

การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
กับการสอนตามคู่มือครู

ปัญญานิพนธ์

ของ

กรรณิการ์ ชาคมนศิริ

27 พ.ธ. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

คุณลักษณะการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2533

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย..... ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย..... กรรมการ
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

คณะกรรมการสอบ

.....เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย..... ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย..... กรรมการ
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อ.ขจร สุขรังสรรค์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

.....สมพร บัวทอง..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่...15...เดือน...ตุลาคม...พ.ศ. 2533.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.ดร. ส. วาสนา ปรจวาลพฤกษ์ อ.ขจร สุขรังสรรค์ และ ดร.ชุติมา เจียมศิริ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาที่อาจารย์ทุกท่านได้กรุณาให้คำชี้แนะที่มีคุณค่ายิ่งแก่การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.วิชัย คิสสระ ศ.ดร.ดวงเดือน พันธุมนาวิน รศ.กมลรัตน์ หล้าสว่างษ์ และ อ.ทัศนากิจ ทองภักดี ที่กรุณาให้คำแนะนำ และได้อนุเคราะห์ข้อมูลที่มีคุณค่ายิ่งแก่การทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการคณะครู อาจารย์โรงเรียนกันทรลักษ์วิทยาทุกท่าน ขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนกันทรลักษ์วิทยาทุกคนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่คณะครู อาจารย์ โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคุณทุกท่าน และขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนไกรภักดีวิทยาคุณทุกคนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการทดลองเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและให้กำลังใจตลอดมา

ผู้วิจัยขอมอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ คุณครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้การศึกษอบรมและช่วยเหลือจนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในชีวิตและการศึกษาคืบหน้าทุกวันนี้

กรรณิการ์ ชาคิมนครี

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับเงินสนับสนุนจาก " ทุนภูมิพล "

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	8
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	8
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน.....	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน.....	51
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียน.....	57
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษยสัมพันธ์.....	60
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	91 101
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	101
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	102
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	103
การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	103
แบบแผนดำเนินการทดลองและการดำเนินการทดลอง.....	113
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	114
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	115

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	121
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	121
ลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	122
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	133
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	133
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	133
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	134
การวิเคราะห์ข้อมูล	135
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	136
อภิปรายผล	136
ข้อเสนอแนะและข้อสังเกตในการศึกษาค้นคว้า	141
บรรณานุกรม	144
ภาคผนวก	157
ภาคผนวก ก	158
ภาคผนวก ข	235
ประวัติย่อผู้วิจัย	259

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความ	109
2 แบบแผนการทดลอง	113
3 การกำหนดตารางทดลองการสอน	114
4 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	124
5 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	125
6 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนมนุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	126
7 เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม	127
8 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม	128
9 เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ภายในกลุ่มของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	129
10 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ภายในกลุ่มของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	130
11 เปรียบเทียบมนุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	131
12 เปรียบเทียบมนุษยสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	132
13 แสดงคุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์	250

ตาราง	หน้า
14 แสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายมาตรฐานของ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านรายวิชา อ 023 จำนวน 30 ข้อ	251
15 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ จำนวน 20 ข้อ...	252
16 แสดงคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	253
17 แสดงคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	254
18 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	255
19 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	256
20 แสดงคะแนนมนุษยสัมพันธ์ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	257
21 แสดงคะแนนมนุษยสัมพันธ์ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	258

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษา.....	65
2 การจัดชั้นเรียน.....	86

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันข่าวสารข้อมูลเข้ามามีบทบาทสำคัญมากต่อการดำรงชีวิตของบุคคลและความมั่นคงของสังคม ดังประกอบ สุปรัตน์ (2531 : 211) กล่าวว่า ในโลกยุคใหม่นี้ ความรู้ ข้อมูล หรือข่าวสาร สามารถแปรเปลี่ยนเป็นอำนาจทางเศรษฐกิจได้ คนมีความรู้มากก็กลายเป็นคนรวย และคนรวยก็กลายเป็นคนมีอำนาจในยุคใหม่ไป และในโลกยุคต่อไป ซึ่งเป็นยุคคนครอบครองข้อมูลคือคนที่จะครองโลก การดำรงอยู่ของมนุษย์ในโลกควรรักษาข้อมูลและความรู้อันพึงมีนั้นได้มีการกระจายและเป็นประโยชน์แก่ทุกคน แต่ในโลกปัจจุบันและอนาคตก็ไม่มีเครื่องมือสิ่งเหล่านั้นให้กัน ดังนั้นแต่ละฝ่ายจึงต้องพยายามแสวงหากันเอง อย่างน้อยก็เพื่อเป็นมาตรการปกป้องตนเอง (ประกอบ สุปรัตน์. 2531 : 58)

วิธีที่จะให้ได้ข่าวสารข้อมูลวิธีหนึ่งที่นิยมกันแพร่หลาย คือ โดยอาศัยการอ่าน ประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านนั้นมีมากมาย ซึ่ง เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 84) ได้ให้ทัศนะว่า นอกจากข้อมูลที่จะได้จากการสื่อความหมายของตัวอักษรจากการอ่านแล้ว ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนก็สามารถแสดงออกได้ด้วยสัญลักษณ์และตัวอักษรนั้นด้วย ดังนั้น การอ่านจึงเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้หลาย ๆ ด้าน อีกทั้งเป็นข้อมูลในการใช้ทักษะอื่น ๆ อันได้แก่ การพูด การเขียนและการฟังด้วย การอ่านจะเป็นกุญแจสำคัญในการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ได้ดี และเป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตในระยะยาวอีกด้วย เพราะการอ่านจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการศึกษาหาความรู้ได้กว้างขวางมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการดำรงชีวิตให้ดีขึ้นจากวิชาความรู้ที่ได้รับ

ในด้านความสัมพันธ์ของทักษะอ่านกับความสำเร็จในการเรียนนั้น มีการวิจัยเรื่องนี้

ในประเทศสหรัฐอเมริกาและพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเพราะขาดความสามารถในการอ่าน โดยพบว่า 90 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนที่ไม่สำเร็จการศึกษาในระดับนี้ ก็เพราะมีปัญหาในการอ่าน (สำราญ คุรุครรชิต. 2526 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Marksheffle. 1966)

จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วชี้ให้เห็นว่า การอ่านมีความสำคัญมากต่อความสำเร็จในการศึกษา และการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ในสังคมอย่างปลอดภัยและเป็นสุข แต่กระนั้นก็ตามการจัดการศึกษาในประเทศไทยก็ยังพบปัญหาในการอ่านอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อังคณา วงศ์สนธิ (2524 : 65 - 67) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ทั้งระดับถ้อยคำ ระดับสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์ในแต่ละระดับ และรวมทั้ง 3 ระดับไม่ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ ฉลวย ขาวนาวิก (2524 : 3) พบว่า ทักษะการอ่านไม่ได้รับการเน้นเท่าที่ควร นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และไม่สามารถใช้ประโยชน์จากภาษาอังกฤษได้เต็มที่

สาเหตุหนึ่งที่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาด้อยความสามารถในการอ่าน และเบื่อหน่ายในการเรียน ก็เนื่องมาจากครูยังใช้วิธีสอนไม่เหมาะสม โดยครูยังยึดตัวครูเป็นศูนย์กลาง (ประสิทธิ์ นรสาสวัต. 2526 : 83; คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บรมวัน. 2528 : 318) เช่น ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนอ่านโดยอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายคำศัพท์และโครงสร้างที่ยากไปเรื่อย ๆ จนจบ จากนั้นจึงถามคำถามให้นักเรียนตอบ การที่ครูยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนเช่นนี้ ทำให้นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสในการฝึกทักษะทางภาษาเท่าที่ควร เพราะการที่ครูถามคำถามแล้วให้นักเรียนตอบในทันทีนั้น นักเรียนไม่มีโอกาสคิดอย่างลึกซึ้ง ประโยคที่พูดมักไม่ต่อเนื่อง ประโยคที่นักเรียนตอบจะเป็นประโยคสั้น ๆ หรือวลี จากนั้นครูจะแก้ข้อผิดพลาดทันทีโดยครูมักถือเอาความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ (Brumfit. 1981 : 236 ; citing Long, Long, Leslie, Mclean and Castanos. 1976) อีกทั้งการที่ครูถามคำถามแล้วให้นักเรียนตอบทั้งชั้นทำให้นักเรียนสนใจ

ไม่ก่อให้เกิดการสื่อสารที่แท้จริง (Long and Porter. 1985 : 208 - 209) นอกจากนี้ในการสอนแบบปกติ ถ้านักเรียนหยุดนานกว่า 1 นาที ก่อนที่จะตอบหรือทำท่างานรู้คำตอบหรือตอบผิด ครูจะขัดจังหวะ พูดซ้ำ ทวนคำถามเดิมหรือถามคนอื่นต่อไป การเรียนการสอนดังกล่าวนี้ นักเรียนจะมีความกดดันเนื่องจากต้องตอบให้ถูกต้อง ซึ่งกิจกรรมกลุ่มจะสามารถแก้ปัญหานี้ได้ (Long and Porter. 1985 : 207; citing Rowe. 1974; White and Lightbrown. 1983) ด้วยเหตุนี้ ในการสอนปัจจุบันนี้ กิจกรรมส่วนใหญ่ควรเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมคู่ เพราะในชีวิตจริงคนโดยทั่วไปส่วนใหญ่ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายร่วมกับผู้อื่น มิใช่กับคนเดียว กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกจึงควรใกล้เคียงกับสิ่งที่อาจเกิดได้ในชีวิตจริง (Sturtridge. 1981 : 123 - 130) กิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสามารถที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ และก่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง (Hardy. 1980 : 46) การสอนอ่านโดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มนั้น ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเองจึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ รู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ด้วยตนเอง (Clark and Silbersteine. 1979 : 5) นอกจากนี้กระบวนการกลุ่มจะช่วยส่งเสริมผู้เรียนในการฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน เช่น ความร่วมมือในการทำงาน ความเป็นผู้นำและผู้ตาม การเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม รวมทั้งทักษะในการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีได้เป็นอย่างมาก เพราะตัวครูก็ต้องเข้าใจถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มของเด็ก และต้องทราบถึงหลักการที่จะช่วยให้การทำงานของกลุ่มบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ (ทิศนา แชนมณี และคนอื่น ๆ. 2522 : 2 - 6) สเปนเซอร์ (ไวล อังสันทัตสุข. 2532 : 73 ; อ้างอิงมาจาก Sprenger. 1973 : 12 - 15) กล่าวถึงข้อดีของการจัดกิจกรรมกลุ่มในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่าทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น และได้ฝึกทักษะในการสื่อสารจริง ๆ ผู้เรียนกล้าแสดงออก มีความตื่นตัว และรับผิดชอบต่องานในหน้าที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ฌัค (ฉันทนา ภาคบงกช. 2518 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Schmuck. 1971) ได้กล่าวถึงสภาพการเรียนแบบยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางว่าสภาพห้องเรียนมิได้มีแต่เฉพาะตัวนักเรียนเท่านั้น ยังมีความรู้สึกและอารมณ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน เพื่อนในกลุ่มจะช่วยจัดความรู้สึกอันว้าวุ่นใจ หรือ

ความเจียบเหงาของนักเรียนบางคนได้ และการที่ครูช่วยตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ก็จะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบกลุ่มสัมพันธ์ (Group Process) ขึ้นในห้องเรียน คลาร์ค และแรมเซย์ (ทันธรี สัทธิตชัย. 2529 : 20 ; อ้างอิงมาจาก Clark and Ramsey. 1973 : 64 - 75) กล่าวว่า การเรียนภาษาเป็นกลุ่มจะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวา ผู้เรียนได้มีโอกาสนำเสนอศักยภาพ หรือความสามารถของตนที่มีอยู่ออกมาได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งเป็นการฝึกฝนการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย เนื่องจากทุกคนให้ความเคารพในความคิดซึ่งกันและกัน และฝึกทักษะฟัง ตลอดจนการรับรู้ความรู้สึกของคนอื่นด้วย

กล่าวได้ว่าการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีกลุ่มนี้ช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการดำรงชีวิตแบบประชาธิปไตย รู้จักแก้ปัญหา เป็นคนมีเหตุผล สอนให้เป็นคนมีใจกว้าง สอนให้เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ได้ฝึกทักษะการติดต่อสื่อสาร รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี โดยฝึกกิจกรรมในห้องเรียนก่อนที่จะออกไปเผชิญชีวิตในสังคม นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มความสบายใจกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ รวมทั้งส่งผลดีต่อผลการเรียนด้วย

ส่วนทางด้านทักษะเขียนนั้น เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 93) กล่าวว่า การอ่านมาก ๆ ทำให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์จากคำศัพท์ สำนวนและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเลือกคำและการเรียบเรียงประโยคได้ดีขึ้น และการฝึกปฏิบัติ การเขียนบ่อยครั้งจะช่วยให้ทักษะการอ่านหรือการตีความจากสัญลักษณ์ดีขึ้นและชำนาญขึ้นด้วย นอกจากนี้ อุไร แฉล้ม (2521 : บทคัดย่อ) และ กุสุมา มานะสุนทร (2519 : บทคัดย่อ) ก็ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นการสอนอ่านและการสอนเขียนจึงควรสอนให้มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งความเห็นดังกล่าวก็สอดคล้องกับความเห็นของ แอปเพิลบี และสมิธ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 93 ; อ้างอิงมาจาก Applebee. 1978 ; Smith. 1981) ที่ว่า ทักษะการเขียนควรได้รับการสอนให้ต่อเนื่องจากทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน และทักษะการฟัง ทั้งนี้ จะช่วยให้ทักษะการอ่านดีขึ้นด้วย

จากปัญหาที่พบในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ และจากข้อดีของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบกลุ่มดังกล่าวมาแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) น่าจะนำมาแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาดังกล่าวได้ เพราะเป็นวิธีสอนที่ยึดหลักทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปฏิสัมพันธ์การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนมากระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษาหรือการทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่ออ่านร่วมกันและการเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟังพูดร่วมกัน

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นวิธีสอนที่มีการจัดขั้นตอนกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความเข้าใจความหมายของการอ่าน ก่อนที่จะพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียน หรือ ตัวสะกด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดแรงจูงใจตามธรรมชาติของการอ่าน ซึ่งผู้อ่านต้องการสื่อความหมายจากตัวเขียนได้อย่างรวดเร็ว เมื่อผู้เรียนได้ประสบการณ์เดิมจากการอ่านเรื่องแล้วก็นำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนและช่วยกันผลิตผลงานของกลุ่ม หลังจากนั้นผู้สอนจึงนำผลงานที่ผู้เรียนทำสำเร็จแล้วมาสอน โดยใช้กิจกรรมเสริมทางภาษาที่เหมาะสมต่อไป

การเน้นการฝึกปฏิบัติในการใช้ภาษาของผู้เรียนโดยคำนึงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาตามความต้องการของตนในการสื่อความหมายได้อย่างแท้จริง ผู้เรียนย่อมได้รับประสบการณ์ตรงจากการใช้ภาษาตามความต้องการของตน ซึ่งจะทำให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างมีความหมายและมีประสิทธิภาพได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531 : 36) จะเห็นได้ว่า นอกจากผู้เรียนได้ฝึกด้านสติปัญญาแล้วยังได้ฝึกการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นด้วย ซึ่งการติดต่อสัมพันธ์กันนั้น นอกจากเป็นการพึ่งพาอาศัยกันในการแสวงหาปัจจัยเพื่อการอยู่รอดของชีวิตแล้ว ยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ซึ่งกันและกันด้วย อันเป็นการช่วยให้มนุษย์รู้สึกอบอุ่นใจและไม่โดดเดี่ยว เนื่องจากมนุษย์ทุกคนล้วนแต่ต้องการเพื่อนหรือผู้ที่ตนสามารถจะให้ความไว้วางใจ และความสนิทสนมได้ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งเกิดขึ้นนี้จะราบรื่นและมีความสุขเพียงใดนั้น

ขึ้นอยู่กับทักษะในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal skills) และทักษะนี้จะเป็นพื้นฐานของการพัฒนาตนเองไปสู่จุดสูงสุดที่แท้จริงของคนหรือสัจภาวะแห่งตน (Self-actualization) ของบุคคลนั้น (ชูชัย สมิตธิโกกร และสมชาย เดียวกุล. 2530 : บทนำ ; อ้างอิงมาจาก Johnson. : 1970) ซึ่งความสามารถที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ดี และก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่มีความหมายขึ้นนี้เรียกว่ามนุษยสัมพันธ์ (ชูชัย สมิตธิโกกร และสมชาย เดียวกุล : 6 ; อ้างอิงมาจาก Filton. 1982) ซึ่งนับว่ามีบทบาทในการปฏิบัติงานทั้งของหน่วยงานหรือองค์การ ตลอดจนการอยู่ร่วมกันในสังคม การสร้างบรรยากาศทางมนุษยสัมพันธ์ จึงเป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของคนทุก ๆ คน ดังพุทธสุภาษิตที่ว่า "วิสาสาปรมาญาติ" คือ ความเป็นกันเองก่อให้เกิดความรู้สึกเสมือนญาติในเรือนตน นอกจากนี้มนุษยสัมพันธ์ยังเป็นศาสตร์ที่มีประโยชน์ในการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมของมนุษย์ ตั้งแต่ชุมชนไปจนถึงครอบครัว มนุษยสัมพันธ์มีบทบาทและความสำคัญยิ่งต่อการสร้างสถาบันหรือองค์การทางสังคม เพราะจะทำให้มนุษย์เรียนรู้ที่จะยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น และยอมรับบุคคลอื่นบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์เท่ากัน เรียนรู้ที่จะสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน คนเก่งที่มีความสามารถสูง ถ้าขาดมนุษยสัมพันธ์ก็กลายเป็นบุคคลที่เปล่าประโยชน์ เพราะไม่มีโอกาสที่จะปะทะสัมพันธ์กับกลุ่มคนและแสดงความสามารถให้ปรากฏแก่กลุ่มคน และความเก่งนั้นก็จจะไร้ค่าและหมดความหมายไปในที่สุด เพราะไม่อาจก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมและสังคมได้ ฉะนั้นมนุษยสัมพันธ์จึงมีบทบาทอย่างยิ่งในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์อย่างมีสันติสุข (พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุญ. 2527 : 4 - 5)

บราวน์ (พันธศรี สิทธิชัย. 2529 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Brown. 1975 : 108) กล่าวว่า มนุษย์มีร่างกาย ความรู้สึกและจิตใจ การแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากกันก็เท่ากับปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของเขา ถ้ารวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน จะช่วยให้เขามีความเข้าใจตนเองและรู้ว่าเขาควรจะทำอะไรต่อไป ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาที่ถูกต้อง ต้องไม่ใช่การฝึกแบบเครื่องจักร หรือมุ่งเพื่อฝึกฝนด้านสติปัญญา (cognitive domains) เท่านั้น แต่จะต้องคำนึงถึงตัวบุคคลทั้งหมด (whole person) และให้ความสำคัญกับบุคลิกลักษณะของบุคคลทุกด้าน

จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าบุคลิกภาพที่สำคัญที่ควรฝึกให้กับผู้เรียน โดยอาศัยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา คือ บุคลิกภาพด้านมนุษยสัมพันธ์ ซึ่งมีความสำคัญด้านมนุษยสัมพันธ์นี้ได้ระบุไว้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2521) ว่า 5. เพื่อให้รู้จักสิทธิหน้าที่ รู้จักทำงานเป็นหมู่คณะมีความสามัคคีและเสียสละเพื่อส่วนรวม รู้จักแก้ปัญหาอย่างสันติวิธีและมีหลักการ และเหตุผล...

ถ้าพิจารณาในด้านทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow) ก็จะพบว่ามนุษย์อาศัยคนอื่นในการที่จะทำให้ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัย ความต้องการความรัก ความต้องการความภาคภูมิใจในตนเอง และความต้องการรู้จักและเข้าใจตนเอง ซึ่งเป็นความต้องการ 4 ระดับแรก ได้รับการตอบสนอง ไม่เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะเกิดความตึงเครียด และเป็นทุกข์ (สงวนศรี วิรัชชัย. 2527 : 87)

จึงอาจกล่าวได้ว่า หากมนุษย์เป็นผู้ที่สามารถเข้ากับคนอื่นได้ดีแล้วก็จะช่วยให้ความต้องการของเขาได้รับการตอบสนองได้ดีขึ้น อันจะนำมาซึ่งชีวิตที่เป็นสุขในที่สุด ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาจึงควรส่งเสริมผู้เรียนให้ได้ฝึกความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ไปพร้อม ๆ กับความสามารถด้านสติปัญญา

ในการวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่ส่งผลต่อสติปัญญาของผู้เรียน นั้น นัคดา ขจรนที ได้วิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในปี พ.ศ. 2530 ผลการวิจัยพบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ส่งผลต่อผู้เรียนทางด้านการอ่าน การเขียน แรงจูงใจและความคงทนในการจำสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู

ด้วยผลสำเร็จของการวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และความสำคัญของมนุษยสัมพันธ์ดังกล่าวมาแล้ว จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าการสอนดังกล่าวจะส่งผลต่อความสามารถทางการอ่าน การเขียน และมนุษยสัมพันธ์ของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูหรือไม่

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านมนุษยสัมพันธ์ภายในกลุ่มของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เป็นแนวทางสำหรับครูที่สอนภาษาอังกฤษและผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษในการที่จะปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ และฝึกฝนผู้เรียนให้เป็นมนุษยสัมพันธ์มากขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ที่เรียนรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023) จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 110 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ที่กำลังเรียนรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023) จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม

อย่างง่ายจากประชากร จำนวน 3 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 110 คน ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เมื่อสุ่มได้ 2 ห้อง โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง แล้วจึงสุ่มอย่างง่ายอีกกลุ่มละ 30 คน

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกันกับ

เนื้อหาในหนังสือ Learning Kit in Book Form (A3) จำนวน 4 เรื่อง คือ

1. เรื่องประเภทอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน -

Oscar plays the game

2. เรื่องประเภทวิธีการ - A bookmark for your teacher

3. เรื่องประเภทสารคดี - Birds that cannot fly

4. เรื่องประเภทบทกลอน - Mary had a little lamb

4. ระยะเวลา

ใช้เวลาในการทดลองสอน กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที ทดลองสัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลา 8 สัปดาห์

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- ความสามารถทางการอ่าน
- ความสามารถทางการเขียน
- มนุษยสัมพันธ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนที่เน้นการพัฒนาภาษาในบริบทที่เป็นไปตามการรับรู้โดยธรรมชาติ โดยการพัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยจัดขั้นตอนการสอนให้การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะทางภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด และการเขียน ในลักษณะทักษะสัมพันธ์ ผู้เรียนจะใช้บริบททางภาษาจากการอ่านเป็นปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย และพัฒนาปัจจัยป้อนเข้านั้น โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะสื่อสาร ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในทักษะสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติและเกิดความคล่องตัวจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาจนถึงขั้นนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสอนในกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการตามแผนการสอนที่สร้างขึ้นโดยยึดหลักการวิจัยของ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เบรนดัน บาร์ทเล็ท และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย มีขั้นตอนการสอนตามประเภทของเนื้อหา ดังนี้ คือ

1.1 เนื้อหาประเภท นิทาน นิยาย โคลง กลอน และสารคดี ใช้ขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องที่อ่านร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่ประนีประนอม

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่าง ๆ ตามเรื่องที่เขียนในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่ม เพื่อทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ โดยใช้หนังสือเล่ม

ใหญ่ที่ท่าเสร็จแล้วเป็นแหล่งในการเรียนรู้และค้นคว้า

1.2 เนื้อเรื่องประเภทวิธีการ ใช้ขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุต่าง ๆ ที่จะใช้เกี่ยวกับเรื่อง แล้วสาธิตเกี่ยวกับการทำสิ่งต่าง ๆ ทีละขั้นตอนอย่างช้า ๆ และชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ที่ครูสอนไปตามลำดับขั้นตอนการทำ พูดตามครูถึงขั้นตอนในการทำ ทดลองปฏิบัติ

ขั้นที่ 3, 4, 5 ดำเนินการสอนต่อไปเหมือนเนื้อหาประเภทนิทาน นิยาย และสารคดี

2. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

คือ การทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อในบทเรียน เป็น การสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยใช้รูปภาพ สนทนา ซักถาม สร้างสถานการณ์ หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจ่มจุดประสงค์

เป็นการแจ้งให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบขั้นตอน ในเนื้อหาแล้ว นักเรียนสามารถอ่านเรื่อง เข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนสามารถเข้าใจ ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้

ครูจะทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนควรจะมี โดยการซักถาม หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อถามนักเรียน เป็นการทบทวนเนื้อเรื่อง คำศัพท์ ส่วนวนและ โครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยการอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียน

อ่านตาม คู่อธิบายความหมาย คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ โดยใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ บัตรคำ อื่น ๆ

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

โดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง ครูคอยแก้ไข

จากนั้นให้นักเรียนตอบคำถามที่ครูกำหนดให้

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยตนเอง และทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 7 แจกผลการปฏิบัติ ให้คำชมเชย แก้ไข อธิบายเพิ่มเติม

ขั้นที่ 8 ประเมินผล โดยสังเกตจากการอ่านและการทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน โดยให้ทำแบบฝึกหัด

เพิ่มเติม

3. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการ จับใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์จากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน แปลความ ตีความ ขยายความ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและนำไปหาคุณภาพแล้ว

4. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา สำหรับการเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการลำดับความ ความคิดได้ ความชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์และตัวสะกดถูกต้องรวมทั้งความ สมบูรณ์ของการเขียน ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบ วัดความสามารถทางการเขียนที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและหาคุณภาพแล้ว

5. มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียน หมายถึง การกระทำของนักเรียนต่อผู้อื่นในขณะ ดำเนินกิจกรรมกลุ่มให้ไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยมีการกระทำที่แสดงออกถึงความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสาร และความรับผิดชอบต่องานที่ทำงาน วัดได้โดยใช้ แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและหาคุณภาพแล้ว แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ มุ่งวัดบุคลิกด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

ความใจกว้าง หมายถึง การแสดงออกถึงการรับฟังความคิดที่แตกต่างจากตน หรือข้อวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับตนได้ การกระทำที่สนับสนุนความก้าวหน้าของผู้อื่น การเสียสละ เมื่อมีการขัดแย้งภายในกลุ่มการให้ความเชื่อถือและไว้วางใจในความคิดและการกระทำของผู้อื่น

ความเห็นอกเห็นใจ หมายถึง การแสดงออกถึงการมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ด้านกำลังใจ กำลังความคิดหรือกำลังทรัพย์ เมื่อเขาประสบความเดือดร้อน การควบคุมอารมณ์ได้เหมาะสม

การติดต่อสื่อสาร หมายถึง การแสดงออกถึงการให้ความสัมพันธ์เป็นกันเองกับผู้อื่นได้ง่าย การพูดคุยสนทนากลลกขบขัน การพูดและเคลื่อนไหวมีมารยาท สุภาพอ่อนน้อม การพูดในทางสร้างสรรค์ไม่มุ่งทำลายผู้อื่น การพูดหรือการกระทำที่ทำให้เกิดความเข้าใจในความคิดของกันและกัน การพูดประนีประนอมเพื่อลดความตึงเครียด

ความรับผิดชอบต่องาน หมายถึง การแสดงออกถึงการเอาใจใส่และขยันขันแข็งต่อการทำงานและการะหน้าที่ การอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อยและความยากลำบากในการทำงาน การตรงต่อเวลา การรักษาคำพูด และคำมั่นสัญญา ความซื่อสัตย์สุจริต มีความรอบคอบในการทำงาน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๕

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษยสัมพันธ์

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่าน คือ การรวมทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจในเรื่อง การตีความและการให้ข้อคิดเห็น (Lado. 1964 : 14)

สมิธ (Smith. 1967 : 11) ได้ให้คำนิยามการอ่านว่า เป็นคำพูดที่ได้ถูกบันทึกไว้ เมื่อเราพูดเราต้องใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความคิดของเรา และในเวลาเดียวกันจะต้องรับรู้ด้วยว่าจะเรียบเรียงคำพูดนั้นอย่างไรจึงจะได้รับผลตามความมุ่งหมาย ซึ่งอาจจะต้องใช้เสียงหรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

แฮริส (Harris. 1969 : 59) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านนั้นจะต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น ต้องมีความเข้าใจภาษา สามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถสรุปความคิดจากการอ่านได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจทัศนคติของผู้เขียน จากข้อความที่อ่าน และจับลีลาในการเสนอความคิด

ของผู้เขียนได้

เดอชองท์ (Dechant. 1970 : 3) กล่าวว่า การอ่านเป็นการทำปฏิกิริยาระหว่างการมองเห็น กับองค์ประกอบในการแปลความ โดยผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดของตัวอักษรจากซ้ายไปขวา และหยุดทำความเข้าใจคำ แล้วรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด (thought unit) ผู้อ่านจะตีความสิ่งที่เขาอ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมประมวลเข้าเป็นความคิด การพิจารณา (judgement) และการสรุปความเห็นซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของบอนด์และทิงเกอร์ (Bond and Tinger. 1957 : 19) ที่กล่าวว่า การอ่านเป็นการจำสัญลักษณ์ เป็นสิ่งเร้าให้ผู้อ่านนึกถึงความหมายของคำที่ผ่านมา ความหมายใหม่จะเกิดขึ้นจากการผสมผสานของสิ่งกับที่ผู้อ่านมีอยู่ หรืออาจกล่าวได้ว่า การอ่านคือ การที่ผู้อ่านทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทราบ และสามารถตีความหรือประเมินค่าจากความหมายที่อ่านนั้นได้

ดูบิน (Dubin. 1982 : 14) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อน และมีหลายคุณลักษณะ มีองค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกาย และสภาพทางสังคมรวมอยู่ด้วย

การอ่านโดยทั่วไป คือการสร้างความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด นอกจากนี้การอ่านยังเป็นกระบวนการของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนในด้านของความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมจะพยายามใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรสื่อความหมายหรือให้ข้อมูลที่ตนต้องการแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านเองก็ย่อมจะต้องสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรนั้น ทักษะของการอ่านและการเขียนจึงเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยเฉพาะระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน เป้าหมายสำคัญในการสอนอ่านจึงได้แก่ความสามารถในการจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ ขยายความ และบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านได้ นอกจากข้อมูลที่จะได้จากการสื่อความหมายของตัวอักษรจากการอ่านแล้ว ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เขียนก็สามารถแสดงออกได้ด้วยสัญลักษณ์และตัวอักษรนั้นด้วย ดังนั้นการอ่านจึงเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้หลาย ๆ ด้าน ทั้งเป็นข้อมูลในการใช้ทักษะอื่น ๆ ได้แก่ การพูด การเขียน และการฟังด้วย

ผู้อ่านที่อ่านได้ดี ย่อมจะเป็นผู้เขียนที่ดีด้วย เนื่องจากได้ประสบการณ์ในการตีความและได้ข้อมูลจากสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรามากเพียงพอ ซึ่งถือเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญ ทักษะการเขียนจึงสามารถพัฒนาตามทักษะการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าผู้อ่านได้รับประสบการณ์ในการอ่านได้อย่างเหมาะสม (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 84 ; อ้างอิงมาจาก Goodman. 1982, Smith. 1971 , 1973 , Morris A. and Stewart - Dore. 1984)

ประไพ สุวัตติกุล (2526 : 13 - 14) ได้สรุปความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการแปลความสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ใช้นแทนคำพูด ให้ได้ความหมายอย่างแจ่มชัดสมบูรณ์ โดยผู้อ่านจะต้องมีการรับรู้ค่า เข้าใจความหมายและความต้องการที่จะสื่อความหมายของผู้เขียน สามารถจับใจความสำคัญและรวบรวมความคิดได้รวดเร็วถูกต้อง

จากการให้ความหมายของนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านดังกล่าว หอจะสรุปได้ว่า การอ่าน คือ การเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการจับใจความสำคัญ ตีความ ขยายความ บอกรายละเอียดของเรื่อง และเรียงลำดับความ

1.2 องค์ประกอบที่สำคัญของการอ่าน

สมิธ (Smith. 1971 : 71 - 103) ได้อธิบายองค์ประกอบของการอ่านว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างตาและสมอง โดยเมื่อประสาทตารับรู้ตัวสัญลักษณ์ (Visual Perception) จะส่งข้อมูลไปสู่สมอง และสมองจะวินิจฉัยตัวอักษร คำ และความหมาย

โคดี (Coady. 1979 : 5 - 18) ได้อธิบายว่า การอ่านเกิดขึ้นได้ด้วยปฏิสัมพันธ์ขององค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความสามารถในการด้านความคิดรวบยอด (Conceptual Abilities) ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา
2. ความรู้เดิม (Background Knowledge) ซึ่งจะช่วยลบล้างข้อบกพร่องทางด้านวากยสัมพันธ์ (Syntax) ได้
3. กลวิธีการบวนการ (Process Strategies) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะย่อยต่าง ๆ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงและหน่วยคำ ความหมายจากคำและพยางค์

ความหมายเชิงไวยากรณ์ ความหมายของคำ ความหมายจากบริบท กลวิธีทางความคิด รวมทั้งความสนใจด้วย

แฮริส และซิเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 319) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการอ่าน คือ สติปัญญาโดยทั่วไป (General Intelligence) ในด้านความสามารถในการคิด (The Ability of Thinking) เหตุผล (Reasons) การแก้ปัญหา (Problem Solving) และส่วนที่สำคัญรองลงมาก็คือ ความสามารถของผู้อ่าน เกี่ยวกับคำศัพท์ ความสามารถในการแปลรหัส ความสามารถในการรวมความหมายเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจ ความสามารถทางโครงสร้างภาษา วุฒิภาวะ (Maturity) ความสนใจ (Interest) พื้นฐานและประสบการณ์ (Background and Experience) รูปแบบ (Style) การเรียนของแต่ละคน

กูดแมน (Goodman. 1987 : 25) กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่าน โดยเน้นที่ระบบชี้แนะทางภาษา (Language Cueing System) ว่าประกอบด้วย 3 ระบบ คือ ระบบเสียงตัวอักษร (Graphophonic System) ระบบวากยสัมพันธ์ (Syntax System) และระบบความหมาย (Semantic System) ผู้อ่านต้องการบูรณาการระบบชี้แนะดังกล่าวนี้เข้าด้วยกันเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน

สมิธ (Smith. 1971 : 16) ได้กล่าวว่า ในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะมีปัญหาหรือความลังเลไม่แน่ใจ (Uncertainty) ในด้านตัวอักษร คำ และความหมาย ฉะนั้นในการอ่าน ต้องพยายามทำให้ปัญหาหรือความลังเลไม่แน่ใจลดลงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยอาจใช้การเดาหรือการตั้งข้อสมมติฐานขึ้น และใช้ตัวชี้แนะในภาษา หรือความรู้เดิม หาข้อยืนยันว่า ถูกต้องหรือไม่

1.3 ความสามารถในการอ่าน

แฮริส (Harris. 1969 : 59) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านนั้น จะต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น ต้องมีความเข้าใจในภาษา สามารถจับใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถสรุปความคิดจากการอ่านได้อย่าง

ถูกต้อง สามารถเข้าใจทัศนคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่าน และจับลีลาในการเสนอความคิดของผู้เขียนได้

แฮริส (Harris) ได้กล่าวถึงความสามารถที่จำเป็นในการอ่านโดยทั่วไปว่า ประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางภาษาและตัวหนังสือ ได้แก่ความสามารถในการที่จะเข้าใจความหมายของคำใหม่ ๆ จากบริบท ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างของประโยค และความสามารถที่จะเข้าใจเครื่องหมายวรรคตอนและตัวพิมพ์ใหญ่ เป็นต้น
2. ความสามารถทางการคิด ได้แก่ ความสามารถที่จะระบุจุดประสงค์ของผู้แต่ง ความสามารถที่จะเข้าใจความคิดสำคัญและความคิดย่อยที่สนับสนุนความคิดสำคัญ และความสามารถที่จะสรุปแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
3. ความสามารถในการตีความหมายจากน้ำเสียงที่ผู้เขียนแสดงออกและความสามารถที่จะระบุทั่วทั้งงานของการเขียนของผู้เขียน

บอนด์และทิงเกอร์ (Bond and Tinker, 1957 : 235) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับทักษะพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้าหากนักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจประโยค (Sentence) อนุเจต (Paragraph) และทำให้อ่านไม่ได้ที่จะพูดหรืออ่านได้
2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Unit) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน
3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายเป็นรายคำและเป็นกลุ่มคำแล้ว นักเรียนจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย นักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์

สัมพันธ์ระหว่างคำและระหว่างกลุ่มคำในประโยคจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

4. การเข้าใจอนุเจต (Paragraph Comprehension) นักเรียนจะเข้าใจอนุเจตได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเจต การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคค่อนข้างจะยาก แต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถทางด้านนี้แล้ว นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

5. การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต (Comprehension of Larger Units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ และจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตด้วย

1.4 ความเข้าใจในการอ่าน ✓

ชวาล แพรัตกุล (2520 : 134) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุผล ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติ 4 ประการ คือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างชั้นความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดที่สภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้ว ก็สามารถ

ตอบและอธิบายได้

ความเข้าใจสามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยแปลตามลักษณะและนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องราวนั้น ๆ โดยเฉพาะ

2. การตีความ (Interpretation) คือ สามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถนำความมากล่าวอีกโดยหนึ่งได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือความสามารถขยายความหมาย

และนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

1.5 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

นพรัตน์ สรวายสุวรรณ (2527 : 12 - 13) ได้อ้างถึงระดับความเข้าใจในการอ่านตามแนวคิดของ Burmister โดยอาศัยแนวคิดพื้นฐานของ Sanders ซึ่งได้ดัดแปลงมาจาก Bloom's Taxonomy อีกทีหนึ่ง เขาได้กล่าวถึงระดับต่าง ๆ ของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้คือ

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับของการจำในสิ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ ได้แก่ การจำหรือการเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่อง และลำดับเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง
2. ระดับแปลความ (Translation) เป็นการนำข้อความ หรือสิ่งที่เข้าใจไปแปลเป็นรูปอื่น เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ การนำใจความสำคัญของเรื่องไปแปลเป็นแผนภูมิ เป็นต้น
3. ระดับการตีความ (Interpretation) คือการเข้าใจและมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เช่น หาเหตุเมื่อกำหนดผลมาให้ ให้คาดการณ์ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป การจับใจความของเรื่องโดยที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้
4. ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นหลักการแล้วนำหลักการไปประยุกต์ใช้ จนประสบความสำเร็จ
5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) คือความเข้าใจและรู้ในแง่ของการตรวจสอบส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนเดิม เช่น การวิเคราะห์โฆษณาชวนเชื่อ การแยกแยะวิเคราะห์คำประพันธ์ การรู้ถึงการทำเหตุผลที่ผิด ๆ ของผู้เขียน
6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthetic) เป็นการนำความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านมาผสมผสานกัน แล้วจัดเรียบเรียงใหม่
7. การประเมินผล (Evaluation) เป็นการวางเกณฑ์แล้วตัดสินสิ่งที่อ่านโดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นบรรทัดฐาน เช่น เรื่องราวที่อ่านอะไรบางอย่างที่เป็นจริง (Facts)

และอะไรบางอย่างที่เป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรบางอย่างที่เป็นความคิดเห็น (Opinion) และ
อะไรบางอย่างที่เป็นความเชื่อของเรื่องที่เราอ่าน เป็นต้น

1.6 องค์ประกอบความเข้าใจ

สมุทร เชนเชาวนิช (2528 : 94) กล่าวว่าทักษะพื้นฐานทั้งหมดตามที่
กล่าวมาแล้วนี้ จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ผู้อ่านจะเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้
ก็ต่อเมื่อผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำ รู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของ
การเข้าใจประโยค การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคจะทำให้เข้าใจอนุเจตและ
การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตจะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านทั้งหมด

สรุปได้ว่า ความเข้าใจและความสามารถในการอ่าน คือความสามารถใน
การแปลความหมายของสิ่งที่อ่านได้ รู้ความสัมพันธ์ของรายละเอียดในเนื้อเรื่อง สามารถ
จับความ ตลอดจนสามารถที่จะขยายความของเรื่องที่อ่านได้

1.7 ความสำคัญของการสอนอ่าน

สำหรับความสำคัญของการอ่านนั้น ระวีวรณ ศรีคร้ามครัน (2527 : 1)
ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอยู่ในลักษณะที่ว่า ผู้อ่านมีความสามารถในการด้านต่าง ๆ ดัง
ต่อไปนี้หรือไม่

1. ความสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านไปแล้วได้มากขึ้นแค่ไหน
2. สามารถจับใจความที่สำคัญได้หรือไม่
3. สามารถที่จะเปรียบเทียบหรือแยกความแตกต่างได้ว่า ในบทความหรือ
สิ่งที่อ่านไปแล้วนั้น ส่วนไหนเป็นความจริง เป็นเนื้อเรื่องที่สำคัญ เป็นความคิดเห็นส่วนตัว
ของผู้เขียนหรือความคิดเห็นโดยทั่ว ๆ ไป
4. เมื่ออ่านแล้วสามารถที่จะเข้าใจและปฏิบัติตามที่อ่านมาได้ถูกต้อง
หรือไม่
5. สามารถที่จะตีความจากรูปภาพ แผนภูมิ แผนที่ หรือตารางแสดงได้
อย่างถูกต้องมากขึ้นแค่ไหน

6. สามารถที่จะรวบรวมความคิดเห็นจากการอ่านหลาย ๆ เรื่องให้เข้ามาสู่ประเด็นสำคัญตามที่ต้องการหรือไม่
7. เมื่ออ่านแล้วสามารถนิยามภาพตามแนวคิดที่ได้อ่านมาได้ตรงและถูกต้องมากน้อยแค่ไหน
8. สามารถจับใจความที่สำคัญ หรือได้สาระจากเนื้อเรื่องที่ได้อ่านมากน้อยเพียงใด

ดังนั้น นักเรียนจะอ่านได้ดีก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านอย่างถ่องแท้ ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมการอ่านด้วยตนเองให้มากที่สุด โดยครูจัดบทเรียนที่น่าอ่านและสนุกสนานไว้ ให้จัดบรรยากาศที่ดีในการเรียน เมื่อนักเรียนสามารถอ่านบทเรียนได้เร็วและสนุกสนานก็จะเกิดความรู้สึกที่ว่าตนประสบความสำเร็จในการอ่าน มีความสามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้ การสอนอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ จะทำให้นักเรียนใช้เวลาในการอ่านน้อยลงเพราะต้องไปติดอยู่ที่รายละเอียดของวิธีการสอน

2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่าน

2.1 หลักการสอนอ่านโดยทั่ว ๆ ไป

แฮริส และ ชิเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 141 - 142) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสอนการอ่านดังนี้

1. ต้องทำให้การอ่านเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน
2. การสอนที่เป็นระบบ ต้องฝึกทักษะเฉพาะอย่าง เช่น ระดับประถมศึกษาฝึกอ่านเพื่อพัฒนาคำศัพท์ ทักษะการค้นหาคำความหมาย เป็นต้น

3. มีกิจกรรมหลาย ๆ อย่างในสัดส่วนใกล้เคียงกัน เช่น ฝึกอ่านออกเสียงมากพอ ๆ กับการฝึกอ่านในใจ ถ้ามีการฝึกเด็กอ่านโดยมีครูช่วย ก็ควรมีการฝึกให้อ่านด้วยตนเองในสัดส่วนเดียวกัน

4. จัดบทเรียนและกิจกรรมให้สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กด้วย

5. การเอาใจใส่เด็กที่มีปัญหา ให้เวลามากเป็นพิเศษ เพื่อช่วยพัฒนาการอ่านของเด็กเหล่านั้น

6. ควรมีการวางแผน เพื่อจัดเนื้อหาการอ่านของเด็ก ให้สอดคล้องกันตั้งแต่ระดับอนุบาล จนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย

กูดแมน (Goodman. 1987 : 162) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการสอนอ่านดังต่อไปนี้

1. Sampling หมายถึง การที่ผู้อ่านเลือกใช้ตัวชี้แนะจากข้อความที่เขาอ่านและเลือกใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ของตน เพื่อหาความหมายจากข้อความที่อ่าน

2. Prediction หมายถึง การคาดคะเนหรือเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่จะอ่านนั้นเป็นอย่างไร จะดำเนินไปในลักษณะใด

3. Confirmation เป็นการหาข้อมูลยืนยันว่า สิ่งที่คาดคะเนไว้นั้นถูกต้องหรือไม่

4. Correction เป็นการแก้ไขหรือปรับ หรือจัดระบบความคิดอีกครั้งหนึ่งเมื่อผู้อ่านพบว่าสิ่งที่ตนคาดคะเนไว้นั้นไม่ถูกต้อง

อุทัย ภิรมย์รัตน์ (2527 : 17 - 18) ได้เสนอแนวทางการฝึกการอ่าน ดังนี้

1. Setting purpose in reading หมายถึง ให้รู้จักกำหนดเป้าประสงค์ในการอ่านไว้อย่างกว้าง ๆ ก่อนว่าต้องการทราบอะไร

2. Understanding the language patterns หมายถึง ให้พยายามทำความเข้าใจรูปแบบของภาษาจากข้อความที่อ่าน เช่น พิจารณาโครงสร้างประโยค และค้นหาความหมายของคำศัพท์

3. Understanding by using the context clue หมายถึง ทำความเข้าใจโดยอาศัยสิ่งชี้แนะจากข้อความข้างเคียง เช่น การสังเกตข้อความต่อเนื่องก่อน-หลัง คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือคล้ายกัน (Synonym) และการสรุปความ (Summary) เป็นต้น

4. Reading with prediction หมายถึง การสอนให้ผู้เรียนรู้จักการคาดการณ์ล่วงหน้าในเวลาอ่าน

5. Confirming what you have predicted from reading หมายถึง การทดสอบยืนยันว่า สิ่งที่คาดการณ์ไว้ถูกต้องหรือไม่เพียงใด ซึ่งอาจจะตรวจจากพจนานุกรมหรือคำเฉลย (ถ้ามี) เป็นต้น

6. Integrating of meaning คือ หลอมความคิดเป็นความเข้าใจ โดยรวบรวมความจำจากที่อ่าน

เตือนใจ คันทงามตรง (2529 : 102 - 103) เสนอแนะแนวทางการสอนอ่าน ดังนี้

1. การสอนอ่านควรจะเน้นกลวิธีการอ่าน แต่ถ้านั้นมากเกินไป ก็อาจเป็นโทษเหมือนกัน เพราะผู้เรียนจะมุ่งแต่กลวิธีขั้นต่ำจนไม่สามารถเรียนรู้ถึงระดับความหมายทั้งนี้ เพราะ กลวิธีระดับต้นนั้น เป็นไปในลักษณะของรูปธรรม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง โครงสร้างระดับพื้นผิว เป็นต้น

2. ผู้อ่านจะมีความสามารถในการกลวิธีการอ่านมากขึ้นเมื่อฝึกฝน และจะใช้กลวิธีการอ่านแตกต่างกันออกไป แล้วแต่องค์ประกอบของคนที่มีอยู่เดิม ดังนั้นการสอนไม่ควรมุ่งเน้นอยู่ที่วิธีเดียว ควรจะใช้วิธีการหลาย ๆ อย่างมารวมกัน และเอกสารประกอบการสอนควรประกอบขึ้นด้วยเรื่องที่มีเนื้อหา และลักษณะการเขียนต่าง ๆ กัน

3. อัตราความเร็วในการอ่าน เป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งของความเข้าใจ การอ่านจะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อ การอ่านนั้นใช้อัตราความเร็วที่เหมาะสม แต่ก็ต้องคำนึงว่า อัตราความเร็วของผู้อ่านต้องแปรไปตามความยากง่ายของสิ่งที่กำลังอ่าน จุดมุ่งหมายและภูมิหลังของผู้อ่านด้วย

จากข้อเสนอแนะหลักการในการสอนอ่านโดยทั่วไปที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่า ผู้เสนอแนะมีหลักการสำคัญที่ตรงกัน คือ การบูรณาการกลวิธีหลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน เพื่อให้สามารถถึงความหมายของสิ่งที่อ่านออกมาให้ได้ แต่กลวิธีที่เสนอนั้นแตกต่างกันบ้างในรายละเอียด

ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดยึดแนวคิดหรือทฤษฎีใดเป็นพื้นฐาน ซึ่งผู้สอนที่ดีควรจะได้นำมาพิจารณาข้อเสนอแนะเหล่านี้นำไปเป็นแนวทางในการเลือกเทคนิคการสอนที่เหมาะสมต่อไป

2.2 กระบวนการในการสอนอ่าน

กระบวนการในการสอนอ่านโดยทั่วไป สรุปได้ดังนี้

2.2.1 กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom up process) หมายถึง การสอนอ่านโดยให้ผู้เรียนเข้าใจรายละเอียดของเสียงตัวอักษร ซึ่งได้แก่ สระ และพยัญชนะ ก่อนที่จะทำความเข้าใจความหมายของคำและประโยค การสอนจะกระทำเป็นขั้นตอน นับตั้งแต่การแยกเสียงในภาษาเป้าหมายที่เรียน ประสมคำ และตีความจากประโยคพื้นฐาน การสอนแบบนี้จะใช้เวลาในการพัฒนามาก และมีข้อเสีย คือผู้เรียนจะเบื่อหน่ายการอ่านเพราะต้องใช้เวลา และขัดกับความรู้สึกโดยธรรมชาติที่ผู้อ่านต้องการ นั่นคือผู้อ่านต้องการเข้าใจความหมายของภาษาจากการสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรโดยเร็ว นอกจากนี้ บางครั้งคำต่าง ๆ ไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ตรงตามพยัญชนะและสระที่คล้ายกันด้วย เช่น

cat car charcoal caesar

การเรียนภาษาโดยการประสมพยัญชนะและสระของเสียง จึงไม่ใช่วิธีที่จะช่วยให้การอ่านของผู้เรียน ได้รับความหมายของเสียงในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

ข้อดี คือ ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดขององค์ประกอบภาษาได้ดี เช่น พยัญชนะ สระ ไวยากรณ์ ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าคิดคือ การเรียนภาษานั้น เป้าหมายคือ การนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริงได้มากกว่าว่าจะเรียนเพื่อเข้าใจว่าภาษานั้นเป็นอย่างไร

2.2.2 กระบวนการจากบนลงล่าง (Top down process) หมายถึง กระบวนการสอนที่เน้นการให้ความหมายแก่ผู้เรียนก่อนการให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบย่อยของภาษาส่วนอื่นซึ่งได้แก่ พยัญชนะ สระ ไวยากรณ์ ฯลฯ ทั้งนี้จากพื้นฐานทางทฤษฎีจิตวิทยาภาษาศาสตร์ที่ว่า มนุษย์จะสื่อความหมายจากสิ่งที่อ่านเป็นสำคัญ และการอ่านเป็นกระบวนการในการตีความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทาง

ความคิด กระบวนการทางความคิด (Thinking process) จะช่วยให้การเชื่อมโยงความรู้ระหว่างองค์ประกอบย่อยของภาษาในประโยค และในอนุเจต (paragraph) หนึ่ง ๆ เป็นที่เข้าใจได้

จากประสบการณ์ของผู้อ่าน ที่ฝึกตีความหมายของสิ่งที่เขียนด้วยความคิดของตนเอง สมมติจะทำงาน และสามารถระลึกสิ่งที่อ่านได้ดี การจำคำศัพท์ รูปแบบประโยค และเนื้อเรื่องต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้อ่านมีประสบการณ์ในตัวอักษรที่พบเห็นได้มากพอที่จะพัฒนาการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะต่อมาได้

กระบวนการสอนอ่านในปัจจุบัน จึงเน้นกระบวนการอ่านจากบนลงล่าง และเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ใช้ประสบการณ์ตรงในการตีความจากสัญลักษณ์ที่พบด้วยตนเอง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 85 - 86 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1978)

2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่าน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่าน เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 86) ได้ให้ทัศนะว่า ต้องพิจารณาสิ่งสำคัญต่าง ๆ ดังนี้ต่อไปนี้

2.3.1 การเลือกหรือสร้างเนื้อหาในบทอ่าน

เนื้อหาในบทอ่านที่ผู้สอนควรจัดเป็นสิ่งสำคัญประการแรกสำหรับผู้สอนในการพิจารณาอย่างรอบคอบ เพราะจะเป็นปัจจัยเบื้องต้นที่สำคัญแก่ผู้เรียน ซึ่งต้องอาศัยข้อมูลจากบทเรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษา (Text base) หลักการในการพิจารณาเนื้อหาของบทอ่านหรือบทเรียน มีดังนี้

2.3.1.1 พิจารณาจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการอ่าน การพิจารณาจุดประสงค์ของการอ่าน สามารถทราบรายละเอียดได้จากหลักสูตรรายวิชาที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เพื่อการเลือกเนื้อหาที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่ผู้เรียนในการพัฒนาทักษะการอ่านตามจุดมุ่งหมาย

การอ่านโดยทั่วไปจะมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ 3 ประการ คือ

1) อ่านเพื่อบันเทิง ได้แก่ เรื่องราวประเภทนิทาน นิยาย

2) อ่านเพื่อรู้วิธีการ (เพื่อทำเป็น) ได้แก่ คำราชาอาหาร สลากยา
คู่มือการใช้สิ่งของต่าง ๆ เป็นต้น

3) อ่านเพื่อค้นคว้า ได้แก่ เรื่องราวสารคดีโดยทั่ว ๆ ไป
ดังนั้นการเลือกเนื้อหาในการอ่านแก่ผู้เรียน จึงควรมีเนื้อหาสาม
ประการดังกล่าวโดยพิจารณาสิ่งที่ผู้เรียนจะพบและเห็นได้ในชีวิตประจำวันจริง ๆ เช่น
โฆษณาหนังสือพิมพ์ สลากยา แบบฟอร์มในใบสมัคร เรื่องคัดลอกจากนิตยสาร สารานุกรม
 ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อประสบการณ์ในการเข้าใจคำศัพท์ และโครงสร้างที่จะนำไปใช้ได้จริงในชีวิต
ประจำวันของการอ่านด้วย

2.3.1.2 พิจารณาความสนใจของผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่เลือก
ความสนใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการอ่าน ผู้อ่านจะอ่านได้ดีถ้าเรื่องที่อ่านตรงกับ
ความสนใจ ดังนั้นผู้สอนจึงควรพิจารณาความสนใจของผู้อ่านโดยเฉพาะวัยและเพศด้วย ผู้
เรียนเพศหญิงอาจชอบเรื่องที่แตกต่างกับผู้เรียนเพศชาย การเสนอเรื่องที่อ่านจึงควรให้เป็น
ที่พอใจได้ทั้งชายและหญิง ไม่เลือกเฉพาะที่จะตรงกับเพศหญิง หรือเพศชายแต่ฝ่ายเดียว

2.3.1.3 พิจารณาภาษาที่ใช้ในเนื้อหา อันได้แก่ คำศัพท์ และ
โครงสร้าง ควรพิจารณาภาษาที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตามกาลเทศะ และ
ตรงกับประสบการณ์และวัยของผู้เรียนด้วย เช่น ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คำศัพท์
ไม่ควรจะไกลตัวมากเกินไป หรือโครงสร้างก็ไม่ควรจะซับซ้อนเกินไป เป็นต้น สำหรับในชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเน้นความสำคัญของการอ่านมากในหลักสูตร เนื้อหาของบทเรียน
ควรจะมีหลากหลายและให้ความรู้ด้านศัพท์ โครงสร้าง พร้อมทั้งส่วนต่าง ๆ แก่
ผู้เรียน ให้กว้างมากขึ้นด้วย

2.3.1.4 พิจารณาสื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อประกอบການอ่านหรือ
การสอนอ่าน สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ อาจช่วยให้ความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ อันเป็น
จุดประสงค์ขั้นแรกของการพัฒนาทักษะการอ่านเป็นไปได้ง่ายขึ้น ผู้สอนจึงควรเตรียมสื่อและ
อุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้ใช้ประกอบการสอนด้วย สื่อและอุปกรณ์ดังกล่าวได้แก่ รูปภาพ (อาจจะ

อยู่ในบทเรียนหรือในนอกบทเรียนได้) สไลด์ หุ่นมือ วัสดุของจริง วิดีโอ ฯลฯ

2.4 บทบาทของครูผู้สอนในสถานการณ์ที่ใช้วิธีการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร

เนื่องจากวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) ได้ยึดแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วย ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรทราบว่าในสถานการณ์ที่ใช้วิธีการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้นครูควรมีบทบาทอย่างไร

บทบาทในทางด้านการเรียนการสอน ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของแบบการสอน (Design) โดยยึดตามความคิดของ ริชาร์ดส์ และรอเจอร์ (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 56 ; อ้างอิงมาจาก Richards and Rodgers. 1982 : 153) ซึ่งแบ่งวิธีการสอน (Method) ออกเป็น 3 ระดับ คือ Approach , Design และ Procedure โดยให้คำจำกัดความว่า Approach คือ ทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาและการสอนภาษา Design คือ แบบของการสอนซึ่งครอบคลุมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic content) การกำหนดรายละเอียดในการสอนรวมทั้งลักษณะบทบาทของครูผู้สอน ผู้เรียน และสื่อการเรียนการสอน ส่วน Procedure คือ เทคนิคและขั้นตอนสำหรับกระบวนการสอนนั้น ๆ

จึงอาจสรุปได้ว่า บทบาทของครูผู้สอนประกอบขึ้นจากสองส่วน ส่วนหนึ่งมาจากตัวกำหนดภายนอก อันได้แก่ ทฤษฎีการเรียนการสอนที่ใช้อยู่และสภาพสังคม ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ ลักษณะส่วนบุคคลและความคิดความเชื่อส่วนตัวในด้านที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งบทบาทนี้ย่อมมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เมื่อต้องพบกับบทบาทของผู้เรียนซึ่งก็ถูกกำหนดจากหลาย ๆ สิ่งเช่นกัน

ลักษณะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวความคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีการมองภาษาในลักษณะที่เป็นปฏิสัมพันธ์ ดังนั้น จึงเน้นในเรื่องรูปแบบของการเคลื่อนไหว การลงมือกระทำและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในระหว่างติดต่อสื่อสารกัน รวมทั้งการเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกับผู้เรียนด้วยกันและกับครูผู้สอนด้วย โดยให้ผู้เรียนต้องเลือกเนื้อหาหรือหัวข้อที่จะแสดงความคิดเห็นเอง (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 :

57 ; อ้างอิงมาจาก Richards and Rodgers. 1982 : 156)

ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1984) ให้ความเห็นว่า แนวความคิดของการสอนเพื่อการสื่อสารมิได้ปฏิเสธแนวความคิดของวิธีการเรียนการสอนแบบเน้นโครงสร้างเสียทีเดียว เพียงแต่ขยายขอบเขตของวัตถุประสงค์ออกไป โดยเน้นถึงการทำผู้เรียนสามารถฝึกฝนสิ่งที่ตนเองได้รับกับสถานการณ์ที่ต้องสื่อสารได้ตอบจริง ๆ แม้จะกับผู้เรียนด้วยกันก็ตามที นอกจากนี้ กิจกรรมในการเรียนรู้อย่างเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการสื่อสารมากกว่าที่เคยเป็นมา โดยผู้เรียนมีโอกาสได้รับทักษะและความรู้ในระหว่างการติดต่อสื่อสารกันโดยไม่รู้ตัว

จึงพอสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการใช้ภาษา (Use) มากกว่าหลักการใช้ภาษา (Usage) เน้นความสำคัญของความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าที่จะเน้นความถูกต้องแม่นยำ (Accuracy) ทักษะที่ใช้เป็นลักษณะแบบทักษะสัมพันธ์ (integrated skill) และกิจกรรมที่ใช้เป็นลักษณะกิจกรรมกลุ่มเพื่อเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการสื่อสารขึ้น

บริน และแคนดริน (Richards. 1982 : 161 ; citing Breen and Candrin. 1980) แบ่งบทบาทของครูผู้สอนในวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารออกเป็นบทบาทหลักและบทบาทรอง

บทบาทหลัก คือ เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือให้กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เรียนเป็นไปอย่างราบรื่น ทั้งช่วยเหลือผู้เรียนในระหว่างทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งเมื่อผู้เรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับตำราเรียน นอกจากนี้ก็เป็นเสมือนผู้ร่วมกิจกรรมกลุ่มที่เป็นอิสระ

บทบาทรอง คือ เป็นผู้รวบรวมความรู้จากแหล่งต่าง ๆ รวมทั้งเป็นแหล่งความรู้ไปในตัวด้วย เป็นผู้นำในขบวนการและกิจกรรมในห้องเรียน เป็นนักวิจัยและผู้เรียนรู้ ทั้งนี้เพราะผู้สอนประกอบไปด้วยประสบการณ์และความรู้ความสามารถที่ได้มาจากการสอน ทั้งนี้ไม่ว่าผู้สอนจะสวมบทบาทใดอยู่ ครูผู้สอนจะต้องมีทั้งความอบอุ่น การยอมรับและสังเกตรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ เนชั่น (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 58 ; อ้างอิงมาจาก

Nation. 1984 : 120) ได้ให้ทัศนะว่า ในการจัดกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกัน ครูผู้สอนควรจะศึกษาลักษณะของกิจกรรมกลุ่มที่นำไปใช้ในการเรียนการสอนเสียก่อน และพยายามศึกษาและสังเกตว่ากิจกรรมกลุ่มนั้น ๆ ควรจะมีการจัดกลุ่มผู้เรียนในลักษณะใด เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะร่วมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารได้มากที่สุด

พอลสตัน (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 59 ; อ้างอิงมาจาก Paulston. 1984 : 33) ได้เสนอแนะว่า ลักษณะที่สำคัญของการสอน คือ การจัดการในห้องเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (efficient classroom management) อันได้แก่ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ และได้พูดถึงวิธีการของครูที่ประสบความสำเร็จในการสอนในห้องเรียนในการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ครูควรอธิบายลักษณะของกิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนต้องทำให้ชัดเจน รวมทั้งช่วยชี้แจงว่าผู้เรียนต้องทำอะไรเพื่อให้กิจกรรมดังกล่าวลุล่วงไป
2. ครูควรมีความสนใจและระมัดระวังไม่ว่าจะเป็นเวลาที่อธิบาย กำหนดหัวข้อ สรุปหรือทบทวน
3. ครูควรให้ความสนใจเรื่องศัพท์อย่างมาก ซึ่งอาจรวมไปถึงการแปลศัพท์เป็นภาษาแม่ให้ในกรณีที่การใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้ผล
4. ครูควรใช้เวลาไปกับกิจกรรมซึ่งต้องกระทำโดยผู้เรียนมากกว่าเวลาที่ใช้ในการสอนอธิบายหรือบอกวิธีการต่าง ๆ ห้องเรียนที่ประสบความสำเร็จจะให้เวลาผู้เรียนทำกิจกรรมถึง 82% ในขณะที่ครูใช้เวลาสอน อธิบาย และบอกวิธีการเพียง 18%
5. ครูควรวางแผนการสอนไม่ให้กิจกรรมซ้ำซากจำเจจนผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ในการช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียน บาสซาน (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 59 ; อ้างอิงมาจาก Bassano. 1986 : 13 - 19) ได้แนะนำบทบาทของครูผู้สอนว่า ครูควรจะให้ประสบการณ์ทางภาษาที่เป็นธรรมชาติ และจริงจังในห้องเรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เรื่องที่ตนชอบหรือตนนอกเหนือจากเรื่องที่มีอยู่ในตำราเรียน สว่างบรรยาอากาศที่สบาย ๆ ไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย พร้อมทั้งให้ผู้เรียนทำกิจกรรม

กลุ่มของตน โดยครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องนำอยู่ตลอดเวลา และได้เสนอแนะบทบาทของครูผู้สอนเมื่อพบกับผู้เรียนที่เป็นปัญหาในขณะมีกิจกรรมกลุ่มด้วยโดยจัดลักษณะของความยุ่งยาก ซึ่งอาจเกิดขึ้นในหมู่ผู้เรียนออกเป็น 9 ลักษณะ คือ

1. ผู้เรียนบางคนแสดงการโต้เถียงมากเกินไปทำให้ผู้ร่วมกลุ่มเกิดความเบื่อน่าย (Agg ressive)
2. ผู้เรียนบางคนพยายามแก้ความคิดของคนอื่น ไม่ยอมฟังหรือเข้าใจกัน (Discord)
3. ผู้เรียนบางคนเจ็บหรือขี้อายเกินไป ไม่ยอมร่วมกิจกรรม (Withdrawal)
4. ผู้เรียนบางคนไม่ยอมร่วมฟัง แสดงอาการเหนื่อยเฉื่อย เช่น ไม่สนใจและมองออกไปนอกหน้าต่าง (Apathy)
5. ผู้เรียนบางคนพูดเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องที่สอน (Evasion)
6. ผู้เรียนบางคนคิดว่าตนดีที่สุด พยายามดึงดูความสนใจของครูผู้สอน (Egocentrism)
7. ผู้เรียนบางคนเกิดความสับสนว่ากิจกรรมที่ให้ทำคืออะไร ต้องทำอะไร หน้าใครควรต้องทำ (Confusion)
8. ผู้เรียนบางคนยอมตกลงในกิจกรรมง่ายเกินไป โดยไม่ค่อยจะแสดงความรู้สึก หรือความคิดเห็นที่จริง ๆ ออกมา (Condescension)
9. ผู้เรียนบางคนชอบบ่นว่าเบื่อ ไม่มีเวลาพอ และวิจารณ์กิจกรรมที่ให้เป็นทางลบ (Complaints)

ในการนี้ที่ครูผู้สอนประสบความสำเร็จความยุ่งยากดังกล่าวในขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรม Bassano เสนอแนะการแก้ปัญหา โดยมีบทบาทส่วนใหญ่ให้ครูผู้สอน ดังนี้ คือ

1. ให้ครูผู้สอนตระหนักถึงประสบการณ์ในอดีตของผู้เรียนและความเชื่อของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษา อาจด้วยการให้ผู้เรียนเขียนหรือพูดคุยนแบบเปิดเผยก่อนที่จะเลือกวิธีการหรือเทคนิคมาใช้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้รู้ถึงบทบาทของครูว่ามีส่วนร่วม

กับคนอย่างไร แสดงความจริงใจและตั้งใจช่วยเหลือคนเพียงใด

2. สร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนเกี่ยวกับความรู้ความชำนาญและคุณสมบัติของครู อาจพูดถึงเรื่องของครูผู้สอนเอง ประสบการณ์หรือพูดถึงปรัชญาการสอนที่เชื่อว่าจะได้ผลเพียงใด ความมีการอธิบายให้แจ่มแจ้งว่ากิจกรรมต่าง ๆ นั้นจะช่วยทำให้เรียนรู้ภาษาได้อย่างไร

3. ค่อย ๆ เริ่มให้ถูกต้องและค่อย ๆ สอน โดยเริ่มจากโครงสร้างหรือรูปแบบที่ผู้เรียนเคยชินแล้วค่อย ๆ พัฒนาไป

4. แสดงความก้าวหน้าหรือความสำเร็จในกิจกรรมให้ผู้เรียนเห็น

5. ให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกอย่างอิสระให้มากที่สุด โดยเฉพาะผู้ที่ไม่ค่อยจะให้ความร่วมมือ แต่หากไม่ประสบผลไม่เป็นไร ให้ปล่อยไปก่อน

6. คำนึงถึงความสนใจและความกังวลรวมทั้งเป้าหมายของผู้เรียนด้วย

นอกจากนี้ ครูควรแสดงบทบาทของผู้ให้ความช่วยเหลือกับผู้เรียนที่อ่อน เมื่อผู้เรียนต้องการโดยเฉพาะในเวลาที่มีกิจกรรมประเภทที่ผู้เรียนต้องอ่าน แต่ควรกำหนดบทบาทของตนเองให้พอดี ไม่ควรจะได้ถึงขนาดที่เป็นผู้ป้อนข้อมูลทั้งหมด (information - giver) หรืออธิบายเรื่องราวทั้งหมด (text - explainer) นั่นคือพยายามอย่าเข้าไปขัดจังหวะหรือแทรกแซง ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แต่มิได้หมดบทบาทไปเลย (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 60 ; อ้างอิงมาจาก William. 1986 : 42)

บทบาทอีกอย่างหนึ่งซึ่งครูผู้สอนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารได้ คือ วิธีการสอนที่ไม่ใช้วาจา (non - verbal channels) ทั้งนี้เพราะวิธีดังกล่าวเป็นระบบหนึ่งของการสื่อสารของมนุษย์ เบิร์ดวิสเทล (Birdwhistell. 1972) (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 60 ; อ้างอิงจาก Soudek. 1985 : 1121 - 113) ประมาทว่าการใช้คำพูดในการสื่อความหมาย พูดคุยหรือสังสรรค์ของคนนั้นน้อยกว่า 35% นอกนั้นเป็นการสื่อสารที่ไม่ใช้วาจา การสื่อสารที่ไม่ใช้วาจา แบ่งออกเป็น 3 อย่าง คือ Paralanguage, Kinesis และ Proxemics

Paralanguage ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับเสียง เช่น น้ำเสียงที่ใช้ในการสื่อสาร แสดงออกถึงความรู้สึกต่าง ๆ ได้ เช่น ถามว่า "What did you say?" อาจแสดงความต้องการหรือความไม่แน่ใจหรือการข่มขู่ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิหิต นอกจากนี้ยังรวมถึงการกระซิบ การตะโกน

Kinesis เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวต่าง ๆ

Proxemics จะศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเกี่ยวกับที่ว่าง (space) การจัดโต๊ะ และเก้าอี้ในห้องเรียน เพื่อให้ที่ว่างพอเหมาะสำหรับที่จะสื่อสารโดยไม่เกิดความรู้สึกอึดอัดขึ้น เป็นต้น

สำหรับบทบาทของครูผู้สอนในห้องเรียน เมื่อใช้วิธีแบบไม่เข้าจามาช่วย อาจเป็นไปได้ เช่น การคิดนิ้วเพื่อให้เกิดความกระตือรือร้นในหมู่ผู้เรียน ปาณมือ หรือแม้แต่ยิ้มหรือพยักหน้า การใช้ท่าทางการเคลื่อนไหวต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน รวมทั้งการเขียนคำตอบของผู้เรียนบนกระดานดำ

นอกจากนี้ การสังเกตการแสดงออกที่ไม่เข้าจามาของผู้เรียน เช่น สีหน้า ท่าทาง และพฤติกรรมอื่น ๆ อาจทำให้ครูผู้สอนสามารถตัดสินใจได้ว่า ควรจะดำเนินกิจกรรมนั้นต่อไปหรือไม่ หรือใช้วิธีการสื่อความหมายอื่น ๆ แทนและครูผู้สอนอาจใช้ความเจ็บกระตุ้นผู้เรียนให้คิด หรือเพื่อให้เห็นความสำคัญของประโยคที่พูดก็ได้ (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 60 ; อ้างอิงมาจาก D'Souza. 1981 : 43 - 60)

นอกเหนือจากบทบาทในระหว่างกิจกรรมกลุ่มแล้ว ครูผู้สอนยังต้องให้ความสนใจกับบทบาทก่อนกิจกรรมกลุ่มด้วย (pre - communicative activity) ลักษณะของกิจกรรมก่อนกิจกรรมกลุ่มนั้น คือ การฝึกทักษะต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน ซึ่งลิทเทิลวูด (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 60 ; อ้างอิงจาก Littlewood. 1984) เสนอแนะให้ใช้วิธีที่เรียกว่า Situational techniques หรือ อาจใช้ Functional techniques ก็ได้ .

Situational techniques คือ การใช้คำถามคำตอบเกี่ยวกับสถานการณ์ในห้องเรียน การใช้รูปภาพ คำว่า หรือสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความรู้ทั่วไป ถึงแม้ว่าจะมีบางคน

คิดว่าสิ่งดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่ไม่ได้ก่อให้เกิดการสื่อสาร (non - communicative) แต่เนื่องจากเป็นการเรียนภาษา ก็ไม่จำเป็นที่กิจกรรมทุก ๆ อย่างจะต้องเพื่อการสื่อสารไปเสียทั้งหมด นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยผู้เรียนได้ทำความเข้าใจกับโครงสร้างของภาษา ศัพท์ต่าง ๆ รวมทั้งเชื่อมโยงความคิดที่มีอยู่เดิมเข้ากับสิ่งที่จะเรียนรู้ใหม่ ซึ่งเมื่อพร้อมแล้วจึงเพิ่มเติมกิจกรรมประเภทเพื่อการสื่อสารเข้าไป กิจกรรมนี้ Littlewood เรียกว่า กิจกรรมเสริม (additional activities) ซึ่งเป็นการเพิ่มเติมความรู้ที่ไม่เชื่อว่าผู้เรียนทุกคนจะรู้หมด

ส่วน Functional techniques ก็คือการสอนให้ผู้เรียนรู้จักใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ เพื่อการสื่อสารต่อไป เช่น ฝึกการแนะนำต่าง ๆ การบอกทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ อันเป็นการฝึกทักษะที่แยกออกเป็นส่วน ๆ (part skill training) ก่อนที่ผู้เรียนจะพร้อมที่จะทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ซึ่งถือว่าการฝึกกิจกรรมที่รวมหมดทุกอย่าง (whole - task practice)

ในส่วนที่เป็นกิจกรรมก่อนกิจกรรมกลุ่มนี้ ริชาร์ดส (Richards. 1980) ให้ความเห็นว่าการใช้บทสนทนา สามารถจะทำได้เป็นแบบฝึกหัดได้ แต่ต้องให้ผู้เรียนใส่เนื้อหาของผู้เรียนลงไปเอง โดยใช้ประโยชน์จากคำแนะ (clues) ที่มีอยู่ในการตัดสินใจแทนที่จะเป็นการใช้ความจำทั้งหมด นอกจากนี้ การพูดของครูผู้สอนเองก็ยังจำเป็นต้องเหมือนกัน แม้จะต้องคอยระมัดระวังไม่ให้มากเกินไป แครชเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrel. 1983) (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 61 ; อ้างอิงมาจาก Willis. 1984) ให้ความเห็นว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ในสถานการณ์ที่ยังไม่มีการสื่อสาร ครูผู้สอนควรมีการพูดคุยกับผู้เรียนก่อน เพราะหากครูผู้สอนละเลย หรือลดบทบาทส่วนนี้มากเกินไป ผู้เรียนก็จะขาดโอกาสในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง ทั้งยังขาดการรับรู้ในการเรียนภาษาอีกด้วย

จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทางภาษาดังกล่าวมาแล้วหลายท่าน พอสรุปได้ตามความเห็นของ แครร์รอล (Carroll. 1974) (ปาริชาติ วัฒนกุล. 2530 : 61

อ้างอิงจาก Paulston. 1980)

"วิธีการเรียนการสอนที่ดีที่สุด คือ การใช้วิจารณ์อย่างทั่ว ๆ ไป รวมทั้ง
ประสบการณ์ที่มีอยู่ (Commonsense Approach) ซึ่งสรุปได้ดังนี้ คือ

1. รู้ถึงจุดประสงค์ในการเรียนการสอน
2. พยายามติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียน
3. ให้ความสำคัญและโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามลักษณะการเรียนรู้ที่ผู้เรียนถนัด

และตามระดับของคน

4. กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้เวลาที่กำหนดไว้ในการเรียนรู้
5. พยายามให้การสอนมีประสิทธิภาพที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อันได้แก่

5.1 สร้างสภาวะของการเรียนที่น่าสนใจ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการ
ความพยายามของตนนั้นประสบผลสำเร็จ

5.2 ทำให้การเรียนการสอนมีความหมายเท่าที่จะทำได้ โดยพยายาม
ทำให้นักเรียนต่างประเทศที่ผู้เรียนต้องเรียนมีชีวิตชีวาในสถานการณ์ที่มีการสื่อสารกัน

5.3 เน้นให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ตนจะต้องเรียน

5.4 พยายามชี้ให้ผู้เรียนได้รู้ล่วงหน้าถึงผลที่ตนจะได้รับจากการเรียน
การสอน

5.5 ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้สติปัญญาในการทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้แต่
นั้น ๆ โดยอธิบายสื่อการเรียนการสอนที่ใช้จนกว่าจะถึงจุดที่ผู้เรียนเข้าใจ

5.6 จัดโอกาสให้มากที่สุดให้ผู้เรียนจะฝึกฝนและทำสิ่งที่เรียนรู้ให้สมบูรณ์

2.5 ทฤษฎีโลกทัศน์ (Schema) กับการสอนอ่าน

เกี่ยวกับความรู้เดิมของผู้เรียนนั้น โคดี้ (Coady. 1979 : 7) ได้กล่าวไว้
ว่า ความรู้เดิมเป็นตัวแทนที่สำคัญ ที่ผู้อ่านและผู้เรียนในการอ่านพึงระมัดระวังที่จะไม่มอง
ข้ามไป เพราะนักเรียนที่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับประเทศตะวันตก และประเทศเจ้าของภาษา
มาบ้าง จะเรียนภาษาอังกฤษได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่มีความรู้เดิมดังกล่าว ซึ่งความรู้เดิม

เกี่ยวกับประเทศตะวันตกและประเทศเจ้าของภาษานั้นจะชดเชยในเรื่องของความยากของรูปประโยคที่นักเรียนอ่านได้ เพราะความรู้เดิมจะทำให้นักเรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล และเข้าใจข้อความที่โครงสร้างซับซ้อนได้ดีกว่า

ในทางปฏิบัติโดยทั่วไปนั้นปรากฏว่า การสอนอ่านในลักษณะที่เป็นภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศนั้น ครูได้ละเลยความสำคัญของความรู้เดิมนี้ไปเสีย ถึงแม้จะมีนักภาษาศาสตร์หลายท่าน เช่น คลาร์ค และซิลเบอร์สไตน์ (Clarke and Silbersteine. 1977 : 136 - 137) ได้ยืนยันว่า ทักษะในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางภาษาศาสตร์กับความรู้ที่เกี่ยวกับโลก

ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนอ่านเป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง จะต้องหันมาให้ความสนใจกับความรู้เดิมซึ่งจะกล่าวถึงในรูปของทฤษฎีโลกทัศน์ (Schema)

หากจะพิจารณาตามทฤษฎีโลกทัศน์แล้ว จะพบว่า ข้อความที่อ่านกันโดยทั่วไป นั้นให้เพียงคำอธิบายเพียงในส่วนที่ผู้อ่านจะสามารถแปลความหมายของข้อความได้จากสิ่งที่เขาารู้อยู่แล้วนั้น ซึ่งสิ่งที่ผู้อ่านรู้อยู่แล้วนั้น บาร์ทเลต และคนอื่น ๆ (Bartlette and others. 1932 : 8) ได้ให้ความหมายว่า คือความรู้ดั้งเดิมของผู้อ่าน และโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่านนี้เรียกว่า "Schemata"

2.6 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt's Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มเกสตัลท์ก่อตั้งในประเทศเยอรมัน ราวปี ค.ศ.1912 บุคคลสำคัญที่มีส่วนในการพัฒนาทฤษฎีได้แก่ แมกซ์ เวอร์ไวเมอร์ (Max Wertheimer) เคอร์ท เลวิน (Kurt Lewin) เคอร์ท คอฟฟกา (Kurt Koffka) และวอล์ฟแกง โคเลอร์ (Walf gang Kohler) นักจิตวิทยากลุ่มนี้เห็นว่าปรากฏการณ์ทางการเรียนนั้นย่อมเกี่ยวพัน โดยใกล้ชิดกับการรับรู้ (perception) จึงให้คำจำกัดความการเรียนรู้ว่าเป็นการจัดระเบียบ การรับรู้ของผู้เรียน นักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์หรือกลุ่มความรู้ความเข้าใจ (Gestalt - field or Cognitive) จะเน้นความสำคัญของส่วนรวมก่อนส่วนย่อย โดยเห็นว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถมองเห็นส่วนรวมได้ชัดเจนทั้งหมด ผู้เรียนอาจเรียนจากการ

รับรู้ส่วนรวมก่อน ตอนแรก ๆ ภาพอาจไม่ชัดเจน ต่อเมื่อสามารถแยกแยะความแตกต่างของส่วนย่อยทีละน้อยก็จะทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนรวมทั้งหมดได้ชัดเจน นอกจากนี้ยังถือว่ากระบวนการทางสติปัญญามีบทบาทสำคัญมากในการเรียนรู้ โดยเน้นการเปลี่ยนแปลงของการตอบสนอง นั่นคือเมื่อผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ และสามารถสรุปความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งนั้น และนำไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์อื่นได้ จึงจะถือว่าเกิดการเรียนรู้

เลอวิน (Lewin) ได้ปรับปรุงแก้ไขทฤษฎีเกสตัลท์ โดยเน้นให้เห็นว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้และการตอบสนองของบุคคลก็ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม และเห็นว่าสิ่งแวดล้อมทางจิตวิทยาได้แก่ความคาดหวัง ความสำเร็จ ความสามารถ ความภูมิใจ ความกระตือรือร้น มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้มาก เลอวิน เน้นบทบาทของผู้เรียนมากโดยเน้นให้ผู้เรียนลงมือ "กระทำ" หรือแก้ปัญหาเอง ผู้สอนเป็นแค่ผู้ชี้แนะ ความต้องการหรือความตั้งใจของผู้เรียนจะทำให้เกิดจุดมุ่งหมายและเกิดแรงจูงใจที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ หากทำได้สำเร็จตามความมุ่งหมายก็จะเกิดความพอใจ การนำทฤษฎีกลุ่มเกสตัลท์มาใช้ในการเรียนการสอนทำได้โดยเน้นให้ผู้เรียนตั้งจุดมุ่งหมายการเรียนด้วยตัวเอง ชี้แนะขอบข่ายกว้าง ๆ ของวิชาที่จะเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นภาพโครงสร้างโดยรวมก่อนที่จะศึกษารายละเอียด ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนโดยอาศัยความคิด เหตุผล ความเข้าใจและใช้สติปัญญาแก้ปัญหา พัฒนาการรับรู้ของผู้เรียนโดยอาศัยประสาทสัมผัสให้มากที่สุด ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางสังคม โดยให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมีโอกาสปะทะกับสิ่งแวดล้อมซึ่งจะทำให้มีประสบการณ์กว้างขวางขึ้น ใช้แรงจูงใจกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมในการเรียน

2.7 การนำกลวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาใช้ในการสอนอ่าน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 87) ให้ความเห็นว่า การพิจารณากลวิธีการสอนต่าง ๆ มาใช้ในการสอนอ่านจะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนง่ายขึ้น รวมทั้งช่วยในการจัดอุปกรณ์การเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลเป็นไปได้ง่ายด้วย

หลักการสำคัญในการพิจารณาเลือกวิธีการสอนในการพัฒนาทักษะการอ่าน คือ

การให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงในการตีความหมายของเรื่องที่อ่านโดยใช้ความคิดของตนเอง

กลวิธีการสอนต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยจะนำมาประยุกต์ใช้กับการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.7.1 เทคนิคการอ่านโดยวิธีการโคลซ (Cloze Procedure)

เทย์เลอร์ (Taylor. 1953 : 414 - 438) เป็นผู้คิดและริเริ่มวิธีการทดสอบการอ่านที่ใช้หลักทางจิตวิทยาขึ้นในปี ค.ศ. 1953 โดยเรียกวิธีทดสอบแบบโคลซ โดยดัดแปลงคำว่า Cloze มาจากคำว่า Closure ตามหลักทฤษฎีจิตวิทยาของ Gestalt ที่ว่า คนมีแนวโน้มที่จะทำความเข้าใจภาพที่เราคุ้นเคยให้สมบูรณ์ขึ้น โดยจะช่วยต่อเติมส่วนที่หายไปขึ้นมาในภาพ การที่เราเห็นข้อความที่ไม่สมบูรณ์ แล้วสามารถเติมคำลงในข้อความนั้นให้สมบูรณ์ได้ทันทีโดยอัตโนมัติ เป็นเพราะเราได้เห็น หรือได้ฟังข้อความนั้นเป็นประจำจนเกิดความคุ้นเคย Taylor ได้นำหลักอันนี้มาประยุกต์กับการใช้ภาษา ใช้วัดความสามารถในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับแบบทดสอบการอ่านมาตรฐาน

วิธีการของโคลซ (Cloze Procedure) ที่นำไปใช้วัดความสามารถในการอ่านนั้น เทย์เลอร์ (วาววาว โรงสะอาด. 2530 : 77 อ้างอิงมาจาก Taylor. 1957 : 19 - 26) ให้ความเห็นว่า เป็นเครื่องมือที่แม่นยำตรงในการวัดความสามารถในการเข้าใจข้อความที่อ่าน นอกจากนี้ยังใช้วัดความสามารถในการเข้าใจการฟัง (Listening Comprehension) และการเขียนตามคำบอก (Dictation) ด้วย วิธีการของโคลซจึงใช้เป็นข้อทดสอบในการสอนทักษะทางภาษา และใช้เป็นเครื่องมือในการวินิจฉัยระดับความสามารถของผู้เรียน

เทคนิคของโคลซได้นำมาใช้วัดความเข้าใจในการอ่านกันอย่างแพร่หลายโดยดัดคำประเภทต่าง ๆ ในข้อความภาษาอังกฤษ ได้แก่ คำกริยา คำนาม คำกริยาวิเศษณ์ ซึ่งจัดว่าเป็นคำยาก (Hard Words) และคำกริยานุเคราะห์ คำสันธาน คำสรรพนาม และคำกำกับนาม (article) ซึ่งจัดว่าเป็นคำง่าย (Easy Words) กลุ่มคำยากง่ายปานกลาง ได้แก่ คำบุพบท และคำคุณศัพท์

วิธีการสร้างข้อสอบโคลซ ทำได้โดยสุ่มตัดคำในตอนต่าง ๆ ของ

ข้อความออก ซึ่งจะเป็นคำในลักษณะใดก็มีโอกาสถูกต้องออกเท่ากัน

ออลเลอร์ (Oller. 1973) กล่าวว่า การใช้โคลซเป็นการทดสอบที่ใช้หลักการประมวลทักษะ (integrative approach) ในการทดสอบแบบโคลซจะคำนึงถึงทักษะทางภาษาในฐานะที่เกี่ยวข้องกันและกัน และเน้นถึงลักษณะการใช้ภาษาเป็นสื่อในการสื่อสารเป็นสำคัญ วิธีการนี้จะตั้งสมมติฐานว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการสื่อสารนั้นมีความสำคัญมากกว่าความรู้เกี่ยวกับหน่วยย่อยของภาษา ในแบบทดสอบแบบนี้นักเรียนจำเป็นต้องเข้าใจบริบทนอกเหนือไปจากการเข้าใจความหมายของแต่ละประโยคให้ดี เพราะส่วนนี้มีความสำคัญมาก นอกจากนี้นักเรียนยังต้องรู้จักใช้คำแนะนำจากบริบทให้เป็นประโยชน์อีกด้วย

สมิธ กูดแมน และ เมอเรดิธ (วาววาว โรงสะอาด. 2530 : 79 ; อ้างอิงมาจาก Smith, Goodman and Meredith. 1970 : 32) ได้กล่าวว่า มีองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน ทั้งนี้เป็นองค์ประกอบภายนอก และภายในของผู้อ่านซึ่งสามารถทำให้หาคำแนะนำความหมาย (clues) ออกมาได้ คำแนะนำภายในตัวผู้อ่าน (clues inside the reader) ขึ้นพื้นฐาน ได้แก่ ประสบการณ์และกฎของภาษาที่ผู้ใช้ซึมซับไว้ภายใน ส่วนคำแนะนำภายนอกตัวผู้อ่าน ได้แก่ ระบบคำแนะนำภายในคำต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ ระบบความต่อเนื่องของภาษา รวมทั้งระบบคำแนะนำที่อยู่นอกเหนือตัวภาษาเอง

วิธีการโคลซถือเป็นการทดสอบที่ใช้วัดประสิทธิภาพในการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดีเหมือนอย่างการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน เพราะเมื่อเราอ่านข้อความที่ตัดตอนมา เราจะต้องพยายามหาคำแนะนำจากบริบทเพื่อใช้ในการเติมข้อความที่ว่างอยู่ จะต้องคาดหมายคำล่วงหน้าเหมือนกับขณะที่เราฟังผู้ที่กำลังพูดในบทสนทนา กล่าวคือเราต้องประมวลทักษะทางภาษาหลายอย่างเหมือนกับที่ใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง

การอ่านและวิธีการของโคลซในทัศนะของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา นั้น การอ่านเป็นเกมการเดาโดยอาศัยความรู้ทางโลกและความรู้ทางภาษามาประกอบกัน

อย่างมีระบบ วิธีการของโคลซก็เป็นการเดาอย่างมีเหตุผลและมีความรู้องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อการเดาหรือการคาดหมายล่วงหน้า ได้แก่ความเข้าใจขั้นทางระบบวากยสัมพันธ์ หรือโครงสร้าง (syntactic system) และระบบอรรถศาสตร์ หรือความหมาย (semantic system) ข้อบังคับเรื่องการเกิดและชนิดของคำ รวมทั้งคำแนะนำจากบริบท (context) ด้วย

บาสทีดาส (Bastidas. 1984 : 20 - 24) ได้ดัดแปลงวิธีการโคลซ เพื่อใช้พัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ครูเริ่มการสอนด้วยการบอกจุดประสงค์ของกิจกรรม และชื่อเรื่อง
2. หากนักเรียนไม่คุ้นเคยกับวิธีการโคลซ ครูควรใช้เวลาหนึ่งในการอธิบายจุดประสงค์และวิธีเดาคำที่หายไปจากเนื้อหา (context) ครูควรเน้นให้นักเรียนกล้าเดาคำ ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้
3. หลังจากนั้นครูแจ้งข้อความ และให้นักเรียนอ่านประโยคแรก และประโยคสุดท้ายในใจอย่างรวดเร็ว โดยใช้คำถามเพื่อช่วยให้นักเรียนค้นพบสาระสำคัญของเรื่องได้
4. ครูอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง โดยการเน้นการออกเสียงสูงต่ำที่ถูกต้อง และการหยุดที่จำเป็น ซึ่งจะช่วยเป็นคำแนะนำในการเข้าใจเนื้อเรื่อง ในระหว่างที่อ่านครูอาจใช้คำว่า "Blank" แทนคำที่ตัดออก ในขณะที่นักเรียนอ่านในใจพร้อมกับครู
5. ให้นักเรียนอ่านข้อความในใจอีกครั้ง หลังจากนั้นครูแนะนำนักเรียนทั้งชั้นเกี่ยวกับการคิดหาคำที่ขาดหายไป โดยพิจารณาจากคำแนะนำทั้งในด้านความหมายและไวยากรณ์ ซึ่งนำหน้าและตามหลังคำที่ถูกต้อง ถ้านักเรียนมีปัญหากับการเลือกคำที่มาเติม ครูอาจให้ตัวอักษรตัวแรกของคำที่ถูกต้องได้

6. ให้นักเรียนแต่ละคนหนึ่งอ่านออกเสียงข้อความที่นักเรียนร่วมกัน
เดิมคำเพื่อพิจารณาความหมายของคำที่เดิมว่าเหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือไม่ จากนั้นนักเรียน
จึงคิดหาคำเดิมลงในช่องว่าง โดยอาจร่วมกันทำเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล และในขณะที่นักเรียน
ทำงานอยู่นั้น ครูควรจะให้ความช่วยเหลือแนะแนวทางให้นักเรียนที่มีปัญหา

7. ครูเฉลยข้อความเดิมหรือแจกข้อความที่สมบูรณ์ให้นักเรียน
เปรียบเทียบกับข้อความที่นักเรียนเดิม ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีความมั่นใจว่าสามารถสร้าง
ข้อความที่มีคำขาดหายไปได้

2.7.2 เทคนิคการอ่านโดยใช้บริบท (Context Clue)

เป็นการฝึกการอ่านโดยการให้บริบท หรือข้อความแวดล้อมช่วยในการ
การตีความหมายของศัพท์ที่ไม่เข้าใจความหมาย หรือไม่รู้จักมาก่อน คลาร์ก และซิลเบอร์สไตน์
(Clark and Silbersteine, 1977 : 145 - 146) กล่าวว่า การเดาความหมายของ
ศัพท์โดยอาศัยบริบทเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดสำหรับการตีความหมายของคำ และผู้อ่านควรทราบ
ด้วยว่าบริบทมีทั้งแบบที่ต้องอาศัยโครงสร้าง และแบบที่ต้องอาศัยความหมาย นอกจากนี้ในการ
สอนอ่านผู้สอนควรจะเน้นเรื่องการซ้ำซ้อนทางภาษา (Redundancy) โดยอาจยกตัวอย่าง
ชนิดต่าง ๆ ของบริบทที่ใช้สำหรับการตีความหมายของคำให้ผู้เรียนเห็นอย่างชัดเจน

เดห์ตัน (Deighton, 1964 : 29 - 39) กล่าวว่า การอาศัย
บริบท เพื่อช่วยในการตีความหมายของศัพท์เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และมีประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งนี้
เพราะ นักเขียนจำนวนมาก โดยเฉพาะนักเขียนตำราต่างก็ทราบว่า คำบางคำอาจใหม่ และ
ยากเกินไปจึงพยายามจัดหาบริบทไว้ช่วยผู้อ่านทำความเข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น
เดห์ตัน ได้แบ่งบริบทออกเป็น 6 ชนิด คือ

1. การให้คำจำกัดความของคำยาก (Definition)
2. การใช้คำหรือข้อความที่มีความหมายซ้ำกัน ที่ผู้เขียนคิดว่า
ยากสำหรับผู้อ่าน (Restatement) ซึ่งลักษณะนี้ ผู้เขียนอาจใช้คำซึ่งเป็นคุณพจน์ (Signal)
เช่น or, in the other words หรือ that is

3. การยกตัวอย่างประกอบคำใหม่นั้น เพื่อช่วยให้ความหมายของคำนั้น ๆ ชัดเจนขึ้น (Examples) โดยใช้คำซึ่งเป็นคุณพจน์ เช่น such as, like, for instance หรือ for example

4. การขยายความของคำใหม่โดยใช้วลี หรืออนุประโยค (Modifiers)

5. การอาศัยการคิดอย่างรอบคอบของผู้อ่านว่าคำใหม่นั้น ควรจะมีความหมายอย่างไรจึงจะอยู่ในประโยคหรือบทอ่านนั้นได้ (General Context) ซึ่งย่อมหมายความว่าบางครั้งผู้อ่านจำเป็นต้องตั้งสมมติฐานว่า คำนั้นควรจะหมายความว่าอย่างไร และเมื่ออ่านต่อไปแล้วผู้อ่านยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐานนั้นก็ได้อีก

6. การให้คำที่มีความหมายขัดแย้งกับคำใหม่ (Contrast) ซึ่งผู้เขียนอาจใช้คำซึ่งเป็นคุณพจน์ เช่น "but" เพื่อเป็นการบอกให้ผู้อ่านทราบว่า ตนกำลังจะให้ความหมายตรงกันข้าม

7. การอธิบายหรือบอกรายละเอียดเกี่ยวกับคำใหม่นั้น (Details)

2.7.3 เทคนิคการอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอด (Top level Structure)

บาร์ทเลตต์ (Bartlette. 1985 : 83) ได้ให้ความหมายของโครงสร้างระดับยอด (TLS) ว่า เป็นรูปแบบของการเรียบเรียงข้อความหรือเรื่องของผู้เขียน โดยมองแก่นโครงสร้างของเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบข้อความทั้งหมดของเรื่อง

ในการอ่าน ผู้อ่านจะอ่านเรื่องใดดียิ่งขึ้น ถ้าสามารถเข้าใจรูปแบบการเขียนของผู้เขียนในแต่ละเรื่อง เพราะจะทำให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังบอกอะไรกับผู้อ่าน และใจความสำคัญคืออะไร ผู้อ่านย่อมจะอ่านได้แม่นยำยิ่งขึ้น ทั้งการจับใจความสำคัญ และการหาข้อมูลละเอียดของเรื่อง โดยที่ผู้อ่านสามารถใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม (Schema) เข้าช่วยได้บ้าง นอกจากนี้ยังช่วยทำให้จำเรื่องที่อ่านได้นาน สามารถวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ และย่อเนื้อหาที่อ่านได้เร็ว และช่วยให้เขียนเรื่องได้ดีขึ้น

โครงสร้างระดับยอคนที่ใช้กันทั่วไป จะแบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การพรรณนา (Description) เป็นรูปแบบบรรยายรายการ (listing) ของการรวมกลุ่มของสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันเข้าเป็นชนิดเฉพาะ นั่นคือ สิ่งหนึ่ง จะเป็นข้อย่อยของอีกข้อหนึ่ง (topic) การพรรณนานี้ให้รายละเอียดของหัวเรื่องโดยการ เสนอคุณสมบัติลักษณะเฉพาะ หรือเรื่องแวดล้อม มักมีคำ many , all , several เป็น คำซึ่งเป็นคุณเจ้านำอยู่ในข้อความ

2. ปัญหา - การแก้ไข (Problem - Solution) เป็น TLS ที่ประกอบด้วยความเป็นเหตุ - ผล ทุกรูป ซึ่งมีใจความเกี่ยวกัน (overlap) ระหว่าง การเสนอปัญหาและการแก้ไข และอย่างน้อยที่สุด ต้องมีส่วนประกอบข้อหนึ่งที่สามารถสัดกัน (Block) ปัญหาที่เกิดขึ้นก่อนได้ TLS รูปแบบนี้มักจะมีคำซึ่งเป็นคุณเจ้านำในข้อความ ดังต่อไปนี้ problem.....solution, question.....answer, this had to be done....this is how we did it.

3. ความเป็นเหตุ - ผล (Cause - Effect/Before - After) เป็น TLS ที่เป็นส่วนประกอบของความเป็นเหตุ - ผล ถูกรวมเข้าเป็นกลุ่ม บอกให้รู้ว่าอะไร เกิดก่อน และอะไรเกิดหลัง และเกี่ยวข้องเป็นเหตุ - ผล หรือถึงเหตุ - ผล ซึ่งกันและกัน และเน้นที่การเสนอความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุ - ผลกัน และมักจะมีคำซึ่งเป็นคุณเจ้านำในข้อความ ดังต่อไปนี้ before.....as a result , as , then , if , although

4. การเปรียบเทียบ (Contrast/Comparison) เป็น TLS ในลักษณะที่ชี้ให้เห็นความเหมือนกันหรือต่างกันของหัวข้อ 2 หัวข้อหรือมากกว่าขึ้นไป โดยการนำใจความสำคัญของเรื่องมาจัดหรือเรียบเรียงในลักษณะของการเปรียบเทียบหรือขัดแย้ง กัน การเปรียบเทียบนี้จะต่างจาก TLS ชนิดปัญหา การแก้ไข หรือความเป็นเหตุ - ผล ตรง ที่รูปแบบนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความเป็นเหตุ - ผล แต่อยู่บนพื้นฐานของความเหมือนหรือ ต่างกัน และมักจะมีคำซึ่งเป็นคุณเจ้านำในข้อความดังต่อไปนี้ contrast , different , same , on the other hand , just as.....so , where as , two , in spite of.

2.8 การสอนอ่านแบบให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง

ในการสอนอ่านโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนนั้น (เพ็ญสุข
ภูตระกูล . 9 - 14) ได้รวบรวมเทคนิคที่นักการศึกษาได้แนะนำไว้ดังนี้ คือ

1. การให้นักเรียนเลือกบทเรียนในการอ่าน (Selection of materials)

การอ่านที่ไม่ได้เจาะจงเนื้อหาอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ มีวิธีการดังต่อไปนี้

1.1 ให้นักเรียนอ่านเรื่อง

1.2 แบ่งกลุ่มให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเป็น
เทคนิคสำคัญที่ใช้เน้นความสำคัญของผู้เรียน

1.3 ครูตั้งคำถาม และบันทึกคำตอบของนักเรียน

2. การแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม เป็นเทคนิคที่ใช้กับการสอนอ่านทุกระดับ

และอาจกล่าวได้ว่าเป็นหัวใจของการสอนอ่านโดยนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน การ
แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มนั้น ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง จึงทำให้นักเรียน
เกิดการเรียนรู้ รู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ด้วยตนเอง สำหรับบทบาทของครูนั้น ครูจะ
เป็นผู้กำหนดจุดประสงค์ในการเรียน และขอบข่ายของงานที่นักเรียนจะต้องทำไว้อย่างชัดเจน
คลาร์ค และซิลเบอร์สไตน์ (Clark and Silbersteine. 1979 : 5) กล่าวถึงเทคนิค
การสอนแบบนี้ว่า ในแต่ละกลุ่มควรให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งคอยสังเกตดูว่านักเรียนทุกคนได้
พูดแสดงความคิดเห็นตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านได้อย่างครบถ้วนหรือไม่ นอกจากนี้
ควรจัดที่นั่งผู้เรียนให้เหมาะสม เช่น ถ้าจัดให้มีการอภิปรายของนักเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ ควรจัด
ที่นั่งเป็นรูปวงกลม ครูอาจจะนั่งอยู่กับนักเรียนก็ได้ แต่บทบาทของครูยังคงเป็นผู้บันทึกข้อความ
ที่นักเรียนร่วมกันเสนอ และครูอาจจะเสนอข้อบกพร่องต่าง ๆ เพิ่มเติมหลังการอภิปรายสิ้นสุดลง

3. การสอนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอน (Peer - tutoring) เป็นแนวคิด

ที่ได้นำมาใช้แล้วอย่างมีประสิทธิภาพในการสอนทักษะต่าง ๆ ใช้ได้ในทุกระดับการศึกษา
เทคนิคการสอนดังกล่าวได้รับการสอนอย่างกว้างขวางในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา
มีงานวิจัยมากมายเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยให้เพื่อนช่วยสอน เช่น งานวิจัยที่เกี่ยวกับ

ลักษณะของนักเรียน ผู้เรียน นักเรียนผู้สอน ระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน (Allen. 1976 : 68)

4. การให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง (Self - study) เป็นเทคนิคการสอนประเภทหนึ่งที่ใช้ระบบการเรียนการสอนตามเอกัตภาพ ซึ่งมีรากฐานมาจากแนวคิดที่ว่า การจัดการศึกษาจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ลาโด (สุนันทา จตุรพิตร. 2524 : 47 - 51 ; อ้างอิงมาจาก Lado.n.d.) ได้กล่าวว่า ความแตกต่างนี้มีสาเหตุมาจากทั้งกรรมพันธุ์ และจากประสบการณ์ ที่ไม่เหมือนกัน เมื่อความสามารถไม่เหมือนกัน ไม่เท่ากันย่อมก่อให้เกิดความสนใจและความสามารถในการเรียนรู้ต่างกันด้วย

สรุปได้ว่าการสอนอ่านโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางนั้นควรมีลักษณะใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. จัดการเรียนการสอนให้อยู่ในลักษณะกลุ่ม
2. ใช้คำถามกระตุ้นให้เกิดการสนทนา และให้ค้นพบด้วยตนเอง และแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเอง
3. ให้เพื่อนช่วยเพื่อนด้วยกัน และให้นักเรียนเรียนด้วยตนเอง

2.9 การใช้กิจกรรมกลุ่มในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ

ลอง เลสลีย์ แมคคิน และแคสตานอส (Brumfit. 1981 : 236 ; citing Long , Leslie , Mclean and Castanos. 1976) กล่าวว่า ในการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น กิจกรรมกลุ่มเป็นปัจจัยสำคัญที่จะพัฒนาให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) เหตุผลเป็นเพราะว่าการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลางนั้น นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสดำพูด และประโยคที่พูดก็เกิดจากการตอบคำถามเป็นประโยคที่ไม่ต่อเนื่อง นอกจากนั้นครูมักถือเอาความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์เป็นสำคัญ

สเทอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1981 : 123 - 130) กล่าวว่า ในการสอนปัจจุบันนี้กิจกรรมส่วนใหญ่ควรเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมคู่ เพราะในชีวิตจริงคนโดยทั่วไปส่วนใหญ่ใช้ภาษาสื่อความหมายร่วมกับผู้อื่น มิใช่กับคนเพียงผู้เดียว กิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกจึง

การใกล้เคียงกับสิ่งที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตจริง

จะเห็นได้ว่าการสอนปัจจุบันเน้นกิจกรรมกลุ่มและคู่ทั้งนี้เพราะการที่ครูเป็นผู้ถามคำถามแล้วให้นักเรียนตอบนั้นนักเรียนไม่มีโอกาสคิด ประโยคที่พูดจึงไม่ต่อเนื่อง ซึ่งความคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสอดคล้องกับความคิดของ ลอง และพอร์เตอร์ (Long and Porter. 1985 : 208 - 209) ที่ว่า การที่ครูถามคำถามแล้วให้นักเรียนตอบทั้งชั้นทำให้นักเรียนไม่สนใจก่อนให้เกิดการสื่อสารที่แท้จริง (Pseudo - communication) ทั้งนี้เพราะครูมุ่งหวังคำตอบที่รวดเร็ว และคำถามไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดอย่างลึกซึ้ง ใช้ภาษาได้น้อย คำถามจากครูจะถูกถามซ้ำ ๆ หลายครั้งและคำตอบจะเป็นประโยคสั้น ๆ หรือวลี จากนั้นครูจะแก้ข้อผิดพลาดทันที

ฮาร์ดี (Hardy. 1980 : 46) กล่าวว่า การสอนอ่านแบบเดิมนี้ผู้อ่านต้องเข้าใจสิ่งที่อ่านอย่างถ่องแท้ จะต้องสำรวจทุกขั้นตอนของบทความ จะต้องเรียนรู้ศัพท์แปลก ๆ ต่าง ๆ ฮาร์ดีได้แนะนำให้ใช้กิจกรรมกลุ่มกับการอ่าน เขาพบว่ากิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้อ่านเกิดความสามารถที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ และก่อให้เกิดความมั่นใจในตัวเอง

2.9.1 ประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่มในการสอนภาษา

ลอง และพอร์เตอร์ (Long and Porter. 1985 : 207)

กล่าวถึงประโยชน์ในการใช้กิจกรรมกลุ่มกับการสอนภาษาว่า

1. ให้นักเรียนได้ฝึกภาษา เดิมครูมักจะเป็นผู้พูดแต่เพียงฝ่ายเดียว กิจกรรมกลุ่มจะแก้ปัญหาคือพูดคนเดียวได้
2. ก่อให้เกิดการพูดที่ต่อเนื่อง สามารถพัฒนาทักษะการพูดโดยไม่มุ่งถึงความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์ แต่เพียงอย่างเดียว
3. กิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้นักเรียนสวมบทบาทครูได้ กล่าวคือ เขาจะสามารถเสนอแนะ สรุป ตลอดจนแสดงความไม่เห็นด้วย
4. ช่วยให้เกิดบรรยากาศในทางบวก ราวีย์ (Rowe. 1974) และไวท์ และ ไลท์บราวน์ (White and Lightbrown. 1983) พบว่า ในการสอนแบบ

ปกติ ถ้านักเรียนหยุดนานกว่า 1 นาที ก่อนที่จะตอบ หรือทำท่าไม่รู้จักคำตอบ หรือตอบผิด ครูจะขัดจังหวะ พูดซ้ำ ทวนคำถามเดิม หรือถามคนอื่นต่อไป ซึ่งการเรียนการสอนดังกล่าว เด็กจะมีความกดดันเนื่องจากต้องตอบให้ถูกต้อง ซึ่งกิจกรรมกลุ่มจะสามารถแก้ปัญหานี้ได้

2.9.2 บทบาทของครูในการสอนอ่านด้วยกิจกรรมกลุ่ม

จาคอบ (Jacob. 1986 : 32) ได้แนะนำไว้ดังนี้ คือ

1. เข้าร่วมในการสนทนา และสังเกตการใช้ภาษา โดยครูว่าเด็กพูดถูกหรือผิด การสนทนาก้าวหน้าไปเท่าใด และผู้เรียนมีความเพลิดเพลินเพียงใด เป็นการดีที่ครูจะเข้าร่วมสนทนาด้วย

2. อย่าเป็นศูนย์กลางของกลุ่ม

3. หลังจากการสนทนาภายในกลุ่มแล้ว กิจกรรมต่อเนื่อง

(Follow - up activities) ควรเป็นการให้แต่ละกลุ่มเสนองานของตน

วิธีการที่จะทำให้นักเรียนในกลุ่มพูดภาษาอังกฤษ

1. อนุญาตให้ใช้ภาษาถิ่นได้บางช่วงบางตอน เช่น ถ้านักเรียนไม่รู้จักคำว่า "tea" ก็สามารถใช้คำว่า "ชา" แทนได้ ประโยคจึงเป็น "My father always felt better after he drank a glass of cha."

2. ใช้หลัก Three - tries คือให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่พูด เป็นภาษาอังกฤษก่อนที่จะใช้ภาษาเดิมของตนซ้ำ 3 ครั้ง ตัวอย่างเช่น ถ้านักเรียนพูดว่า "My English teacher in high school was a very inspiring person. She made me want to be an English teacher to." และนักเรียนที่ฟังยังไม่เข้าใจครั้งแรก หรือไม่เข้าใจในครั้งที่สองและครั้งที่สามจึงให้แปลเป็นภาษาถิ่น

3. ใช้การปรับ ถ้านักเรียนคนใดไม่พูดภาษาอังกฤษ จะถูกปรับและนำเงินมาใช้ประโยชน์ภายในห้อง

• จาคอบ (Jacob. 1986 : 33) กล่าวว่า ในการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มนั้น ครูอย่าตื่นตระหนกต่อความเงียบครั้งแรก ปลอ่ยกให้นักเรียนใช้ความคิดของตนเอง

ส่วนหนึ่งในการสร้างสิ่งแวดล้อมให้บรรยากาศแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง คือให้นักเรียนเห็นห้องเรียนเป็นของผู้เรียนไม่ใช่ของครู เน้นหมายความว่าผู้เรียนต้องรับผิดชอบในการทำให้กิจกรรมดำเนินไปได้ด้วยดี ดังนั้นความเจียมไม่ได้หมายความว่าไม่มีสิ่งที่มีประโยชน์เกิดขึ้น นักเรียนอาจกำลังคิดถึงสิ่งที่จะพูด หรือพูดอย่างไร ครูควรหาโอกาสนักเรียน

บาร์นส์ (Barnes. 1973 : 20) กล่าวว่าในการพูดในกลุ่มจะมีการหยุด ลังเล สะคุด กับการใช้คำใหม่ เริ่มต้นประโยคที่ผิด มีความตึงเครียดสูงลักษณะเหล่านี้ครูไม่ควรเป็นกังวลเพราะเป็นลักษณะของเด็กที่เรียนรู้ที่จะพูด

2.9.3 องค์ประกอบของกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ

เกลทฮอร์น (Glatthorn. 1971 : 225 - 237) และชมัค (Schmuck and Schmuck. 1971 : 17 - 25) ได้กล่าวบรรยายถึงองค์ประกอบของกลุ่มอันเป็นพลังช่วยให้กลุ่มมีลักษณะเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

สภาพของกลุ่ม (Physical condition of group) การจัดสภาพของกลุ่มควรให้สมาชิกในกลุ่มหันหน้าเข้าหากัน (Face - to face group) เพื่อที่สมาชิกจะได้สื่อสารกันได้อย่างคล่องตัว

บรรยากาศในกลุ่ม บรรยากาศในกลุ่มต้องเป็นกันเองที่สุดเพื่อให้สมาชิกเป็นอิสระในการแสดงออก บรรยากาศในกลุ่มควรมีการให้กำลังใจ เคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และมีการช่วยให้สมาชิกในกลุ่มรู้สึกอบอุ่น และบรรยากาศทางสังคมเป็นไปในทางบวก (Positive classroom climato) ซึ่งหมายความว่า นักเรียนจะมีอิทธิพลต่อกันและกัน ครูกับนักเรียนก็จะมีอิทธิพลต่อกันด้วย นักเรียนจะร่วมมือกันทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีโดยแต่ละคน จะแสดงความเป็นตัวเองมากที่สุด

การติดต่อสื่อสารภายในกลุ่ม (Verbal communication) และการสื่อสารอาจจะเป็นไปได้ทั้งการติดต่อสื่อสารทางวาจา (Nonverbal communication) เช่น พยักหน้า กระซิบกระซาบ ขยับตา สัมผัส หัวเราะ ก็ถือว่าเป็นการติดต่อสื่อสาร ความยากลำบากอย่างหนึ่งในการอภิปรายคือ คำศัพท์ที่ใช้ ฉะนั้นบางครั้งจึงต้องมีการทำความเข้าใจ

กันในเรื่องคำศัพท์ระหว่างสมาชิกของกลุ่มจนพอใจแล้วจึงดำเนินการอภิปรายต่อไป ในกรณีที่สมาชิกคนใดคนหนึ่งของกลุ่มไม่สามารถแสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจน ผู้นำกลุ่ม อาจช่วยได้โดยการสรุปสิ่งที่สมาชิกกล่าวไปแล้วเป็นข้อ ๆ พร้อมทั้งให้ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ อย่างชัดเจน เพื่อให้สมาชิกทุกคนเข้าใจในสิ่งที่พูดไปแล้วตรงกัน ผู้นำไม่ควรมีอิทธิพลเหนือกลุ่มมากเกินไป หรือพูดเสียจนเดียวไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นพูด ในห้องเรียนนำครูพูดมากเกินไป นักเรียนจะรู้สึกสิ่งใดที่จะแสดงออก นักเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายมากพอความเห็นอกเห็นใจกันจะน้อย

ความสามัคคีภายในกลุ่ม (Group cohesion) เพื่อที่จะทำงานให้ได้มีประสิทธิภาพสูงสุดกลุ่มจะต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ครูควรฝึกให้นักเรียนมีสปีดในการทำงานกลุ่ม

โครงสร้างของกลุ่ม (Group structure) กลุ่มทุกกลุ่มต้องมีโครงสร้างเฉพาะกลุ่ม โครงสร้างของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกกลุ่ม ความแตกต่างทางฐานะ อายุ เพศ ของสมาชิกในกลุ่มล้วนมีผลต่อโครงสร้างของกลุ่ม

มาตรฐานของกลุ่ม (Group standard) ผู้นำกลุ่ม หรือสมาชิกในกลุ่มควรจะเสนอแนะหลักเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานสำหรับกลุ่มเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้ปฏิบัติตาม เช่น หลักเกณฑ์เกี่ยวกับหน้าที่ของกลุ่ม จุดมุ่งหมายของกลุ่ม วิธีการดำเนินงานของกลุ่ม วินัยของกลุ่ม มาตรฐานของกลุ่มนี้บางทีก็เรียกว่า บรรทัดฐานของกลุ่ม ซึ่งหมายถึงความคาดหวังร่วมกันหรือความคิดร่วมกันของสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับการกำหนดพฤติกรรมและวิธีการทำงานให้เหมาะสมในกลุ่ม

ผู้นำกลุ่ม (Group leader) ผู้นำกลุ่มมีความสำคัญมาก ๆ ผู้นำกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบในสิ่งที่สมาชิกไม่ต้องการรับผิดชอบ ผู้นำควรเป็นผู้ที่สมาชิกเลือกขึ้นมาเพื่อทำประโยชน์ให้กับกลุ่มมากที่สุด ผู้นำต้องเข้าใจสมาชิกในกลุ่ม และหน้าที่ของกลุ่ม มีความสามารถทำให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจการแสดงออกของตน มีความสามารถในการฟังและพูดระดับสูง ผู้นำต้องอ่อนไหวต่อการรับรู้และความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม มีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจใน

เอกัตบุคคล และคำนึงถึงสัมพันธ์ ผู้นำต้องมีความสามารถในการแก้ปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นในกลุ่มด้วยการใช้ความสามารถในการเจรจา ผ่อนหนักผ่อนเบา ผู้นำต้องรักษาระดับความสัมพันธ์ที่มีต่อกลุ่มและต่อบุคคลในกลุ่มอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ต้องทำตัวเป็นกลาง ไม่ใช้อาวุธหรือแสดงความปรารถนาอย่างร้อนรนในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้นำต้องไม่เข้มแข็งให้สมาชิกกลุ่มยอมรับการตัดสินใจของตน ไม่ใช้อำนาจเผด็จการ ต้องเป็นผู้สามารถสรุปปัญหาได้อย่างชัดเจน พฤติกรรมของผู้นำต้องแสดงออกซึ่งเจตนาที่จะช่วยให้เจริญก้าวหน้า การตัดสินใจแต่ละครั้งต้องยึดเอาประโยชน์ของกลุ่มเป็นที่ตั้ง และช่วยำทำงานกลุ่มไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ สร้างความสามัคคีในกลุ่ม ควรช่วยำให้นักเรียนมีโอกาสเป็นผู้นำทุกคนเพื่อฝึกบุคลิกภาพ และสร้างความมั่นใจและความภาคภูมิใจให้แก่ักเรียน

ขนาดของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มไม่ควรต่ำกว่า 5 คน และไม่ควรมากเกิน 7 คน เวลาที่ใช้ในการเรียน ควรใช้เวลาดั้งแต่ 30 นาที จนถึง 4 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 - 3 ครั้ง

สถานที่ ควรหาสถานที่ที่เหมาะสมซึ่งควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ใหญ่พอที่จะให้สมาชิกทั้งหมดนั่งเป็นวงกลมได้
2. ปราศจากเสียงรบกวนจากภายนอก

กล่าวโดยสรุป กลุ่มที่มีประสิทธิภาพควรมีลักษณะดังนี้ คือ สภาพของกลุ่ม ควรจะเห็นหน้าเข้าหากันโดยที่ำให้คนที่ข้างพุดนั่งตรงข้ามกับคนที่ไม่ค่อยพุด และำให้ผู้ที่ชอบผูกขาดกับการพุดมานั่งด้วยกัน ควรำให้นักเรียนเคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดบรรยากาศในทางบวก มีการตั้งผู้นำ โดยต้องคัดเลือกำให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำกลุ่ม ำให้นักเรียนทราบและเคารพกฎเกณฑ์นั้น ๆ มีกำหนดเป้าหมาย โดยตั้งไว้ไม่สูงเกินความสามารถของสมาชิกในกลุ่ม และขนาดของกลุ่มประมาณกลุ่มละ 5 - 7 คน โดยำใช้เวลาสอนประมาณ 30 นาที ถึง 4 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 - 3 ครั้ง การจัดสมาชิกควรำให้มีภูมิหลังและประสบการณ์ที่ต่างกัน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

3.1 ความหมายของการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ความคิดและความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่น ๆ เพื่อให้ได้ความหมายในเชิงสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ในการเขียนแต่ละครั้งผู้เขียนจำเป็นต้องวางแผนว่า จะเสนอแนวคิดอย่างไร และควรจะเสนอในรูปแบบใดจึงจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 1977 : 217) สำหรับความหมายของการเขียนนั้น ได้มีผู้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

ฟิโนคเชียโร (Finocchiaro. 1958 : 130) กล่าวว่า การเขียน คือ ความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร นักเขียนจะแสดงสิ่งที่อยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ ออกมาด้วยตัวอักษรเหล่านั้น

อาราพอฟ (Arapoff. 1967 : 119 - 120) กล่าวว่า การเขียนเป็น กระบวนการทางความคิด และยังได้ย้ำว่า ในขณะที่ทำการเขียน ผู้เขียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมาย เอาไว้และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอน

แมคคริมอน (McCrimon. 1976 : 3) กล่าวว่า การเขียนที่ดี จะต้อง เป็นสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน

แฮริส (Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียน คือความสามารถ ในการบูรณาการ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ พอสรุปได้ว่า การเขียนคือ การเปลี่ยนภาษาพูด เป็นสัญลักษณ์ คือตัวอักษร ซึ่งจะต้องเลือก ความคิด คำ ประโยคที่มีจุดหมายมาจัดประสบการณ์ อย่างมีระเบียบเพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมและสามารถสื่อสารได้

3.2 ความสามารถในการเขียน

ความสามารถทางการเขียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป รวมทั้งความสามารถในการใช้ โครงสร้างของภาษาคำศัพท์ และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนภาษาพูด ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับ

คำศัพท์ และโครงสร้างของภาษา ก่อนที่จะลงมือเขียนจริง ๆ (Oleva. 1969 : 5)

ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะ โครงสร้างภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้อง

วาลเลตต์ (Valette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน เป็นความสามารถในการใช้ คำศัพท์ การสะกด และไวยากรณ์ โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญ ในด้านลีลาของภาษา

อาราพอฟ (Arapoff. 1967 : 233 - 237) กล่าวว่า ความสามารถ ทางการเขียน คือ ความสามารถในการจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย เช่นเดียวกับ เบอร์ท (Burt. 1975 : 292) ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน แสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบ ความคิด ออกมาในรูปประโยคได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป จะเห็นว่า ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถ ในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ และสำนวนต่าง ๆ ตลอดจนเรียบเรียง ความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม

3.3 องค์ประกอบของการเขียน

สำหรับองค์ประกอบของการเขียนนั้น แฮริส (Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไป จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (form) ได้แก่ การจัดลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และสื่อความหมายได้

4. ลีลา (style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำและสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายเฉพาะ หรือเพื่อทำให้เกิด

อรรถาธิบาย

5. กลไกในการเขียน (mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ ให้ง่ายต่อการตามเกณฑ์ของภาษานั้น ๆ

3.4 การฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน เพราะเป็นทักษะในการแสดงออก (production) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอนและลีลาในการเขียน ดังนั้น ในการฝึกทักษะในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบโดยผ่านขั้นตอนการพัฒนาทักษะทั้ง 5 ขั้น (Rivers. 1978 : 245 - 255) คือ

1. Copying เป็นการลอกแบบโดยครูเขียนข้อความบนกระดาน ให้นักเรียนลอก ลงสมุดหรือให้ลอกจากหนังสือก็ได้ เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับประโยค ตัวหนังสือ โครงสร้างของประโยค การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้นักเรียนคัดลอกข้อความแล้วจะให้นักเรียนหัดเขียนตามคำบอก (dictation) ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วและแสดงถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์

2. Reproduction นักเรียนจะหัดเขียนโดยตนเองมากขึ้นจากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องที่อ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกออกมาใช้ด้วยก็ได้

3. Recombination นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งจากการฟังและการอ่าน หรือประโยคที่เคยคัดลอก เคยจำมาแล้วนั้นแต่มีความซับซ้อนมากขึ้นในคำรูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องซึ่งนักเรียนรู้จักการใช้ตารางเทียบแทนและการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น

4. Guided writing นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ และต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย ในขั้นนี้นักเรียน

ควรจะสามารถย่อความได้ ทำ Dicto - comp ได้ แต่ครูยังต้องควบคุม ให้คำแนะนำ
นักเรียนที่มีปัญหาตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. Composition นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักการทำเค้าโครง
เรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

นอกจากนี้ อะโบเดอร์ลิน (Aboderin. 1986 : 38 - 40) ได้เสนอแนะ
กิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ

Controlled Writing

Guided Writing

Free Writing

Controlled Writing การเขียนที่มีการควบคุม ได้แก่ การเขียน
ในลักษณะต่อไปนี้

Copying การคัดลอกเป็นกิจกรรมที่ต้องการฝึกการเขียนให้เด็ก
อย่างง่าย ๆ ที่สุด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กได้คุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบของประโยค
ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นประโยคหรือการเขียนตัวอักษรใหญ่
 เป็นต้น

Gap filling การเติมคำให้สมบูรณ์ เป็นการฝึกการเขียนที่
ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก (copy) วิธี filling นี้ อาจจะทำใน
ลักษณะดังนี้ คือ ครูผู้สอนนำเอาข้อความให้นักเรียนอ่าน 2 - 3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะ
ตัดคำใดคำหนึ่งในข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมใน
ข้อความนั้นให้สมบูรณ์

Controlled - composition frame การเขียนเรียงความ
ให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่าง ๆ
ของภาษามารวมกันให้เป็นประโยคเป็นข้อความนั่นเอง ครูผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำต่าง ๆ ที่จำเป็น
โดยให้คำเหล่านั้นอยู่ในรูปตาราง เช่น ให้ประธานหลาย ๆ ตัว เป็นต้น นักเรียนจะต้อง

เลือกเอาคำเหล่านั้นมาผูกกันเป็นประโยคเป็นข้อความเองตามความเหมาะสม

Writing down เป็นการฝึกเขียนที่ใช้ทักษะการฟังเป็นการเริ่มกิจกรรมวิธีการคือ ครูจะอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง 2 - 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือข้อความนั้น ๆ ให้มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุดเท่าที่จะทำได้หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วเขียนข้อความนั้นจากเทป

Picture reading การเขียนโดยใช้รูปภาพ ครูอาจจะหารูปภาพหรือการ์ตูนต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องมาข้อเสนอแนะนักเรียน วิธีการคือครูจะนำเอาภาพเหล่านั้นเป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียน นักเรียนต้องพยายามผูกให้เป็นเรื่องตามความคิด จินตนาการ และประสบการณ์ของตนเอง ประโยคต่าง ๆ ต้องเริ่มจากความคิดของนักเรียนเอง ครูเป็นเพียงคอยช่วยเหลือเท่านั้น เมื่อนักเรียนได้ความคิดและคำศัพท์ ประโยคต่าง ๆ เป็นพื้นฐานแล้ว ครูให้นักเรียนเขียนเรื่องนั้น ๆ ตามรูปภาพที่กำหนดให้

Sentence combining การรวมประโยคเข้าด้วยกัน เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานความสามารถทางการเขียนได้ดี

Guided composition การเขียนแบบชี้แนะ เป็นการเขียนที่ผู้เรียนต้องแสดงความสามารถและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงร่างและจุดสำคัญ ๆ ให้เท่านั้นก่อนลงมือเขียนผู้เรียนอาจจะอภิปรายร่วมกันในหัวข้อนั้น ๆ ก่อนแล้วจึงเขียน โดยเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับสิ่งที่ตนต้องการแสดงออก

Free composition การเขียนแบบอิสระ เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้าย ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ อย่างเข้ามาผสมผสานกัน

3.5 กลวิธีในการสอนเขียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 94) ได้กล่าวว่า แนวความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเตรียมการเขียน การแสวงหาแนวคิดจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้สอนต้องพยายามหาแนวทางที่เหมาะสม กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แนวทางเดียวกับความคิดในการเขียนด้วย การเลือกคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาที่เหมาะสม อาจปรับหรือกระทำไต่ภายหลัง แนวทาง

ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดอาจจะกระทำดังนี้

3.5.1 การระดมพลังสมอง (Brainstorming) ผู้สอนอาจจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มและมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับเรื่อง πουผู้สอนตั้งประเด็นหรือข้อเรื่องไว้ให้ การใช้ภาษาอาจมีข้อบกพร่อง แต่ผู้สอนไม่ควรถือเป็นเรื่องสำคัญมากนักขึ้นนี้ เมื่อสิ้นสุดการแสดงความคิดเห็นแล้ว ผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนจดบันทึกทั้งหมดเอาไว้ เพื่อนำไปใช้ในการเขียนของตนต่อไป (Ruggiero. 1981 : 24 - 25 ; Raimes. 1983 : 63 - 71)

3.5.2 การอภิปรายร่วมกัน (Guided discussion) กิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นนี้ จะแตกต่างจากกิจกรรมในข้อ 3.5.1 ในกรณีที่ผู้เรียนไม่เพียงบันทึกข้อคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มไว้ เช่นในข้อ 3.5.1 แต่จะถกเถียงกันถึงความเหมาะสมของเรื่อง ความคิดที่ได้จะเป็นข้อยุติของกลุ่มในการอภิปราย อาจมีการแยกประเด็นในการอภิปรายออกเป็นหลายกลุ่ม กลุ่มละ 1 ประเด็น แล้วให้แต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานความคิดนั้น ๆ ต่อเพื่อนในชั้น เพื่อรวบรวมความคิดและนำไปใช้ในการเขียนต่อไป (Raimes. 1983 : 71 - 73)

3.5.3 การสัมภาษณ์ (Interviews) การสัมภาษณ์สิ่งที่ผู้เรียนต้องการรู้ จะเป็นวิธีที่ง่ายสำหรับการหาแนวคิด หรือความรู้ที่จะนำมาเขียนได้ ดังนั้นอาจให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมภาษณ์ผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจจะเขียน เช่น ผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน ผู้ปกครองหรือบุคคลภายนอกทั่วไป เป็นต้น (Raimes. 1983 : 73 - 74)

3.5.4 การแสดงละครล้อเลียนสั้น ๆ (Skits) ผู้สอนอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงท่าทางประกอบเกี่ยวกับเรื่องราวบางอย่าง ผู้สอนอาจเป็นผู้กำหนดบทบาทให้ผู้เรียนได้ ผู้แสดงจะต้องทำความเข้าใจกับบทบาทของตน เมื่อแสดงให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ดู ผู้เรียนเหล่านั้นจะสังเกตบทบาทของเพื่อน และนำมาเขียนเป็นภาษาของตนได้ (Raimes. 1986 : 74 - 76)

3.5.5 การอ่านเพื่อหาแนวคิด (Reading for ideas) การอ่านสิ่งที่ผู้เรียนสนใจจะช่วยในการหาแนวคิดในการเขียนดีขึ้น และตรงกับความต้องการได้ นับเป็น

การกระตุ้นและให้แรงจูงใจแก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมในการค้นคว้าหาสิ่งที่จะเขียน เพื่อให้การสื่อสารข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้องด้วย

4. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน

การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน ดังได้ปรากฏอยู่ในเอกสารและงานวิจัยหลายชิ้น ดังนั้นจากข้อเสนอแนะในงานวิจัยของ กุสุมา มาะสุนทร (2518 : บทคัดย่อ) ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า ควรมีการจัดการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษร่วมกัน เพื่อที่จะได้ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่ดียิ่งของการเขียน ซึ่งความคิดนี้สอดคล้องกับ แอปเพิล บี และสมิธ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 93 ; อ้างอิงมาจาก Applebee. 1978 ; Smith. 1981) ที่เห็นว่า ทักษะการเขียนควรได้รับการสอนให้ต่อเนื่องจากทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน และทักษะการฟัง ทั้งนี้จะช่วยให้ทักษะการอ่านดีขึ้นด้วย

ประสบการณ์จากคำศัพท์ สำนวน และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์จากการอ่านของผู้เรียน จะช่วยให้เข้าใจเลือกคำ และการเรียบเรียงประโยคได้ดีขึ้น การฝึกปฏิบัติการเขียนบ่อยครั้งจะช่วยให้ทักษะการอ่านหรือการตีความจากสัญลักษณ์ดีขึ้น ชำนาญขึ้นด้วย กิจกรรมการเรียนการสอนเขียน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยอื่นที่สำคัญ อันได้แก่ สิ่งที่จะให้ผู้เรียนได้อ่านเพื่อประสบการณ์การใช้ทักษะการเขียนต่อมา พร้อมทั้งเทคนิคการสอนอ่าน ซึ่งจะช่วยเชื่อมโยงในการใช้ประสบการณ์จากการอ่านมาเขียนได้ การสอนอ่านและเขียนจึงดำเนินไปต่อเนื่องกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

ในปี 1962 เฮย์ (Heys. 1962 : 320 - 322) พบว่า ในการสอนทักษะการเขียนนั้น กลุ่มผู้เรียนที่ครูใช้วิธีสอนเขียนโดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดูอ่านมาก ๆ แล้วจึงไปสู่การเขียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนดีกว่ากลุ่มที่มุ่งสอนโดยให้ฝึกเขียนบ่อย ๆ อย่างเดียว เขาสรุปผลการวิจัยว่า การอ่านมาก ๆ ส่งผลทำให้ความสามารถในการเขียนดีขึ้น

ในปี 1967 วิกัวร์ด และฟิลลิป (Krashen. 1984 : 6 ; citing Woodward and Phillip. 1967) ได้ทำการสำรวจนิสิตชั้นปีที่หนึ่ง ในมหาวิทยาลัยไมอามี จำนวน 919 คน ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนได้ รับเกรด "เอ" และ "บี" ในวิชาการเขียน ขณะที่ผู้เขียนไม่ได้ รับเกรด "ดี" และ "อี" ผลจากการสำรวจพบว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดีรายงานว่า อ่านหนังสือพิมพ์ประจำวันมากกว่าผู้ที่เขียนไม่ได้

ในปี 1967 โดแนลสัน (Krashen. 1984 : 5 ; citing Donalson. 1967) ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 10 โดยให้เขียนเรียงความ 8 เรื่อง และให้นักเรียนทั้งหมดทำแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดี คือ ผู้ที่อ่านหนังสือมากและอ่านหนังสือบ่อย ๆ และยังอ่านหนังสือหลายประเภทอีกด้วย

ในปี 1977 ไรอัน (Krashen. 1984 : 7 ; citing Ryan. 1977) ได้ทำการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 กลุ่มที่ 1 จำนวน 55 คน ที่ต้องเปิดสอนพิเศษวิชาการเขียน เพราะมีปัญหาในการเขียน อีกกลุ่มเป็นผู้มีความสามารถทางการเขียนอยู่ในระดับปกติ หลังจากสัมภาษณ์นิสิตทั้ง 2 กลุ่มที่บ้านพบว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปกติ เป็นผู้ที่อ่านหนังสือมากเมื่ออยู่บ้านและมีหนังสือมากมายหลายชนิด มากกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง ไรอัน ยังพบว่า ผู้ปกครองของนิสิตที่มีความสามารถอยู่ในระดับปกติชอบอ่านหนังสือให้พวกเขาฟังขณะยังเป็นเด็ก

ในปี 1978 คิมเบลลิง และคนอื่น ๆ (Krashen. 1984 : 4 ; citing Kimberling and others. 1978) ได้ทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง 66 คน เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 66 คน ตอบแบบสอบถามและเขียนเรียงความ 1 เรื่องที่บ้าน สำหรับแบบสอบถามจะถามนิสิตเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการอ่านหนังสือ ผลการศึกษาพบว่าความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดีกับผู้เขียนไม่ได้ คือผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดีรายงานว่าชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่ยังเด็กและอ่านมากขึ้นเมื่อเรียนอยู่ในระดับสูงขึ้น

ในปี 1978 แอปเพิลบี (Krashen. 1984 : 4 ; citing Applebee. 1978) ได้ทำการสำรวจกับนักเรียนระดับไฮสคูล 481 คน ที่มีความสามารถในการเขียนดีและได้รับ

รางวัลการเขียน แอปเปิ้ลปี รายงานผลว่า นักเขียนผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเขียนมีนิสัยรักการอ่านสม่ำเสมอ

ในปี 1986 จอห์นสัน (Johnson. 1986 : 13) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนกับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยศึกษาว่าความรู้เดิมประสบการณ์เดิม (schema) ของผู้เรียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการเขียนอย่างไร กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ไม่มีความรู้เดิมเกี่ยวข้องกับการเขียนมาก่อนจำนวน 15 คน และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนมาก่อนจำนวน 20 คน ผลจากการวิจัยปรากฏว่า ความรู้เดิมในการเขียนนั้น จะทำให้เด็กมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้นและมีความคงทนในการจำอีกด้วยซึ่งผลจากการวิจัยนี้แสดงว่าความสามารถในการเขียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้นด้วย

งานวิจัยในประเทศ

ในปี 2519 กุลมา มานะสุนทร (2519 : 1) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาภาคปลายปีการศึกษา 2518 จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 200 คน ผลจากการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ .01

ในปี 2522 อุไร แฉล้ม (2521 : 1) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง 5 แห่ง พบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลจากการทดลองดังที่กล่าวมานี้ สรุปได้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีจะมีความสามารถในการเขียนดีด้วย เพราะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันและส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่ดีของการเขียน

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

5.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) ได้รับการพัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาหลายคน อาทิเช่น ไบรอัน เกรย์ ดร. ริชาร์ด วอร์คเกอร์ และเนย์ คอร์ จากประเทศออสเตรเลีย

เมื่อต้นปี ค.ศ. 1950 ได้เริ่มมีการทดลองวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาว ออสเตรเลีย เป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเตรเกอร์ พาร์ค (Trager Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิซ สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์น เทร์ทอรี (Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย

กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนเตรเกอร์ พาร์ค ได้ริเริ่มโครงการ เตรเกอร์ พาร์คขึ้น เนื่องจากพบว่า การจัดโปรแกรมภาษาในโรงเรียนของคนไม่ประสบความสำเร็จ ประสิทธิภาพยังไม่เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาทางภาษาของนักเรียนในโรงเรียนนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้

สาเหตุของปัญหาดังกล่าว สืบเนื่องมาจากนักเรียนประมาณ 90% ของโรงเรียน เป็นชาวพื้นเมืองซึ่งอาศัยอยู่ตามค่ายพักแรม และตามบริเวณชุมชน ที่มีภาวะทางเศรษฐกิจที่แร้นแค้น ยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของตัวอักษร เนื่องจากเนื้อหาบริบท (Context) ที่จัดไว้ในหนังสือเรียนที่จะให้ประสบการณ์แก่นักเรียนนั้น ยังไม่เพียงพอ สำหรับการพัฒนาการอ่าน การเขียน และการสื่อสารซึ่งนักเรียนเหล่านั้นยังต้องการโปรแกรมทางภาษาที่จะช่วยเขาให้สามารถสื่อสารทางภาษาได้อย่างมั่นใจในด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนและในชุมชนของตน

ครูสอนภาษาในโรงเรียน เตรเกอร์ พาร์ค ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนอย่างละเอียด ซึ่งจากการศึกษาและ

วิเคราะห์ปัญหาดังกล่าวได้กระทำกันหลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การวิเคราะห์เหตุการณ์ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูและนักเรียน ตลอดจนศึกษากระบวนการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนของนักเรียนรวมทั้งศึกษาปัญหาทางการอ่านของนักเรียนด้วย จากผล การศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เอง ทำให้กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้น ตกลงใจจัดวางเป้าหมายและสร้างโครงการทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติขึ้น พร้อมทั้งได้ เทคนิคและรูปแบบของวิธีการสอนภาษาอย่างสมบูรณ์ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ผลของการทดลองการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ของโครงการเทอร์เกอร์ พาร์ค ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีถึง นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบ 100 % สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

จากนั้นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้เผยแพร่ออกไปทั่วประเทศ ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับประเทศไทย ได้มีการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็น ครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 โดย ดร. ริชาร์ด วอร์คเกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน ดร. เบรนตัน บาร์เล็ท ซึ่ง เป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านของบวิสเบน คอลเลจ ออฟ แอดวานซ์ เอ็ดดูเคชัน (Brisbane College Advance of Education) ประเทศออสเตรเลีย และ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อทดลองการสอนดังกล่าว และได้รับการสนับสนุนจาก ศจ.ดร. อาวี สัมหลวี ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลการทดลองสอนประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถ อ่าน เขียน และ ฟัง พูด การฟังและการพูดได้ดีในระยะเวลาเพียง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) หนังสือที่ เลือกมาใช้ในการทดลองคือ "A little Red Hen" ผลที่พบปรากฏว่ามีระดับค่อนข้างยาก

สำหรับเด็กเริ่มเรียน นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นจนเห็นได้ชัด แม้จะผ่านการเรียนมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม เด็กยังสามารถจำคำศัพท์และคำพูด บทสนทนา จากหนังสือได้ การทดลองและวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิชาภาษาอังกฤษ ยังคงดำเนินต่อมาโดยการใช้หนังสือประเภทต่าง ๆ ผลของการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจตลอดมา

ในเดือนตุลาคม พ.ศ.2528 ได้เริ่มการประชุมปฏิบัติการหนังสือวิชาภาษาไทย สำหรับใช้สอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาใช้ทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2528 ผลของการทดลองการสอนปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

ผลการทดลองดังกล่าวทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดร. วิชาญ วอร์คเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่อง นักเรียนในกลุ่มโรงเรียนทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทยได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการอ่านและสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มมวลประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มงานพื้นฐานอาชีพได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531)

ในเดือนมกราคม พ.ศ.2531 หลังจากที่ได้ประเมินผลโครงการนำร่องการพัฒนาการอ่านที่จังหวัดสุรินทร์แล้ว มูลนิธิโรตารี ของโรตารีสากล ได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุนโครงการการวิจัยและพัฒนาการอ่าน ตั้งแต่ปี พ.ศ.2531 - 2535 เป็นเงินงบประมาณ 16 ล้านบาท แก่ประเทศไทย

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่าน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์

มศว ประสานมิตร จึงเริ่มดำเนินโครงการพัฒนาการอ่านตั้งแต่เดือนเมกราคม พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา เริ่มต้นดำเนินการอบรมบุคลากรหลักอันได้แก่ ผู้บริหารการศึกษา สำนักงาน ประถมศึกษา ศึกษาพิเศษระดับจังหวัดและอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนวิชา ภาษาไทย ในโรงเรียนต้นแบบในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ และชัยภูมิ จำนวน 100 ห้องเรียน และดำเนินการนิเทศติดตามผลการสอนในลักษณะงานวิจัยและพัฒนาเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา พ.ศ. 2531

5.2 หลักการและทฤษฎี

หลักการและแนวทฤษฎีของวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ได้แนวทฤษฎี ในการสอนภาษาจากหลายทฤษฎี ดังนี้

5.2.1 แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communicative Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบนี้จะเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์ เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและ วัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผกแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม

กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่าง ผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก อยากรแสดงออกทางภาษาหรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งการฟัง การพูดการอ่าน และการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติได้ เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียนจึงควรเน้นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ตามกาลเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียน เรียนเพียงเพื่อเข้าใจระบบ ของเสียง คำและไวยากรณ์เท่านั้น นอกจากนี้การเรียนการสอน จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอน จะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกทางภาษาในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำและ แก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่าน

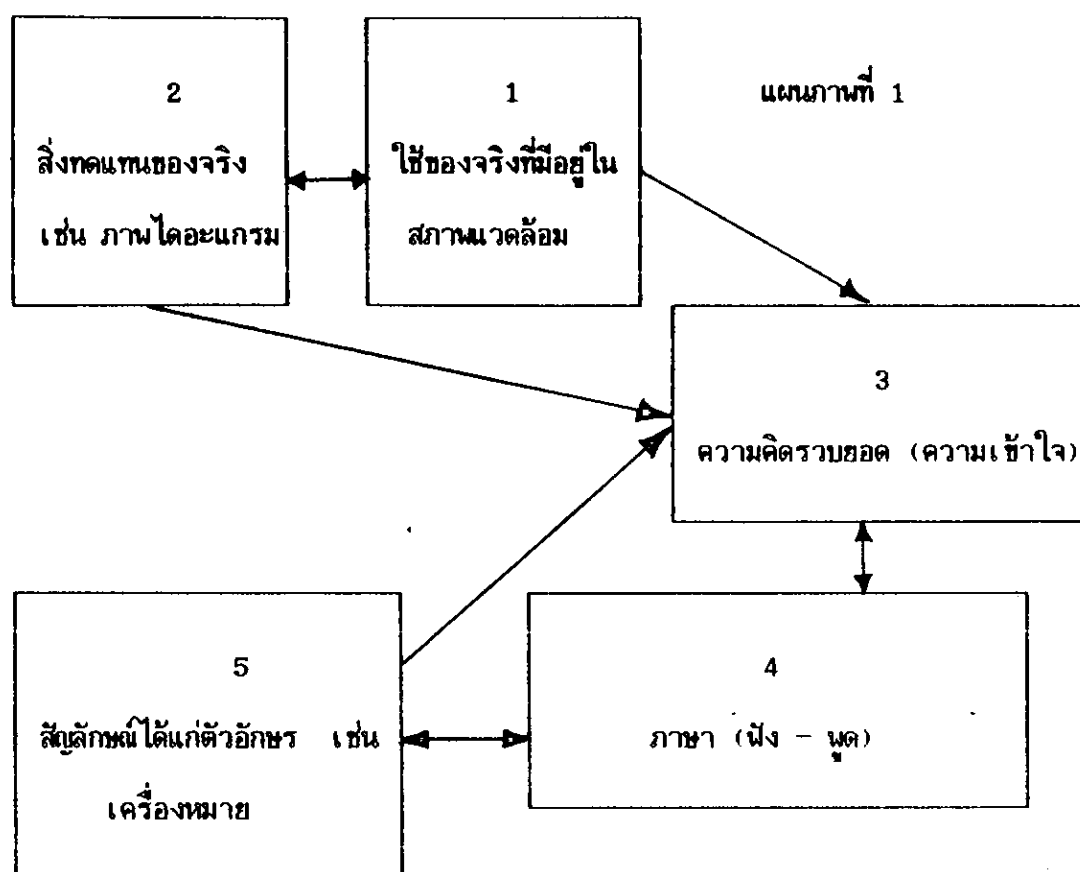
ร่วมกันเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟัง - พูดร่วมกัน

5.2.2 แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

ทฤษฎีการสอนแบบนี้ จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจได้แก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหวังไว้ ถ้าผู้สอนเข้าใจกระบวนการให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน

การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจได้แก่ผู้เรียนนั้น จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้องซึ่งอาจจัดลำดับการสอนได้ดัง

ภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษา

การใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมดังโดอะแกรมหัวข้อที่ 1 เช่น วัตถุต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเคยพบและเคยใช้อยู่ในชีวิตประจำวันจะช่วยผู้เรียนให้เข้าใจ และได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตามถ้าเรานำของจริงทุกอย่างมาให้ผู้เรียนได้เห็นคงเป็นไปได้ยาก ดังนั้น การใช้สิ่งทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพ โดอะแกรม ก็อาจจะช่วยผู้เรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นอย่างดี (ดังโดอะแกรมหัวข้อที่ 2) เพราะผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความคิดไปยังของจริงที่ตนเคยพบเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอด (ดังโดอะแกรมหัวข้อที่ 3) จะง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสดู ฟัง เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เขาพูดกันว่าอย่างไร การพัฒนาการฟัง การพูด ก็ย่อมจะง่ายและเป็นที่เข้าใจได้มากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้พบสัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษร

ที่เขียนขึ้นโดยมีความหมายตามที่เคยฟัง เคยพูดมาก่อน การถ่ายทอดความคิดรวบยอดก็จะชัดเจนมากขึ้น ซึ่งกระบวนการนี้จะ เป็นกระบวนการสำคัญในการถ่ายทอดการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง ตามการรับรู้ภาษาของมนุษย์ทั่วโลก

5.2.3 ทฤษฎีการสอนอ่าน ซึ่งยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) โดยเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์เป็นสำคัญ

ตามคำจำกัดความของการอ่านตามทฤษฎีดังกล่าวนั้น การอ่านคือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด (Smith. 1971 , 1976 ; Goodman. 1973) ดังกล่าวเพื่อการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้องและเป็นไปโดยธรรมชาติได้ นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยามีได้มองการอ่านเพียงการแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเพียงอย่างเดียว แต่คำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้ การถ่ายทอด ความคิดรวบยอด รวมทั้งองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จะช่วยให้การอ่านสมบูรณ์ เช่น ความสนใจ ประสบการณ์เดิม และการระลึกถึงสิ่งที่อ่านได้

ด้วยหลักการและทฤษฎีทั้ง 3 ประการดังกล่าว จึงอาจสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเน้นการพัฒนาภาษาในบริบทที่เป็นไปตามการรับรู้โดยธรรมชาติ โดยการพัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาซึ่ง ไบรอัน เกรย์ ผู้ริเริ่มได้เขียนไว้เมื่อครั้งการประชุมสัมมนาทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ ประจำปี ค.ศ. 1987 ณ ประเทศออสเตรเลียว่า "แน่นอนที่สุดพื้นฐานที่สำคัญที่สุดสำหรับโปรแกรมทางภาษาอันสมเหตุสมผลและจะประสบความสำเร็จได้นั้น คือ การเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนโดยกระบวนการเรียนรู้ธรรมชาติ ที่เด็กเคยรู้จักมักคุ้นมาแล้วเป็นอย่างดี"

การจัดขั้นตอนการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา จะจัดให้การอ่านเป็นจุดเริ่มต้นการพัฒนาทักษะทางภาษาไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด และการเขียน ในลักษณะทักษะสัมพันธ์ หรือในลักษณะบูรณาการตามหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร นักเรียนจะใช้บริบททางภาษาจากการอ่านเป็นปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายและพัฒนาปัจจัยป้อนเข้านั้นโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใน

ลักษณะสื่อสาร ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในทักษะสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติและเกิดความคล่องตัว จนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาจนถึงขั้นนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานี้จึงเน้นการสอนความหมายรวบยอดของภาษาก่อนจะสอนองค์ประกอบย่อยของภาษา อันได้แก่ รูปพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และไวยากรณ์

หลักการสอนอ่านและเขียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีดังนี้

1. เด็กจะอ่าน เขียนและประสบความสำเร็จถ้าเขาได้อ่านและ เขียนอย่างมีจุดหมายและมีประโยชน์
2. เด็กที่เริ่มเรียนควรจะต้องเข้าใจเรื่องราวที่อ่านทั้งหมดเสียก่อน แล้วจึงเรียนรู้ส่วนย่อยของภาษา อันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่อง
3. เนื้อเรื่องที่สอนจะต้องเป็นเรื่องที่เข้าใจ เพื่อให้เด็กได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ และควรจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้ท้าทายความสามารถของเด็กในการฝึกใช้ภาษา
4. ควรช่วยให้เด็กได้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ควรให้เด็กฝึกแก้ปัญหาด้วยตนเอง
5. เมื่อนักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองแล้ว เขาจะสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้จากวัสดุอุปกรณ์ที่เขาผลิตขึ้น
6. ความแม่นยำในเนื้อหาและประสบการณ์จะเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้เป็นทั้งผู้อ่านและผู้เขียนไปพร้อม ๆ กัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2530 : 1)

จากหลักการในการสอนอ่านและเขียนที่ได้กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะสามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนภาษาของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง เพราะผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนตั้งแต่เริ่มฟัง อ่าน พูด เขียน จนถึงขั้นตรวจสอบผลงานของตนเอง

5.3 การจัดบทเรียนหรือหน่วยการเรียนรู้สำหรับวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

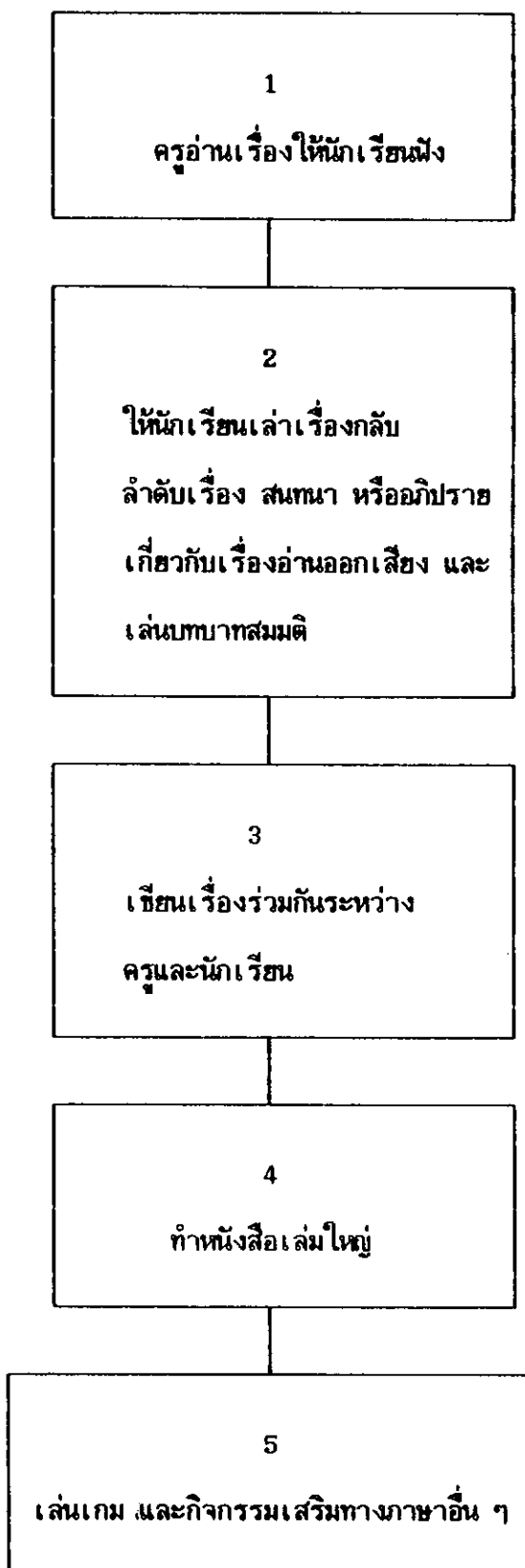
เพื่อให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การให้ปัจจัยป้อนเข้าซึ่งหมายถึง การจัดบทเรียนซึ่งบรรจุเนื้อหาซึ่งผู้เรียนสามารถจะ นำความรู้ทางภาษาที่ได้ศึกษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง กระบวนการเรียนการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงจำเป็นต้องยึดบทเรียนที่จัดเฉพาะประสบการณ์ภาษาที่ผู้เรียนควร ได้รับจากความหลากหลายของบริบททางภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่าง เหมาะสมโดยพิจารณาจากหน้าที่ของภาษา (Function) ที่ผู้เรียนใช้ตามความจำเป็นใน บริบทต่าง ๆ เป็นสำคัญตามระดับวัยและความสนใจ นอกจากนี้การจัดบทเรียนจะต้องจัดตาม จุดมุ่งหมายในการอ่านของมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไป 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิธีการหรือกระบวนการ
3. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า

5.4 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

จากหลักการและทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ขั้นตอนการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษาจึงได้รับการพัฒนาขึ้น ให้มีหลักการพัฒนาภาษาอย่างบูรณาการความหมาย รวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา และไม่ได้เพียงแต่จะเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษา จากการอ่านไปสู่ทักษะทางภาษาอื่น ๆ เป็นทักษะสัมพันธ์ เช่น ฟัง พูด และเขียน แต่ยังคง เน้นกระบวนการอ่านที่สำคัญแก่ผู้เรียนอีกด้วย โดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับ การใช้เทคนิคในการอ่านบางประการ เช่น การให้ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิมและ การระลึกเรื่องที่อ่านได้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านของตน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือ สามารถจับใจความสำคัญ ตีความ แปลความ และขยายความ เรื่องที่อ่านได้

ขั้นตอนการสอนดังกล่าว แบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอนอย่างต่อเนื่องกัน ดัง โดอะแกรม ต่อไปนี้

ขั้นตอนการสอนทั้ง 5 ขั้นนี้ จะคำนึงถึงกระบวนการของหลักการเรียนรู้และการเรียนเพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) ด้วย ทั้งนี้เพราะจำเป็นต้องคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอนด้วย เวลาการเรียนรู้ (Learning Time) ของนักเรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไปตามวัยและสติปัญญา บางคนอาจเรียนได้ช้า บางคนอาจเรียนได้เร็ว การจัดกระบวนการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องพิจารณาความแตกต่างในการใช้เวลาการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย จึงจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จ ความเข้าใจได้ การใช้เวลาแก่ผู้เรียนในการฝึกปฏิบัติทางภาษามาก ๆ (Engaged Time) ย่อมช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้มาก

ขั้นตอนการเรียนรู้ของมนุษย์อาจแบ่งออกได้ 5 ขั้นตอนตามลำดับดังนี้

1. ขั้นการรับรู้ (Acquisition Stage) ในขั้นนี้ ครูเริ่มเสนอเนื้อหาใหม่ให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนจะเริ่มลองผิดลองถูกกับสิ่งที่เรียนรู้ ความถูกต้องและความแม่นยำในการเรียนรู้อยังมีน้อย
2. ขั้นเกิดความคล่องตัว (Fluency Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะจนเกิดความคล่องแคล่วในเนื้อหาที่เรียน การปฏิบัติของผู้เรียนในการเรียนจะเพิ่มความถูกต้องได้มากขึ้น
3. ขั้นเกิดความคงทน (Maintenance Stage) ในขั้นนี้จะสืบเนื่องมาจากความคล่องตัวในเนื้อหาอันเนื่องมาจากการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนในขั้นที่ 2 ความคงทนของความรู้ที่ได้รับจะอยู่ได้นานและไม่ลืม เนื่องมาจากมีความแม่นยำในสิ่งที่เรียน จากการปฏิบัติและมีประสบการณ์ในการลองถูกลองผิดมาหลายครั้ง
4. ขั้นนำไปประยุกต์ (Application Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนมีความชำนาญในความรู้ที่เรียนมา และสามารถนำความรู้ที่เรียนมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันของตน
5. ขั้นปรับตัว (Adaptation Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้มาดัดแปลงหรือปรับใช้ได้ในทุก ๆ สถานการณ์ที่ผู้เรียนจะมีโอกาส

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเน้นความแม่นยำในการเรียนรู้

ของผู้เรียนจนถึงขั้นสุดท้ายของการเรียนรู้ได้ และจากกิจกรรมต่าง ๆ จะสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนและผู้สอนตลอดเวลากว่า ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการในแต่ละขั้นตอนหรือไม่

5.5 จุดมุ่งหมาย

จุดมุ่งหมายทั่วไป

ผู้เรียนสามารถอ่าน ฟัง พูด และเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอในการสื่อสารทางภาษาในชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายเฉพาะ

1. เล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง และบอกความหมายของคำทุกคำในบริบทต่าง ๆ ของหน่วยการเรียนรู้ได้
2. อ่านออกเสียงคำทุกคำในหน่วยการเรียนรู้ได้
3. พูดตอบโต้ แสดงความคิดเห็น และสรุปความให้เป็นที่น่าสนใจได้
4. เขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนรู้จากหน่วยการเรียนรู้ได้
5. แต่งประโยคเป็นคำพูดและเขียนเป็นตัวอักษรได้ถูกต้องให้เป็นที่น่าสนใจได้
6. บอกความหมายและเขียนสัญลักษณ์ของเครื่องหมายวรรคตอนได้
7. สื่อความหมายของภาษาทางกายและอารมณ์หรือทางวาจาและสีหน้า

ท่าทาง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ วาดภาพประกอบเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจได้

5.6 แนวทางการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ความสามารถประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นระหว่างกระบวนการเรียนการสอนดังต่อไปนี้

1. การเล่าเรื่องย้อนกลับ หลังจากฟังครูจบแล้ว (recall)
2. การสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยการแสดงบทบาทสมมติ และการวาดภาพประกอบเรื่อง (communication)
3. การบอกลำดับ ก่อน - หลังของเรื่อง ในขณะที่นักเรียนร่วมกันเขียน

เรื่องในขั้นที่ 3 (ordering)

4. การออกเสียงคำต่าง ๆ (ระหว่างการเล่าเรื่องย้อนกลับและเล่นเกมส์)
5. การเรียงคำเป็นประโยค (จากการเล่นเกมส์)
6. การสะกดคำและแต่งประโยค (ระยะหลังการเรียนรู้ด้วยวิธี CLE)
7. ความร่วมมือของนักเรียนเกี่ยวกับการอ่าน (สังเกตจากการนำหนังสือ

ไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง)

8. ความร่วมมือของนักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบ

ประชาธิปไตย

วิธีประเมิน ใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียนทั้ง 8 ประการ

ข้างต้น

5.7 ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทุกขั้นตอน เช่น การฟังนิทาน การเล่นเกมสันทนาการ การวาดภาพ การเล่นเกมส์
2. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเน้นความเข้าใจความหมายหรือความคิดรวบยอดของภาษา ก่อนจะเข้าใจเสียงและสัญลักษณ์ในลักษณะบูรณาการ เช่น ในการขั้นตอน 1 - 2 และ 3 เป็นต้น
3. ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ ในลักษณะบูรณาการ ตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนสุดท้าย โดยกิจกรรมต่าง ๆ เน้นปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเป็นหลัก เช่น การซักถาม การโต้ตอบ การเล่าเรื่องกลับ การเขียนเรื่องร่วมกัน การเล่นเกมส์ บัตรคำต่าง ๆ
4. ผู้เรียนจะมีโอกาสได้คุ้นเคยกับกระบวนการอ่านที่ถูกต้องและเหมาะสมกับการรับรู้ของมนุษย์อันประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ เช่น ความสนใจการใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ กระบวนการอ่านดังกล่าวจะจัดไว้ในขั้นตอนทั้ง 5 ขึ้น อย่างสอดคล้องกัน

5. ผู้เรียนมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น และได้ฝึกการใช้ประชาธิปไตย การวางแผน การยอมรับฟังความคิดเห็นและความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน เช่น ในชั้นที่ 3, 4 และ 5

6. วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเน้นการเรียนรู้ในทฤษฎีมนุษยนิยม โดยถือศักยภาพของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบ เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ (ความเป็นนักแสดง) การวาดภาพ (ศิลปิน) เป็นต้น

5.8 การเตรียมความพร้อมของผู้เรียน

การเตรียมความพร้อมของนักเรียนเป็นเรื่องสำคัญมาก วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถใช้ในการเตรียมความพร้อมของเด็กได้โดยไม่ต้องจัดประสบการณ์ การเตรียมความพร้อมแยกต่างหาก ทั้งนี้เพราะกระบวนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น ผู้สอนสามารถเตรียมความพร้อมของเด็กได้ในทุกขั้นตอนอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าผู้สอนพิจารณาเลือกใช้หนังสือที่ผู้เรียนจะมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้เตรียมความพร้อมได้

กระบวนการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอน จะช่วยเตรียมความพร้อมของเด็กหลายประการ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 จะเตรียมความพร้อมในการฟังและพูด ในขั้นตอนที่ 2 จะช่วยพัฒนาภาษา โดยการแสดงออกทางวาจาและสีหน้าท่าทาง ในขั้นตอนที่ 3 จะช่วยพัฒนาประสาทสัมผัสระหว่างสายตาและมือ โดยการลากเส้นระบายสี (เด็กวาดภาพประกอบ) พัฒนาด้านความคิดในการรวบรวมและลำดับเรื่องราว ในขั้นตอนที่ 4 จะเตรียมความพร้อมในการใช้สายตา การใช้กล้ามเนื้อ (ลากเส้นวาดภาพและการใช้กรรไกร) ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ และขั้นตอนที่ 5 จะเตรียมความพร้อมในด้านสติปัญญา เช่น การเปรียบเทียบ ความคล้ายคลึงและความแตกต่าง (การเทียบคำ) ของตัวอักษร การจินตนาการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดกับเนื้อหาเปรียบเทียบของภาษาต่าง ๆ ที่พบ

5.9 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ในแต่ละขั้นตอนของการสอนนั้น ก่อนลงมือสอนผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจการจัด

กิจกรรมของผู้สอนและผู้เรียนโดยละเอียดตามลำดับขั้นตอนอย่างครบถ้วน การข้ามขั้นตอนหรือการรีบเร่งให้จบอย่างอย่างรวดเร็วในแต่ละขั้นตอน จะมีผลทำให้การพัฒนาทักษะทางคำภาษาของผู้เรียนเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง

ในขั้นตอนนี้ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอย่างมีชีวิตชีวา โดยอาศัยเทคนิค

การเล่าเรื่องให้นักเรียนสนใจฟัง ไม่ควรอ่านไปเรื่อย ๆ ตามหนังสือแต่ละหน้า และไม่จำเป็นต้องชี้ตัวชี้ชี้ไปตามตัวอักษรในขณะที่ย่าน อ่านทำนองการเล่าเรื่องก็เพียงพอแล้ว คำบางคำหรือบางประโยค ครูจำเป็นต้องแสดงท่าทางประกอบไปด้วย ถ้าภาพยังไม่สามารถสื่อความหมายได้เพียงพอ เช่น คำหรือประโยคที่แสดงความรู้สึกได้แก่ คำว่า "เสียใจ" "เหนื่อย" เป็นต้น

คำที่เป็นนามธรรมและอธิบายเป็นภาษาไทยง่าย ๆ ไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาที่สองหรือภาษาถิ่น ครูสามารถอธิบายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาถิ่นของนักเรียนได้ถ้าจำเป็น

กระบวนการเรียนการสอนขั้นนี้ ครูควรใช้การสนทนากับนักเรียนเข้าช่วยในการสื่อความหมาย โดยใช้คำถามง่าย ๆ และให้ดูจากภาพประกอบเรื่องในแต่ละหน้าทุกหน้าตั้งแต่หน้าปกจนถึงท้ายเล่ม เช่น ภาพนี่คืออะไร ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับเรื่อง โดยเน้นการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนจะเริ่มพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายต่าง ๆ ของคำในเรื่องได้โดยง่ายและถูกต้อง

การประเมินผล สังเกตดูว่านักเรียนสามารถตอบคำถามครูง่าย ๆ ได้ว่า เรื่องเกี่ยวกับอะไร มีใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อฝึกการระลึกเรื่องที่อ่านได้

2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่องได้

กระบวนการเรียนการสอนในขั้นนี้ ครูอาจกำหนดการสอนต่อเนื่องจากขั้น

ตอนที่ 1 ได้ทันที ถ้าเวลาคาบเรียนยังมีอยู่ หรือนักเรียนยังไม่แสดงความรู้สึกเบื่อหน่าย หรือเหนื่อยล้าเสียก่อน

ครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยการอ่านคำถามง่าย ๆ ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังไปแล้วในขั้นที่ 1 เช่น ไทหลงเล่าให้ครูฟังว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องอะไร มีใครบ้างหรือมีอะไรบ้างในเรื่อง แล้วอย่างไรต่อไป

ครูควรพยายามกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้พูด แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปแล้ว ครูอาจใช้รูปภาพประกอบในแต่ละหน้าให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องเพื่อช่วยให้นักเรียนเล่าเรื่องได้ง่ายขึ้น

เมื่อนักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องและลำดับเรื่องได้จนจบแล้ว ครูควรย้อนกลับมาถามคำถาม และสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องอีกครั้งเป็นการทบทวน เช่น เอาละนักเรียน เก่งมากลองอ่านใหม่ซิว่าเรื่องเป็นอย่างไร มีอะไรบ้างในเรื่อง หนูชอบ... (ตัวละคร) นี้ไหม หรือเปิดหนังสือใหม่ทีละหน้าแล้วสนทนากับเกี่ยวกับภาพในแต่ละหน้านั้น ในแต่ละหน้าที่นักเรียนกับครูสนทนากัน ครูควรอ่านออกเสียงเรื่องในหน้านั้นอีกครั้งอย่างชัดเจน และให้นักเรียนอ่านตาม ทำอย่างนี้ไปทุก ๆ หน้า เมื่อสนทนากับนักเรียนจบหน้านั้น ๆ แล้ว

ข้อควรระวัง ครูไม่ควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบ เพราะนักเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่ายและขาดความสนใจการอ่านทันที

เมื่อนักเรียนลองอ่านออกเสียงตามครูแล้ว ครูควรให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยเลือกอาสาสมัครออกมาเป็นผู้แสดงตามบทบาทของตัวละครต่าง ๆ นักเรียนที่เหลือให้อ่านออกเสียงตามครู คล้ายกับครูเป็นผู้กำกับการแสดงและกำลังบอกบท

ในระยะแรก ๆ นักเรียนบางคนอาจไม่กล้ามาเล่นบทบาทสมมติ ครูควรใจเย็น

และให้นักเรียนทุกคนได้ลองเล่นบทบาทสมมติเป็นตัวละครต่าง ๆ พร้อม ๆ กันเสียก่อนสัก
เที่ยวหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยเรียกนักเรียนที่ค่อนข้างอยากแสดงออกมาแสดงก่อน ทั้งนี้เพื่อให้
นักเรียนที่ไม่ค่อยกล้าแสดงออกได้เกิดความคุ้นเคยกับบทที่เพื่อน ๆ ได้แสดงมาแล้ว และช่วยให้
เกิดความมั่นใจมากขึ้น เมื่อถึงคราวตนต้องออกไปแสดง

ครูต้องใช้ความอดทนในการสอนหน่วยการเรียนรู้แรก ๆ เพราะนักเรียน
ยังไม่คุ้นเคยกับวิธีการสอนแบบนี้มาก่อน และยังไม่ชินกับการแสดงออกมากนัก

การประเมินผล สังเกตความถูกต้องจากการเล่าเรื่องย้อนกลับของนักเรียน
การลำดับเรื่อง และการสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องจากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครู นักเรียน

จุดมุ่งหมาย 1. เพื่อฝึกการระลึกสิ่งที่อ่านได้

2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำ

ต่าง ๆ ที่เคยเรียนรู้มาแล้วในขั้นตอนที่ 1 และ 2

3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจลีลาของการเขียนตัวอักษรและ

ความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรนั้น

4. เพื่อให้นักเรียนสื่อความหมายของภาษาที่เขียนได้

5. เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดสร้างสรรค์และ

จินตนาการในการสื่อความหมาย

ครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยการให้นักเรียนช่วยกันลำดับเรื่องที่อ่านและ
เล่นบทบาทสมมติมาแล้วอีกครั้ง ครูบอกกับนักเรียนว่าต่อไปจะช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านกัน
มาแล้ว เป็นหนังสือของนักเรียนเอง ครูใช้กระดาษแผ่นใหญ่ มีขนาดพอที่นักเรียนทั้งชั้นจะอ่าน
และมองเห็นได้อย่างทั่วถึง ติดไว้บนกระดานหรือข้างฝา (แล้วแต่สะดวก) จากนั้นครูจึง
เริ่มให้นักเรียนตกลงกันว่า จะเริ่มเรื่องอย่างไร ใช้วิธีการถามตามไปเรื่อย ว่ามีอะไร
เกิดขึ้นบ้าง ครูต้องแน่ใจว่านักเรียนต้องการเขียนประโยคใดแน่ ๆ ไม่ตกลงกัน ครูอาจต้อง
ประณิพระนอมหาข้อยุติในการเขียนประโยคนั้น ๆ เช่น นักเรียนชายบอกว่ามีดากะยายอาศัย

อยู่ในกระท่อมหลังหนึ่ง แต่นักเรียนหญิงบอกว่า ครึ่งหนึ่งยังมีตากะยายอาศัยอยู่ในกระท่อมหลังหนึ่ง ครูควรถามความเห็นของนักเรียนทั้งชั้นหรือทั้งกลุ่มว่าต้องการเขียนประโยคใด ครูพิจารณาจากความเห็นส่วนใหญ่ของนักเรียน ถ้าประโยคที่นักเรียนคิดจะเขียนยังไม่ถูกต้องตามการใช้ภาษาที่ดี ครูควรแก้ไขให้เสียก่อนโดยอธิบายให้นักเรียนเข้าใจแล้วจึงลงมือเขียนประโยคนั้น ๆ ลงบนกระดานแผ่นใหญ่

สำหรับในระดับขั้นต้น ๆ นักเรียนยังไม่สามารถเขียนด้วยตัวอักษรเองได้ ครูควรเป็นผู้เขียนเรื่องให้ทั้งหมด ในระดับสูงที่นักเรียนสามารถเขียนได้เองอย่างคิดแล้ว ครูอาจให้นักเรียนออกมาเขียนเอง

ในขณะที่เขียนครูไม่ควรหันหลังให้นักเรียน ครูควรยืนเอียงชิดด้านข้างของกระดาน และเขียนเรื่อง นอกจากนี้แล้วทุกครั้งที่เขียนคำลงกระดานแผ่นใหญ่ ครูควรออกเสียงคำนั้น ๆ ในขณะที่เขียนด้วยทุกครั้ง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้เห็นลีลาการเขียนที่ถูกต้อง และเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรที่เขียนนั้น ไปด้วยในตัว

เมื่อครูเขียนคำหรือประโยคหนึ่ง ๆ จบแล้ว ครูควรให้นักเรียนอ่านทวนคำและประโยคซ้ำก่อนเขียนคำหรือประโยคใหม่ทุกครั้ง เมื่อเขียนเรื่องไปได้สักระยะหรือตอนหนึ่งของเรื่อง ครูควรให้นักเรียนออกมาวาดภาพประกอบตามเรื่องที่เขียนแล้ว และให้นักเรียนที่เหลืออ่านออกเสียงพร้อม ๆ กัน ทวนเรื่องตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงตอนที่เขียนค้างไว้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าจะจบเรื่อง จากนั้นจึงให้นักเรียนช่วยกันอ่านทวนเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบและช่วยกันแต่งชื่อเรื่อง

ข้อสังเกต ในขณะที่ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แต่งจากกระดานแผ่นใหญ่นั้น ครูอาจให้นักเรียนชี้ตัวอักษรตามไปด้วย และอาจชี้คำสลับที่อ่านบ้าง เพื่อคว่านักเรียนอ่านได้แน่หรือใช้การจำต่อเนื่องในประโยค

การประเมินผล สังเกตจากการบอกลำดับเรื่องของนักเรียน การอ่านออกเสียงคำและประโยคต่าง ๆ และการจำคำในประโยคต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงและแสดงออกถึงความเข้าใจ ความหมายของคำและประโยคของเรื่องที่อ่านได้

ในขั้นนี้ ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4 - 5 คน สำหรับ ในขั้นต้น ๑ นักเรียนยังเขียนเองไม่ได้ หรือเขียนยังไม่ค่อยดีนักครูควรเขียนเรื่อง โดยลอก ประโยคต่าง ๆ จากเรื่องที่เขียนไว้ในขั้นตอนที่ 3 ลงในกระดาษขนาดใหญ่พอที่จะใช้ทำ หนังสือเล่มใหญ่เพื่อเป็นแหล่งในการเรียนรู้ของกลุ่ม และนำมาอ่านหน้าชั้นให้นักเรียนในชั้นอ่าน และเห็นได้ชัดเจน

ครูควรตกลงกับนักเรียนว่า จะให้ครูเขียนหน้าใด วาดรูปใด ครูจะเว้นที่ให้นักเรียนวาดภาพประกอบในแต่ละตอนของเรื่อง และให้นักเรียนวาดภาพไปตามแต่จะตกลงกันในกลุ่มของนักเรียนเอง

หมายเหตุ ในตอนนี้อาจครูเขียนให้แต่ละกลุ่มบันทึก ครูอาจต้องใช้เวลาเรียน เขียนให้แต่ละตอนหลังจากที่ได้ตกลงกับนักเรียนว่า เขาอยากให้นำมาอยู่ตรงไหน ครูก็เว้นที่ว่างไว้ให้

ครูควรเอากระดาษที่เขียนแล้วแบ่งให้นักเรียนผลัดกันอ่านในกลุ่มเสียก่อน จากนั้นจึงแบ่งงานให้นักเรียนทุกคนได้วาดภาพประกอบตามเรื่อง ครูควรลอกเรื่องเขียนไว้หลาย ๆ ชุด เพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ทำอย่างทั่วถึง เมื่อนักเรียนวาดภาพประกอบเสร็จแล้ว จะช่วยกันอ่านเรื่องภายในกลุ่มของตนเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล ของตนทั้งกลุ่มไว้ตามปกหลัง จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มรวบรวมผลงานโดยเรียงหน้ากระดาษ หนังสือเล่มใหญ่ของตนให้เรียบร้อย แล้วนำไปให้ครูช่วยเย็บปก และหุ้มปกด้วยกระดาษขาว เพื่อให้คงทนพอที่จะใช้ได้นาน ๆ โดยช่วยกันอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้น นักเรียนจะสนุกสนานในการอ่าน การฟัง เพราะได้เห็นผลงานที่ตนได้ออกมาวาดภาพประกอบเรื่องนั้น ๆ

อุปกรณ์ที่จำเป็น

ก. กระดาษแผ่นใหญ่ ราคาไม่ต้องแพงนัก นำมาตัดเข้าให้พอดีกับขนาดที่ต้องการ

ข. กระดาษวาดเขียนสำหรับทำปก หรือกระดาษชนิดอื่น ๆ ที่สามารถนำมาทำปกได้ ควรให้มีขนาดใหญ่กว่ากระดาษที่ใช้เขียนด้านใน

ค. กาวหรือแป้งเปียก

ง. กรรไกร

จ. ดินสอสี สีเทียน ฯลฯ (จะใช้ชนิดใดก็ได้)

ฉ. ที่เย็บกระดาษ

ช. สติ๊กเกอร์รูปตัวอักษร (ไม่จำเป็นต้องใช้ถ้าหาไม่ได้ หรือไม่มี)

ฅ. มีดตัดกระดาษคุณภาพดี (ให้ครูเป็นผู้ใช้เท่านั้น)

ญ. กระดาษกาวหรือกระดาษเทป

ฎ. สีเมจิก (เฉพาะครูเป็นผู้ใช้เท่านั้น)

การทำหนังสือเล่มใหญ่

พับกระดาษที่จะใช้เขียน ตามขนาดที่ต้องการ ตัดตามยาวเพื่อให้เป็น 2 หน้ากระดาษได้ หรือจะตัดกระดาษเป็นหน้าเดียว ตามขนาดที่ต้องการก็ได้ แต่ต้องเผื่อขอบไว้สำหรับเย็บเข้าเล่มให้เรียบร้อย เพื่อพับกระดาษเป็นคู่หรือเย็บกระดาษหน้าเดียวเป็นเล่มขอบของหนังสืออาจไม่เท่ากันหรือไม่สม่ำเสมอ ควรใช้กรรไกรเล็มปลายกระดาษเสียให้เรียบร้อย

ตรวจสอบเรื่องและรูปภาพที่เขียนไว้วันขึ้นตอนก่อน เพื่อให้เด็กเรียนลอกตามด้วยตัวบรรจง (ในระยะต้น ๆ แรกเรียนเด็กยังเขียนไม่ได้ ครูจะเป็นผู้เขียนให้) และติดรูปหรือวาดภาพประกอบตามใจชอบ ครูควรช่วยนักเรียนโดยให้คำแนะนำและให้นักเรียนออกแบบหนังสือของตนอย่างเสรีก่อนลงมือเขียนหนังสือ ควรติสั่นด้วยไม้บรรทัด เพื่อให้การเขียนของนักเรียนมีระเบียบและอ่านได้ง่าย ระหว่างบรรทัดควรเว้นช่องห่างประมาณ 3 ซม. ควรเหลือขอบไว้เผื่อการเย็บเล่มหรือเข้าปก ทั้งนี้แล้วแต่การพิจารณาของนักเรียน ภายใต้การแนะนำของครูตามความเหมาะสม

การทำปก ก่อนจะลงสีจริงควรใช้ดินสอเขียนตัวอักษรเพื่อไม่ให้เลอะเทอะเมื่อนักเรียนเขียนหนังสือเรียบร้อยแล้ว ให้นักเรียนออกแบบปกให้สะดุดตา และช่วยกันเขียน

ตกแต่งให้สวยงามและลงสีตัวอักษร หรือใช้สติกเกอร์ตัวอักษรติดตกแต่งปกก็ได้

เมื่อทำปกเสร็จ นำปกมาเย็บเข้าเล่ม โดยเอากระดาษที่เขียนเรื่องและภาพประกอบซึ่งทำเสร็จเรียบร้อยแล้วไว้ข้างใน เย็บปกด้านนอกด้วยเครื่องมือเย็บกระดาษ โดยกระดาษที่จะเย็บให้เรียบร้อยประมาณ 3 ช่วงตามแนวสันปก ถ้าจะทำปกในลักษณะเปิดขึ้นด้านบน ก็ต้องเย็บปกหรือเข้าเล่มตรงกลางด้านบน โดยกระดาษให้เปิดได้สะดวก และถาวร เมื่อเย็บเข้าปกเรียบร้อยแล้ว ใช้กระดาษกาวหุ้มสันปกให้เรียบร้อย

ถ้าจะให้หนังสือมีความคงทนมากขึ้น อาจใช้พลาสติกชนิดบางใสปิดทับหน้ากระดาษที่เขียนในแต่ละหน้า

หมายเหตุ

ในการทำหนังสือควรใช้วัสดุอุปกรณ์ที่อาจหาได้ง่าย เท่าที่จะทำได้ และประหยัดที่สุดไม่จำเป็นต้องใช้เวลาและใช้เงินเยอะมากนัก ทั้งนี้เพียงเพื่อให้นักเรียนสนุกสนานในการทำงานร่วมกัน รู้จักแบ่งหน้าที่กันทำงาน และเห็นคุณค่าของงานที่ทำ เพื่อนำไปใช้เป็นแหล่งในการเรียนรู้เท่านั้น

ระยะหลัง ๆ เมื่อเด็กเรียนรู้ได้หลายหน่วยการเรียนรู้มาแล้ว พยายามเลี่ยงการเขียนประโยคเดียวหรือภาพ ๆ เดียวในแต่ละหน้า ควรจะให้ให้มีหลายประโยคต่อเนื่องกันในแต่ละหน้า เพื่อให้คล้ายคลึงกันกับหนังสือที่ตีพิมพ์โดยทั่วไปโดยการสนับสนุนให้นักเรียนออกแบบรูปร่างลักษณะของหนังสือเองอีกด้วย

สำหรับนักเรียนที่ยังเล็งมาก ควรเว้นช่องว่างระหว่างคำ วลี และประโยค ให้มากกว่าปกติด้วย ทั้งนี้เพื่อสะดวกในการอ่าน เด็กจะได้ไม่เกิดสับสนเมื่อครูชี้คำที่ละคำ

ประเมินผล

1. สังเกตการทำงานร่วมกันของนักเรียน ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การเก็บของเข้าที่ การรู้จักแบ่งปันและการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในงานเสร็จลุล่วงไปด้วยดี
 2. สังเกตภาพที่สื่อความหมายของเรื่องว่ามีความสอดคล้องกับเรื่องได้ดี
- ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่าง ๆ จนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่าน เรียบเรียงคำเป็นประโยค สะกดคำได้ เขียนคำและประโยคได้ รวมทั้งเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้เรียนมาแล้วได้

ในชั้นตอนนี้ ครูจะให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งให้การเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนได้ค้นคว้า การสะกดคำ การเขียนคำและประโยค พร้อมทั้งความหมายของคำและประโยคจากหนังสือ

เกมส์ที่เล่นได้ง่าย ใช้วัสดุสิ้นเปลืองน้อยและมีประสิทธิภาพ คือ การใช้บัตรคำ

การทำบัตรคำ ครูควรอ่านหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนในแต่ละกลุ่มเสียก่อน จากนั้นจึงเตรียมเขียนบัตรคำทุกคำจากเรื่องในหนังสือเล่มใหญ่นั้น ๆ แม้กระทั่งเครื่องหมายวรรคตอนทุกตัวและจัดลงในกระเป๋าดัง ซึ่งอาจจะคิดไว้กับกระดานดำหน้าชั้นเรียน หรือขอบฝาผนังของชั้นเรียนได้ (ตามแต่ละดวง)

เกมส์บัตรคำต่าง ๆ อาจจัดให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมดังนี้

1. หาบบัตรคำที่ถูกต้องมาเทียบกับคำต่าง ๆ ที่ครูชี้ในหนังสือเล่มใหญ่
2. ให้นักเรียนหยิบบัตรคำจากกระเป๋าดังและให้หาคำตามที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มใหญ่ที่เหมือนกับบัตรคำนั้น ๆ
3. เล่นเกมส์ "Tig tag toe" จากจำนวนของบัตรคำที่เรียงคว่ำด้านหน้ากับพื้นหรือบนโต๊ะ วิธีเล่น ในขณะที่เพื่อน ๆ ช่วยกันร้องเพลง เช่น "Tig tag toe here I go that I not know." ให้นักเรียนชี้หรือชี้นิ้วชี้ไปยังบัตรคำแต่ละใบที่วางคว่ำไว้ เมื่อจบเสียงร้องเพลงของเพื่อน ๆ แล้ว บัตรคำใดที่นักเรียนชี้ไว้ใบสุดท้าย ในทันทีที่เพลงจบ นักเรียนจะหยิบบัตรคำนั้น ๆ มาเก็บไว้ และให้นักเรียนคนอื่น ๆ ชี้บัตรคำแต่ละใบที่วางคว่ำอยู่โดยเพื่อน ๆ ช่วยกันร้องเพลงต่อไปอย่างนี้เรื่อย ๆ ไปจนกว่าจะหมดบัตรคำที่คว่ำไว้ นักเรียนคนใดในกลุ่มสามารถนำบัตรคำมาเรียงเป็นประโยคได้ก่อน คนนั้นจะเป็นผู้ชนะ คำในบัตรคำที่เตรียมไว้ ควรจะนำมาจากหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนช่วยกันเขียนขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนจำคำเหล่านั้นได้แม่นยำขึ้นนั่นเอง

4. ให้นักเรียนผลิตกันชุดประโยคใดประโยคหนึ่งทีละคน จากเรื่องที่นักเรียนช่วยกันแต่งในหนังสือเล่มใหญ่ ให้นักเรียนคนอื่น ๆ ช่วยกันหาบัตรคำมาเรียงประโยคตามที่ชุดให้นักเรียนช่วยกันอ่านประโยคที่เรียงบัตรคำเข้าด้วยกัน เพื่อตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ นักเรียนอาจจะใช้การค้นคว้าจากหนังสือเล่มใหญ่ และหาบัตรคำมาเทียบเพื่อเรียงประโยคเหล่านั้นได้

5. นักเรียนหรือครูช่วยกันจัดบัตรคำให้เป็นประโยคโดยนักเรียนคนอื่นหันหลังให้แล้วครูหรือนักเรียนจึงเอาบัตรคำในประโยคใบหนึ่งไปวางไว้ในกระเป๋ามังใส่บัตรคำ จากนั้นให้นักเรียนทุกคนหันหลังกลับมาดูแล้วอ่านประโยคนั้น โดยนักเรียนทีละคนผลิตกันไปหาบัตรคำที่ถูกต้องเพื่อจะไปวางในประโยคที่ได้จัดไว้

6. แทนที่จะหาคำในกระเป๋ามังมาใส่ดังเช่นกิจกรรมข้อ 5 ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นครูอาจเรียกนักเรียนออกมาเขียนคำ ๆ หนึ่งบนบัตรคำ ถ้านักเรียนเขียนไม่ได้ให้กลับไปหาบัตรคำนั้นในกระเป๋ามังเพื่อเปรียบเทียบหรือตรวจสอบการสะกดคำของตนได้

7. ครูปิดคำใดคำหนึ่งในหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียน โดยปิดเพียงตัวอักษรตัวแรกหรือตัวที่สองไว้ พยายามให้นักเรียนเดาว่าเป็นคำใด จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มลองตรวจสอบคำตอบโดยการเปรียบเทียบคำ และอ่านคำนั้น ๆ จากหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียน

8. ให้นักเรียนหาคำที่เริ่มต้นด้วยตัวอักษรหรือกลุ่มตัวอักษรที่เหมือนกันกับคำที่กำหนดให้

9. ให้นักเรียนหาคำมาเติมในประโยค โดยให้เลือกจากคำหลาย ๆ คำจากกล่องเก็บบัตรคำ เพื่อให้ได้ประโยคที่ถูกต้อง นักเรียนอาจอภิปรายและตัดสินใจร่วมกันว่าจะใช้คำใดเป็นพิเศษได้อย่างมีความหมายหรือไม่ ทั้งนี้ครูอาจอนุญาตให้นักเรียนคิดคำที่อาจไม่มีอยู่เดิมในกลุ่มบัตรคำก็ได้

10. ครูหรือนักเรียนควาบัตรเหล่านั้นไว้ แล้วให้นักเรียนทายว่าประโยคสมบูรณ์ทั้งหมดว่าอะไร ถ้าใครพูดได้เป็นประโยคที่มีความหมายพอจะเป็นที่เข้าใจได้ ก็จะได้คะแนน 1 คะแนน ถ้าถูกต้องสมบูรณ์จะได้ 2 คะแนน

11. ถ้านักเรียนจะแต่งประโยคจากบัตรคำ โดยครูหรือนักเรียนจะสลับบัตรคำเหล่านั้น และให้นักเรียนผลัดกันเรียงประโยคคนละ 1 ประโยค อาจจะให้เรียงประโยคมากกว่า 1 ประโยคก็ได้

12. ให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม แล้วครูแจกบัตรให้นักเรียนทุกคน แต่ละคนจะได้รับบัตรคำคนละ 5 - 6 ใบ แต่ละคนจะเก็บบัตรคำของตนไว้ไม่ให้เพื่อนเห็น นักเรียนอาจนำบัตรคำมาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนที่นั่งใกล้เคียงได้ครั้งละ 1 บัตร จนกว่านักเรียนคนใดภายในวงสามารถเรียงเป็นประโยคได้และมีความหมายโดยอาจใช้วิธีอื่นบ้างก็ได้ เช่น ให้นักเรียนทีละคนผลัดกันหยิบบัตรคำที่เรียงซ้อนไว้ตรงกลาง (คล้ายการเล่นไพ่ไทย)

13. แจกบัตรตัวอักษรให้นักเรียนแต่ละคนภายในกลุ่ม โดยผลัดกันเรียงบัตรนั้นเป็นคำไว้ข้างตัวเอง จะผลัดกันเรียงจนกว่าจะไม่มีนักเรียนคนใดแต่งหรือเรียงคำได้อีก จึงจะจบเกมส์

เกมส์ที่ใช้เสริมกิจกรรมทางภาษาอื่น ๆ อาจนำมาใช้ได้ด้วยจุดมุ่งหมายต่าง ๆ กัน เช่น เกมส์ฝึกการประสมคำใหม่ การผันเสียง ฯลฯ

กิจกรรมอื่น ๆ อาจนำมาแทรกได้ เช่น เพลง การแสดงทำประกอบเสียง ฯลฯ

การใช้กิจกรรมใดก็ตามที่แทรกเข้ามาในขั้นนี้ ต้องพิจารณาเสียก่อนว่าเนื้อหาในกิจกรรมเหล่านั้นสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนอยู่หรือไม่

การที่ผู้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมใด ๆ ย่อมจะส่งผลให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ พอใจ และเกิดแรงจูงใจภายในของตนเองในการเรียนภาษาขึ้นได้ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก็ย่อมจะพัฒนาสูงขึ้นเช่นกัน

การประเมินผล สังเกตความถูกต้องในการใช้บัตรคำและเล่นเกมส์ เช่น ความถูกต้องในการเทียบคำ การเรียบเรียงคำเป็นประโยค การเขียนสะกดคำ การจัดหรือเขียนเครื่องหมายวรรคตอนในประโยค หรือในการเล่นเกมส์ต่าง ๆ

การใช้เกมส์ทางภาษา สุวีริยา พงษ์ทองเจริญ (2526 : 76) กล่าวว่า

เกมส์จะช่วยไว้ความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก เพราะการเล่นเกมส์จะทำให้เด็กสนุกสนานกับการเรียนและใช้ภาษาได้คล่องแคล่วมากขึ้น การนำเกมส์ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาจะทำให้ผู้เรียนสนุกสนานและเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ได้เป็นอย่างมาก (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ . 2522 : 243 ; อ้างอิงมาจาก Dobson . 1977 : 9 – 17)

ครูยส์แซงค์ (Cruichshank . 1977 : 74 – 89) ได้กล่าวถึงการนำเกมส์มาใช้ในการสอนภาษา ว่า การนำเกมส์มาใช้มีประโยชน์ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของเด็กในวิชาต่าง ๆ
2. เป็นการย้ำทวนวิชาที่เรียนไปแล้ว
3. เป็นการเพิ่มทักษะที่เด็กและผู้เล่นที่ละเอียดถี่ถ้วนด้วยตนเอง
4. ช่วยส่งเสริมการสอนของครูให้น่าสนใจยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังได้เสนอแนะขั้นตอนในการใช้เกมส์ประกอบการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ขึ้นตั้งจุดมุ่งหมาย คือ ผู้สอนต้องตั้งจุดมุ่งหมายเสียก่อนว่า ต้องการให้เด็กได้ประโยชน์อะไรบ้างหรือฝึกทักษะด้านใดบ้าง
2. ขึ้นออกแบบ หลังจากตั้งจุดมุ่งหมายแล้ว ผู้สอนต้องออกแบบเกมส์ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และการแข่งขันต้องเป็นไปตามเกมส์หรือกติกาของเกมส์นั้น ๆ
3. ขึ้นทดสอบเกมส์ ในขั้นนี้จะต้องเตรียมสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ จะเตรียมพร้อมในการแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นด้วย

5.10 วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับหนังสือประเภทวิธีการ

หนังสือประเภทนิทานและสารคดี ไม่มีข้อแตกต่างมากนักในขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะต่างกันเพียงในหนังสือประเภทสารคดี ซึ่งไม่มีตัวละครมากนักหรือไม่มีเลย ในการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนจะใช้จินตนาการในการแสดงมากกว่าการแสดงออกทางกายและอารมณ์

หนังสือประเภทวิธีการนั้น กระบวนการของกิจกรรมการเรียนการสอน ใน

ขั้นตอนที่ 1 และ 2 จะกระทำได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง ในขั้นตอนนี้จะเปลี่ยนแปลงไปดังนี้

ก. แนะนำวัสดุต่าง ๆ ที่จะใช้ในการทำหมวก อันได้แก่ กระดาษแข็ง ที่
ทำเป็นแบบของหมวก กระดาษสำหรับทำหมวก ที่หนีบกระดาษ กาว ฯลฯ

วิธีแนะนำ ครูจะยกวัสดุแต่ละชิ้นออกมาแสดงให้นักเรียนดู พร้อมทั้งถามถึง ๆ ว่า
เรียกว่าอะไร เช่น ชูกระดาษขึ้น พร้อมกับพูดว่า "กระดาษ" พูดซ้ำ ๆ อันละ 2 - 3 ครั้ง
ทำอย่างนี้จนกว่าจะหมดวัสดุที่จะแสดงแล้ว

ข. ครูสาธิตทำสิ่งต่าง ๆ ที่ละขั้นตอนอย่างช้า ๆ และชัดเจน เช่น

หนึ่ง - วางกระดาษบนโต๊ะ

สอง - ทาบแบบกระดาษลงบนกระดาษแผ่นนี้ (ชี้ไปด้วย)

สาม - ใช้คัตเตอร์ลอกเส้นไปรอบ ๆ แบบกระดาษ

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สั้นทวนหรืออภิปราย
อ่านออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ

ในขั้นตอนนี้ ให้นักเรียนลองเล่าวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ที่ครูสอนไป และลอง
ลำดับเรื่องราวครูทำอย่างไรบ้าง ช้า ๆ เช่น

"เมื่อก็ ครูทำอะไรเอ่ย หนูจำได้ว่าครูทำอย่างไร เอ้าไหนลองนึก
หนึ่ง.....ทำอย่างไร แล้วต่อไปละ" ฯลฯ

จากนั้นลองให้นักเรียนพูดตามครูถึงขั้นตอนในการทำสิ่งต่าง ๆ อย่างช้า ๆ
แต่ละขั้นตอนอย่างชัดเจน

หลังจากนั้น ครูจะให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกประมาณ 4 - 5 คน พร้อมทั้งแจก
วัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ให้ครบทุกกลุ่ม และให้นักเรียนมาฝึกกับครู ก่อนลงมือทำควรวินิจฉัยนักเรียน
ทุกคนลองพูดทบทวนลำดับขั้นตอนของวิธีการที่ทำงานให้แล้วอีกครึ่ง แล้วจึงให้นักเรียนลงมือทำ
ครูคอยเดินดูช่วยเหลือและแนะนำนักเรียนในแต่ละกลุ่ม ให้ทำงานได้สำเร็จเรียบร้อย และ
เตรียมผลงานของกลุ่มไว้ พร้อมทั้งช่วยกันเก็บของเข้าที่ให้เรียบร้อย

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกัน

ครูให้นักเรียนช่วยกันลำดับขั้นตอนวิธีการทำสิ่งนั้นอีกครั้งหนึ่ง และเริ่มตกลงกันเขียนเรื่องเกี่ยวกับวิธีการทำสิ่งนั้น ๆ เป็นขั้น ๆ หรือเป็นข้อ ๆ ก็ได้ เช่นเดียวกับที่เคยกล่าวมาแล้วในขั้นตอนที่ 3 เช่น

หนึ่ง - วางกระดาษบนโต๊ะ

สอง -

ขั้นตอนที่ 4 และขั้นตอนที่ 5 ก็จะดำเนินการไปเหมือนที่กล่าวมาในขั้นตอนที่ 4 และ 5 ของการสอนเรื่องประเภทนิทาน นิยาย และสารคดี

ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ ให้นักเรียนวาดภาพประกอบวิธีการในแต่ละขั้นตอนของวิธีการด้วย

5.11 การจัดชั้นเรียน

ครูควรจัดห้องเรียนให้มีบริเวณโล่งและกว้างพอควรสำหรับนักเรียนทำกิจกรรม ให้นักเรียนนั่งลงกับพื้น หรือบนเก้าอี้เล็ก ๆ ในลักษณะครึ่งวงกลมรอบครูดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 การจัดชั้นเรียน

การจัดชั้นเรียนในลักษณะนี้ จะช่วยให้ครูและนักเรียนมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น ซึ่งจะง่ายต่อการสอน และการใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียน นอกจากนี้แล้ว การควบคุมวินัยก็จะง่ายขึ้นด้วย เพราะครูสามารถกวาดสายตาไปได้อย่างทั่วถึง นักเรียนจะมีความรู้สึกว่าได้เรียนอยู่ในสภาพเป็นกันเองกับครูมากขึ้น และพันบรรยากาศของห้องเรียน

ที่ซ้ำซากจำเจแบบเดิม

ที่ว่าง ๆ ในด้านหน้าหรือด้านหลังห้องเรียน จะช่วยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรม เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การทำหนังสือเล่มใหญ่ การเล่นเกมส์ และกิจกรรมเสริมอื่น ๆ ได้สะดวกขึ้น

ครูควรจัดที่เก็บของและวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการทำกิจกรรมของนักเรียน โดยนักเรียนรู้จักรับผิดชอบดูแลสิ่งของและเก็บเข้าที่ เมื่อใช้เรียบร้อยแล้วทุกครั้ง

บริเวณฝาผนังห้องเรียน หรือบนบอร์ด อาจติดกระดาษแผ่นใหญ่ที่นักเรียนเขียนเรื่องกับครู (ในขั้นตอนที่ 3) ไว้ด้วยสักระยะ จนกว่านักเรียนจะเรียนจบหน่วยการเรียนรู้ไปแล้ว และมีหน่วยการเรียนรู้ใหม่เข้ามาใหม่ เป็นต้น

การจัดสำหรับเก็บบัตรคำและแนวนสมุดเล่มใหญ่ของนักเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ควรจะเป็นบริเวณที่นักเรียนจะกลับมาอ่านหนังสือเล่มใหญ่เหล่านี้ได้สะดวก เช่น หลังห้องเรียน มุมห้อง เป็นต้น บัตรคำที่ใช้แล้ว ควรเก็บใส่กล่องไว้เป็นชุดพร้อมทั้งเขียนชื่อเรื่องที่นักเรียนเขียนหนังสือเล่มใหญ่ในกลุ่มไว้ด้วย เพื่อให้นักเรียนสะดวกที่จะกลับมาเล่นและค้นคว้าได้ตามต้องการ

5.12 การสอนซ่อมเสริม

ทุกขั้นตอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ครูสามารถสอนบทเรียนเสริมนักเรียนที่เก่งและที่อ่อนได้ในขณะเดียวกัน

นักเรียนที่เก่ง ครูอาจให้ทำกิจกรรมที่ท้าทายมากขึ้นก็ได้ เช่น ทำหน้าที่เป็นครู หรือผู้คอยช่วยเหลือเพื่อน ๆ ช่วยครูเตรียมอุปกรณ์ เขียนบัตรคำ บอกเขียนคำบอก บอกบทตัวละครในการแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

นักเรียนที่อ่อน ครูอาจจะช่วยเหลืออย่างค่อยเป็นค่อยไปและให้การสอนแบบเอกเทศมากขึ้น โดยให้ทำกิจกรรมบางอย่างในบางขั้นตอนซ้ำ เช่น อ่านออกเสียงกับครู คอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องอย่างง่าย ๆ กับครู ลองทำหนังสือเล่มใหญ่ตามลำพังกับครู หรือเพื่อนกลุ่มเดียวกันใหม่ เล่นบัตรคำกับครู เล่นเกมส์ต่าง ๆ เป็นต้น

ถ้าครูเอาใจใส่เสียแต่แรกว่า นักเรียนผู้ใดยังไม่สามารถบรรลุจุดหมายเฉพาะของหน่วยการเรียนรู้ข้อใดแล้ว พยายามช่วยเหลือจะสามารถช่วยให้นักเรียนที่อ่อนสามารถติดตามการเรียนรู้ไปได้จนถึงขั้นสุดท้ายได้ไม่ช้านัก

5.13 การบ้าน

ครูอาจให้การบ้านนักเรียนได้ตามแต่เห็นสมควรเพื่อการทบทวน เช่น ให้คัดลายมือคำในเรื่องที่อ่าน บางคำ บางประโยค เขียนประโยคจากบัตรคำ วาดภาพประกอบคำ ประกอบประโยค ทำหนังสือเล่มเล็กเฉพาะของตน เป็นต้น

5.14 ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาทฤษฎีหลักการ วิธีการ และเทคนิคการสอน โดยละเอียด พร้อมทั้งทดลองสอนด้วยตนเองทุกขั้นตอน จึงจะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ เพราะการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา นั้น จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจจากประสบการณ์จริง ๆ ในห้องเรียนด้วย
2. ผู้สอนไม่ควรข้ามขั้นตอนการสอนอย่างเด็ดขาด มิฉะนั้นการพัฒนาภาษาที่จัดไว้เป็นลำดับ ตามหลักการและทฤษฎี พร้อมทั้งผลจากงานวิจัยการเรียนการสอนในชั้นเรียนจริงจะไม่ได้ผลตามจุดหมายที่ตั้งไว้
3. ผู้สอนไม่ควรคำนึงถึงหนังสือเรียนชุดเก่าที่เคยใช้และพยายามผสมผสานการสอนความคิดและประสบการณ์ของตน กับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพราะการจัดกระบวนการเรียนการสอน ได้จัดตามกระบวนการนั้นไว้แล้ว ไม่อาจนำมาปะปนกันได้
4. การจัดกิจกรรมในขั้นตอนที่ 5 ครูไม่ควรสอดแทรกกิจกรรมบางอย่าง เช่น เกมสลับประเภทที่ให้ผลในการพัฒนาภาษาได้น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการผันเสียงหรือเล่นคำที่ไม่มีความหมายในบริบท บางครั้งอาจทำให้เวลาในการเรียนรู้ของนักเรียนต้องเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะภาษานั้นไม่มีความหมายในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวทางที่ใช้ใน เทรเกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับเด็กชาวอะโบริจิน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน (Walker and others. 1983 : 72)

ต่อมาในปี ค.ศ.1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกันกับโปรแกรมภาษาที่เตรเกอร์ พาร์ค ที่โรงเรียน Napperby และ Narryvale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ junior และ senior โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้งสองระดับ ใช้เวลาในการทดลอง 18 เดือน ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนทั้งสองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นมาก (Walker and others. 1984 : 45)

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ.2527 ริชาร์ด วอล์คเกอร์, เบรนดัน บาร์ทเลตต์ และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และมีความสามารถในการจำคำศัพท์ คำพูด และบทสนทนา จากหนังสือได้นาน ทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Richard Walker, Brendan Bartlett and Saowalak Rattanaovich. 1984 : 58)

นิตดา ขจวนทิ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ

การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางมดวิทยา กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (นิตดา ขจรเที. 2530 : 104)

ประภาพันธ์ นิลอรุณ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา ที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นเด็กเล็ก โรงเรียนบ้านสังขะ และโรงเรียนคณวิทยาการ อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 50 คน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า เด็กปฐมวัยที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความพร้อมในการเรียนภาษาไทยสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่เรียนตามแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ประภาพันธ์ นิลอรุณ. 2530 : 75)

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และคนอื่น ๆ ได้ทำการทดลองสอนภาษาไทยด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโครงการนำร่องของศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่าน ที่จังหวัดสุรินทร์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย และความสนใจในการเรียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และคนอื่น ๆ. 2530 : 7)

สุวิพร ปาละติ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนนอก กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน

60 คน ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 15 คาบ คาบละ 20 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีการระลึกถึงสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สุวิพร ปาละดี. 2531 : 87)

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษยสัมพันธ์

6.1 ความหมายของมนุษยสัมพันธ์

"มนุษยสัมพันธ์" ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 624) แปลว่า ความสัมพันธ์ในทางสังคมระหว่างมนุษย์ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน

พนัส หันนาสินทร์ (2524 : 120) ได้ให้ความหมายของมนุษยสัมพันธ์ไว้ว่าเป็นความสามารถที่คน ๆ หนึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้สึกหรือความคิดไปยังผู้อื่น และขณะเดียวกันก็สามารถที่จะเข้าใจความคิดและความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งได้ด้วย ทั้งนี้เพื่อจะก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในกิจกรรมที่บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความสนใจร่วมกันและมีจุดหมายปลายทางอันเดียวกัน

วิจิตร อาวะกุล (2528 : 25) กล่าวว่า มนุษยสัมพันธ์ หมายถึง การติดต่อเกี่ยวข้องกับระหว่างมนุษย์ อันจะเป็นสะพานทอดไปสู่การสร้างมิตร ชะมิตร และจงใจคนรวมทั้งการสร้าง หรือพัฒนาตนเอง ให้เป็นที่รู้จักรักใคร่ชอบพอกันแก่คนทั่วไปอย่างกว้างขวาง ได้รับการสนับสนุนร่วมมือจากบุคคลทุกฝ่าย เป็นการสร้างตนให้เป็นดีของสังคม พร้อมทั้งแสดงให้เห็นลักษณะสำคัญของการเป็นผู้นำในอนาคตอีกด้วย

เดวิส (วิจิตร อาวะกุล. 2528 : 28 ; อ้างอิงมาจาก Davis. 1965) กล่าวว่ามนุษยสัมพันธ์ ก่อให้เกิดวัตถุประสงค์ และแรงจูงใจในกลุ่มคนเพื่อให้กลุ่มคนร่วมกันทำงานอย่างได้ผล และมีประสิทธิภาพโดยได้รับความพึงพอใจ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ จิตใจ

และสังคมทั่วทุกคน

พลตัน (ชูชัย สมิตธิไกร และสมชาย เดียวกุล. 2530 : 6 ; อ้างอิงมาจาก Fullton. 1982) กล่าวว่า มนุษยสัมพันธ์ คือความสามารถที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ดี และก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่มีความหมายขึ้น

จุลจักร ในพันธ์ (2529 : 41) ได้สรุปไว้ว่า มนุษยสัมพันธ์ หมายถึง ลักษณะท่าทีหรือการกระทำของนักเรียนต่อเพื่อนในขณะดำเนินกิจกรรมกลุ่มไปสู่เป้าหมายที่กำหนด และมีพฤติกรรมบ่งชี้ด้านมนุษยสัมพันธ์หลายประการด้วยกัน เช่น ความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ และการติดต่อสื่อสาร

สรุปได้ว่า มนุษยสัมพันธ์ หมายถึงลักษณะท่าทีหรือการกระทำของนักเรียนต่อคนอื่นในขณะดำเนินกิจกรรมกลุ่มไปสู่เป้าหมายที่กำหนด และมีพฤติกรรมบ่งชี้ด้านมนุษยสัมพันธ์ คือ ความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ และการติดต่อสื่อสาร

6.2 ความสำคัญของมนุษยสัมพันธ์

ในการดำรงชีวิตของมนุษย์นั้น ทุกคนจำเป็นจะต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น อยู่เสมอ การติดต่อสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นนอกจากจะเป็นการพึ่งพาอาศัยกันในการแสวงหาปัจจัยเพื่อความอยู่รอดของชีวิตแล้ว ยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ซึ่งกันและกันด้วย อันเป็นการช่วยให้มนุษย์รู้สึกอบอุ่นใจ และไม่โดดเดี่ยว เนื่องจากมนุษย์ทุกคนล้วนแต่ต้องการเพื่อนหรือผู้ที่ตนสามารถจะให้ความไว้วางใจและความสนิทสนมได้ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งเกิดขึ้นนี้จะราบรื่นและมีความสุขเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal skills) และทักษะนี้จะ เป็นพื้นฐานของการพัฒนาตนเองไปสู่จุดสูงสุดที่แท้จริงของตน หรือสัจภาวะแห่งตน (self actualization) ของบุคคลนั้น (ชูชัย สมิตธิไกร และสมชาย เดียวกุล. 2530 : บทนำ ; อ้างอิงมาจาก Johnson. 1972)

พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ (2527 : 4 - 5) ได้กล่าวว่า มนุษยสัมพันธ์ มีบทบาทในการปฏิบัติงานของหน่วยงานหรือองค์การ ตลอดจนการอยู่ร่วมกันในสังคม

การสร้างบรรยากาศทางมนุษยสัมพันธ์จะช่วยจรรโลงบุคคล และกลุ่มคนไปในทิศทางเดียวกัน ในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ มนุษยสัมพันธ์จึงเป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของ คนทุก ๆ คน นอกจากจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำงานแล้ว มนุษยสัมพันธ์ยังเป็นศาสตร์ ที่มีประโยชน์ในการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมของมนุษย์ตั้งแต่ชุมชนไปจนถึงครอบครัว มนุษยสัมพันธ์ มีบทบาทและความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างสถาบันหรือองค์การทางสังคม เพราะจะทำให้ มนุษย์เรียนรู้ที่จะยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น และยอมรับบุคคลอื่นบนพื้นฐานของความเป็น มนุษย์เท่ากัน เรียนรู้ที่จะสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน

วิจิตร อวาทกุล (2528 : 11) ได้กล่าวว่า มนุษยสัมพันธ์เป็นภารกิจ การงานส่วนตัวของบุคคลทุกคนที่ต้องดูแลเอาใจใส่ และตั้งหน้าตั้งตารอจะทำตลอดเวลาเพื่อ ผลประโยชน์และความเจริญก้าวหน้าของตน

วิจิตร วรุตบางกูร (ม.ป.ป. : 131 - 132) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของ มนุษยสัมพันธ์ไว้ว่า มนุษยสัมพันธ์ทำให้เกิดความเข้าใจอันดี ความสามัคคีในหมู่คณะ ทำให้ บรรยากาศในการทำงานราบรื่น ทำให้การติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายและมีผลดี ทำให้เกิด ความร่วมมือในการทำงาน ทำให้เกิดพลังร่วมในการทำงานและขจัดความขัดแย้งในกลุ่ม

สรุปได้ว่า มนุษยสัมพันธ์จะช่วยย้ให้บรรยากาศของกลุ่มอยู่ในลักษณะที่เอื้อต่อ การทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ ผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์จะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่าง มีความสุข

6.3 หลักในการสร้างมนุษยสัมพันธ์

หลักในการสร้างมนุษยสัมพันธ์นั้นมีผู้กล่าวไว้หลายท่าน ซึ่งบางท่านก็มีหลักใน การสร้างที่เหมือน ๆ กัน หรือซ้ำ ๆ กัน จึงขอกล่าวเฉพาะที่สำคัญและเอื้อต่อการนำไปปฏิบัติ ในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์และการดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ดังนี้

กิตติมา ปริติฉิลก (2523 : 294) กล่าวว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ กับผู้ร่วมงานมีดังนี้

1. ต้องสร้างตัวให้มีอารมณ์เป็นผู้ใหญ่ สุขุม ใจคอหนักแน่น ไม่เป็นทาส

แห่งความกลัว ทั้งตนเอง ไม่รู้گرانใจ

2. ปรับตัวให้เข้ากับบุคคล เหตุการณ์และสถานที่ได้
3. รู้จักจดจำสิ่งเกิด และเข้าใจคนทุกคน ทุกชั้น ทุกเพศ ทุกวัย
4. รู้จักประนีประนอม และเสียสละเมื่อยามจำเป็น
5. รู้จักหาเหตุผลและใช้เหตุผล
6. มีความมั่นใจในตนเอง รู้จักตัดสินใจด้วยความรอบคอบ
7. การมีมนุษยสัมพันธ์ดีนั้นต้องยึดวิธีการประชาธิปไตยเป็นหลัก มีความ

สัมพันธ์อย่างเสมอภาคทัดเทียม ไม่ถือเอาความคิดเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ เคารพและให้เกียรติความคิดเห็นของคนอื่น เคารพในสิทธิและหน้าที่ของคนอื่น

8. สร้างบรรยากาศอันดีและเป็นกันเอง ยอมรับนับถือในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนของทุกคนที่ติดต่อด้วย

9. เปิดโอกาสและให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็น

วิจิตร อวระกุล (2528 : 76 - 78) ได้กล่าวว่า การสร้างมนุษยสัมพันธ์ให้ได้รับความสำเร็จนั้นมียุทธศาสตร์ที่จำต้องคำนึงถึงในการปรับปรุงแก้ไข และสร้างให้เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลที่เรียกว่าคุณลักษณะมนุษยสัมพันธ์ มีดังนี้

1. มีกิริยามารยาทเรียบร้อย การพูดคุยสนทนากลมกลืนเป็นกันเอง ผู้คบหาด้วยความสบายใจ มีลักษณะโอภาปราศรัย

2. บุคลิก (personality) รูปร่าง หน้าตา การแต่งตัว การเคลื่อนไหว กิริยาท่าทาง การพูดจา

3. ความเป็นเพื่อน (friendliness) สนทนาสนทนากลมกลืนเป็นเพื่อนได้ง่าย เป็นกันเอง

4. มีความอ่อนน้อม (modesty) รวมทั้งกิริยามารยาทสุภาพ พูดจาอ่อนน้อม ถ่อมตน

5. การมีน้ำใจช่วยเหลือ (helpful) เต็มใจช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยด้วย

กำลังกาย กำลังความคิด กำลังเงิน ในลักษณะเอื้อเพื่อผู้อื่น

6. การให้ความร่วมมือ (cooperation) การให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้อื่น ไม่เห็นแก่ตัว เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญและให้การช่วยเหลือ

7. การมีความกรุณา (kindness) เอื้อเพื่อ น้ำใจโอบอ้อมอารีแก่ผู้ได้รับความสะดวกยาก กรุณาปราณีแก่คนทั่วไป

8. เป็นคนมีประโยชน์ (contribution) ช่วยเหลือกิจการงานแก่คนทั่วไป โดยมิได้หวังประโยชน์ อำนวยประโยชน์แก่สังคม ไม่ว่าจะเป็นด้านความคิด กำลังกาย หรือกำลังทรัพย์

9. มีการสร้างสรรค์ (construction) หมายถึง มีความคิดและการกระทำที่สร้างสรรค์นำใช้ความคิดที่คอยจะทำลาย หรือกลั่นแกล้ง ถ่วงหรือท่วงเหนี่ยว ความเจริญก้าวหน้าของผู้อื่น

10. การมีอารมณ์ดี (good emotion) การควบคุม และใช้อารมณ์ได้เหมาะสม

11. มีความกระตือรือร้น (enthusiasm) คือความมีชีวิตจิตใจ ไม่เชื่องซึม หรือมีน้ำใจ เบิกบาน แจ่มใส

12. มีความรับผิดชอบ (responsibility) ต่อการงาน คำพูด คำมั่นสัญญา รักษาเวลา ทำให้เป็นผู้มีเกียรติ และมีความซื่อตรง ซื่อสัตย์สุจริต

13. มีความอดทน (patient) อดทนต่อความเหน็ดเหนื่อย ความยากลำบาก อดทนต่อภยันตรายทางการกระทำ คำพูดที่ไม่สบอารมณ์ หรือทำให้เราโกรธ

14. มีความขยันขันแข็ง (diligent) ขยันต่อการทำงาน ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ ไม่เป็นคนเกียจคร้าน ทำให้ภาพพจน์และความนิยมเลื่อมใสเสียไป

15. มีความพยายาม (attempt) มีความพากเพียรพยายามที่จะฝึกฝน ฝึกหัดคนให้มีคุณสมบัติทางมนุษยสัมพันธ์อย่างไม่ทอดทิ้ง พยายามปรับปรุงแก้ไขตนเองอยู่เสมอ

พยายามเอาชนะใจคน และอุปสรรคต่าง ๆ อันจะเป็นหนทางนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดี

16. มีปฏิภาณ (intelligence) มีปฏิภาณไหวพริบ ความแพรวพราว ในการสร้างบรรยากาศความสัมพันธ์กับผู้อื่น การพูดคุย การเสนอความเห็น ปฏิภาณที่สามารถ เตรียมและฝึกฝนได้

พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุญ (2527 : 54 - 55) กล่าวถึง การสร้าง มนุษยสัมพันธ์ในกลุ่มว่า การที่คนรวมกันเป็นกลุ่ม และกลุ่มจะสามารถดำเนินกิจกรรมอยู่ได้ เป็นเวลานานนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์สัมพันธ์ในกลุ่ม ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการปฏิบัติงาน ของกลุ่ม นอกจากมนุษยสัมพันธ์ที่ต้องสร้างระหว่างสมาชิกในกลุ่มยังจะต้องสร้างมนุษยสัมพันธ์ กับกลุ่มอื่นด้วย เพราะในสังคมมนุษย์นี้สมาชิกคนหนึ่งอาจสังกัดในกลุ่มต่าง ๆ ได้หลายกลุ่ม องค์ประกอบในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ในกลุ่มที่อาจประมวลจากแนวคิดของนักบริหาร และ นักจิตวิทยา มีดังต่อไปนี้

1. ต้องเชื่อความสามารถและมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ในการทำงาน ร่วมกันนั้น สมาชิกต้องมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เชื่อถือและให้เกียรติกัน เชื่อว่าเรามี ความสามารถที่จะทำงานของเขาได้ด้วยตัวของเขาเองสำเร็จ ไม่ก้าวก่ายสิทธิและหน้าที่ของ ผู้อื่นถ้าเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือ

2. พร้อมที่จะช่วยเหลือกันเสมอ สมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องพร้อมที่จะให้ ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนสามารถปฏิบัติหน้าที่ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ ไม่ เกี่ยงงาน มีน้ำใจต่อเพื่อนร่วมงานเสมอ

3. มีการติดต่อสื่อสารที่ดี พยายามทุกวิถีทางที่จะให้ทุกคนมีโอกาสได้แสดง ความคิดเห็นในปัญหาและงานของกลุ่ม การติดต่อสื่อสารควรเป็นไปในลักษณะสองทาง หรือ หลายทาง รู้จักการพูดในทางสร้างสรรค์มากกว่าการทำลาย

4. รู้จักการทำงานร่วมกันอย่างมีระบบ ความสัมพันธ์จะเกิดขึ้นถ้าการทำงาน นั้นเป็นไปอย่างมีขั้นตอนและเป็นระบบที่คล่องตัว หัวหน้างานและผู้ปฏิบัติงานรู้จักวิธีการทำงาน ของตน

5. รู้จักใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน ในการทำงานร่วมกันต้องมีวิธีการทำงานอย่างมีขั้นตอน สมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องมีส่วนในการทำงาน การจัดกระบวนการในการทำงานของกลุ่มนั้นจะทำให้งานลุล่วงไปได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ และพร้อมกับการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในกลุ่มด้วย

เสนอ อินทรสุขศรี (โสมลัมภ์ บุญยิ่ง. 2532 : 25 ; อ้างอิงมาจาก เสนอ อินทรสุขศรี. 2524 : 21 - 22) กล่าวว่า การสร้างมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนนั้น ควรทำตัวเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ รู้จักถ่อมตัวและยกย่องชมเชยผู้อื่น เป็นนักฟังที่ดี รู้ว่าสิ่งใดควรพูดไม่ควรพูด ให้อภัยในความผิดพลาดของผู้อื่น เชื่อถือไว้วางใจผู้อื่น เอาใจเขามาใส่ใจเราและร่วมงานกับผู้อื่นด้วยความเต็มใจ

สรุปได้ว่า หลักการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ควรปฏิบัติดังนี้ ได้แก่ ชื่นชมและแจ่มใส พูดจาสุภาพ ไพเราะ ทักทายพูดคุยกับผู้อื่นด้วยความจริงใจ เป็นผู้ให้ ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ให้ความร่วมมือหรือร่วมงานกับผู้อื่นด้วยความเต็มใจ ให้อภัยในความผิดพลาดของผู้อื่น เป็นนักฟังที่ดี ยินดีรับฟังผู้อื่น สนทนาในเรื่องที่ผู้อื่นสนใจ รู้จักถ่อมตน รู้จักยกย่องชมเชยผู้อื่น เชื่อถือไว้วางใจผู้อื่น เอาใจเขามาใส่ใจเรา มีความรับผิดชอบต่อการงาน การกระทำ และคำพูด ตรงต่อเวลา มีความอดทน และขยันขันแข็งต่อการทำงานในภาระหน้าที่ มีการติดต่อสื่อสารที่ดี รู้จักใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน รู้จักการทำงานอย่างมีระบบ

6.4 การวัดบุคลิกภาพด้านมนุษยสัมพันธ์

จากการที่ได้ศึกษาความหมายและงานวิจัยของจุลจักร ในพันธ์ (2529 : 41) พบว่า การวัดบุคลิกภาพทางด้านมนุษยสัมพันธ์นั้น ประกอบด้วยพฤติกรรมหลายด้าน ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์หลัก เช่น ถ้าจะวัดบุคลิกภาพความเป็นผู้นำ จะมีองค์ประกอบที่ซับซ้อนขึ้น ซึ่งพฤติกรรมทางด้านมนุษยสัมพันธ์ที่จะวัดเท่าที่หรือการกระทำของนักเรียนต่อคนอื่น ในขณะดำเนินกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ไปสู่เป้าหมายที่กำหนดนั้นสามารถวัดองค์ประกอบได้ ดังนี้

ความใจกว้าง หมายถึง ลักษณะนิสัยอย่างหนึ่งของบุคคลที่แสดงออกมาโดยพร้อมที่จะรับความคิดเห็น ๗ หรือแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้น ๗ การรับฟังความคิดเห็น

ที่แตกต่างจากตน หรือข้อวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับตนได้ การให้อภัยในความผิดพลาด ที่มิได้เป็นไปโดยเจตนาของผู้อื่น การยอมรับความเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ การ ให้อภัยและความจริงในการแก้ปัญหา สนับสนุนความเชื่อมั่นและการกระทำของคนอื่น การพิจารณาสำรวจและใช้ความคิดของผู้อื่นเท่า ๆ กันกับความคิดของตนเอง การเสียสละ เมื่อเกิดขัดแย้งภายในกลุ่ม

ความเห็นอกเห็นใจ หมายถึง การที่บุคคลแสดงออกมาโดยการสนใจปัญหา และความต้องการของผู้อื่น การให้ความช่วยเหลือเมื่อประสบความทุกข์ยาก การไม่เห็นแก่ ตน การไม่มุ่งทำลายผู้อื่น การเคารพในสิทธิของผู้อื่น การรู้จักใช้กลวิธีต่าง ๆ การเคารพ ในบุคลิกภาพของผู้อื่น การมีจิตเจตธรรมในการเกี่ยวข้องกับผู้อื่น

การติดต่อสื่อสาร หมายถึง การกระทำที่ทำให้เกิดความเข้าใจในความคิด ของกันและกัน ทั้งโดยวาจา และโดยลายลักษณ์อักษร โดยมีการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุม โดยตรงประเด็น พูดให้ผู้อื่นเข้าใจง่าย กล่าวสรุปผลการประชุมได้ ชัดเจนให้เพื่อนเข้าใจ ได้ง่าย พูดประนีประนอมได้ ควบคุมการสนทนาไปสู่เป้าหมายอย่างรวดเร็ว วิจารณ์เพื่อน ได้อย่างมีนวล เขียนตอบปัญหาได้ตรงจุด พูดคุยเพื่อลดความตึงเครียดได้ และให้ข้อมูล อย่างตรงไปตรงมา

ความรับผิดชอบต่องานที่ทำงาน หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วย ความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียร อดทนต่ออุปสรรค ไม่ย่อท้อ มีความละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ไม่ละเลยทอดทิ้ง หรือหลีกเลียง พยายามปรับปรุงงานของตนให้ดียิ่งขึ้น รู้จัก วางแผนและป้องกันความบกพร่องเสื่อมเสียในงานที่ตนรับผิดชอบ

6.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์สัมพันธ์

ในประเทศไทยมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องมนุษย์สัมพันธ์ ดังนี้

ชูชัย สมิทธิไกร และสมชาย เดียวกุล (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของประสบการณ์กลุ่มฝึกมนุษย์สัมพันธ์ที่มีต่อทัศนคติส่วนบุคคลตามการรับรู้ของผู้รับการ ฝึกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปีการศึกษา 2528 จำนวน 36 คน ผลการวิจัยพบว่าผู้รับการฝึกมนุษยสัมพันธ์มีทัศนคติส่วนบุคคลเพิ่มขึ้นมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกมนุษยสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 2 ด้าน และจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามแบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกมนุษยสัมพันธ์และแบบสอบถามปลายเปิด พบว่าผู้ได้รับการฝึกมนุษยสัมพันธ์มีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกอบรมและได้รับประโยชน์อย่างมากจากการฝึกมนุษยสัมพันธ์

✓ กัญฉิกา นิลวงศ์ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบและกิจกรรมตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

↓ จุลจักร โนนันท์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิทยาศาสตร์ ด้วยวิธีการบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ไซ้เกมส์ และวิธีการกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้การอภิปราย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา แขวงบางซื่อ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า ความมนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

↓ ลาวัณย์ มหาทุระรัตน์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนามนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนโรงเรียนศรีศักดิ์สุวรรณวิทยา อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี ปีการศึกษา 2528 จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มมีพัฒนามนุษยสัมพันธ์สูงขึ้นกว่าเดิม

ศรียกัลยา รักษาสัตย์ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหามนุษยสัมพันธ์ในหน่วยงานของนิสิตปริญญาโท กลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้ศึกษาครั้งนี้เป็นนิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ทำรายงานถึงสภาพปัญหา
มนุษย์สัมพันธ์ในหน่วยงานของตน เพื่อใช้ประกอบการศึกษาวิชามนุษย์สัมพันธ์ในระหว่างปี
พ.ศ. 2522 - 2524 จำนวน 90 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่าหน่วยงานที่มีเพื่อนร่วมงานที่มีปัญหา
จะมีปัญหามนุษย์สัมพันธ์มากกว่าหน่วยงานที่มีลักษณะเพื่อนร่วมงานที่ไม่มีปัญหา และยังพบว่า
หน่วยงานที่มีการบริหารของผู้นำแบบอัตตาธิปไตยและเสรีนิยม มีปัญหามนุษย์สัมพันธ์มากกว่า
หน่วยงานที่มีการบริหารของผู้นำแบบประชาธิปไตย

สุณีย์ ชุ่มจิต (2523 : 72 - 76) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนรู้และทัศนคติด้านมนุษย์สัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนหน่วย "ชีวิตในบ้าน"
ด้วยการสอนแบบไขว้และไม่ใช้การแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดเขาวัง
จังหวัดเพชรบุรี สังกัดกรมสามัญศึกษา และนักเรียนโรงเรียนเมืองราชบุรี สังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ปีการศึกษา 2522 จำนวน 132 คน ผลการศึกษา
พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการแสดงบทบาทสมมติมีทัศนคติด้านมนุษย์สัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่
เรียนโดยไม่ใช้การแสดงบทบาทสมมติ

สำหรับในต่างประเทศมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับมนุษย์สัมพันธ์ ดังนี้

ชูตท์ (Shoudt. 1976 : 2754 - A) ได้ใช้บทบาทสมมติในการฝึกทักษะ
ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนอนุบาล จำนวน 75 คน ผล
การศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้บทบาทสมมติมีนิสัยเอื้อเฟื้อขึ้นกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับ
การฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เกลส (Glaess. 1966 : 113 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความ
สัมพันธ์ระหว่างบุคคลในหอพักหญิงของวิทยาลัย กลุ่มทดลองจำนวน 9 คน ถูกเลือกโดยใช้
วิธีสุ่มวิธี และเป็นผู้ร่วมงานในหอพัก และเป็นผู้ริเริ่มและดำเนินโปรแกรมต่าง ๆ ใน
หอพัก ส่วนกลุ่มควบคุมจำนวน 9 คน เลือกโดยการลงมติจากเพื่อน กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรม
ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคล ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองมีการเพิ่ม
ในด้านความเป็นมิตร ทัศนคติในด้านบวกต่อเพื่อน มีความพอใจในการใช้ชีวิตสุดท้ายใน

มหาวิทยาลัย การมีส่วนร่วมในกลุ่มใหญ่และการแสดงถึงบุคลิกที่ไม่คุ้นเคยกับบุคคลอื่นลดลง

จากผลการวิจัยในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า

กิจกรรมกลุ่ม กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ การใช้บทบาทสมมติ การบริหารงานแบบประชาธิปไตย สามารถทำให้บุคคลมีมนุษยสัมพันธ์ด้านการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การให้ความเป็นมิตรต่อผู้อื่น ทักษะคิดในด้านบวกต่อผู้อื่น การให้ความร่วมมือในกลุ่มใหญ่ เข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น และมีทัศนคติด้านมนุษยสัมพันธ์สูงขึ้น

สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้ว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์ภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อดังนี้ คือ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ที่กำลังเรียนรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023) จำนวน 3 ห้องเรียน รวม 110 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาฯ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ที่กำลังเรียนรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023) จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรจำนวน 3 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 110 คน ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เมื่อสุ่มได้ 2 ห้อง โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องและกลุ่มควบคุม 1 ห้อง แล้วจึงสุ่มอย่างง่ายอีกกลุ่มละ 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023) โดยแบ่งออกเป็น 2 แผนดังนี้

2.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2.1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ

2.3 แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแผนการสอนอ่านและเขียนซึ่งใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

3.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023)

แบบเรียนและขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

3.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอน จากเอกสารการสอนหลักสูตรและการสอน ภาษาอังกฤษ ของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107 - 022) หนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษ ของศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2522 : 157 - 172)

3.3 กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอน เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Learning Kit in Book Form (A3) ในรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023) จำนวน 4 เรื่อง ใช้เวลา 16 คาบ คาบละ 50 นาที กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เนื้อหาเดียวกันดังนี้ คือ

- Oscar plays the game
- A bookmark for your teacher
- Birds that cannot fly
- Mary had a little lamb

3.4 จัดทำแผนการสอนแต่ละเรื่อง โดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มทดลอง มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

เนื้อหาประเภทนิทาน นิยาย โคลง กลอน และสารคดี ใช้ขั้นตอนการสอน
ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สนทนา หรืออภิปราย
เกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องที่อ่านร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียน
ช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่ประนีประนอม

ขั้นที่ 4 ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความ
ต่าง ๆ ตามเรื่องที่เขียนในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่ม

ขั้นที่ 5 เล่นเกมและกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่
ที่นักเรียนทำเสร็จแล้วเป็นแหล่งในการเรียนรู้และค้นคว้า

เนื้อหาเรื่องประเภทวิธีการใช้ขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูแนะนำวัสดุที่จะใช้เกี่ยวกับเรื่อง แล้วสาธิตเกี่ยวกับการทำสิ่ง
ต่าง ๆ ทีละขั้นตอนอย่างช้า ๆ และชัดเจน

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ที่ครูสอนไป ลำดับขั้นตอนการทำ
ทุกอย่างตามครูถึงขั้นตอนในการทำแล้วทดลองปฏิบัติ

ขั้นที่ 3, 4, 5 ดำเนินต่อไปเหมือนเนื้อหาประเภทนิทาน นิยาย และ
สารคดี

3.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ

3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไข ตามเกณฑ์ เนื้อหา และจุดประสงค์

3.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาฯ ที่ไม่ใช่มิตรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง
และเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากทราบข้อบกพร่อง
แล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนแล้วจึงนำไปสอนจริง

3.7 การสร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุมตามแนวการสอนของคู่มือครู ผู้วิจัย
ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.7.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์
การเรียนรู้ของรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023)

3.7.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะใช้ในการสอน ซึ่งเป็นเนื้อหา
เดียวกันกับเนื้อหาที่ใช้ในกลุ่มทดลอง

3.7.3 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษ ของ
ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2522 : 157 - 172) สุกัทธา อักษรานุเคราะห์ (2530) พันธ์
น้อยแสงศรี (2525)

3.7.4 สร้างแผนการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์
กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้คือ .

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ คือ การให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อในบทเรียน
เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนโดยใช้รูปภาพ สนทนาซักถาม สร้างสถานการณ์
หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์ เป็นการแจ้งให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียน
เรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้ว นักเรียนสามารถอ่านเรื่อง เข้าใจความหมายของเรื่อง
ตลอดจนสามารถเข้าใจภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้ ครูทบทวนความรู้เดิมที่
นักเรียนควรจะมี โดยการให้คำถามหรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อถามนักเรียน เป็นการทบทวน
เนื้อเรื่อง คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่ ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยการอ่านเรื่องให้นักเรียน
ฟัง นักเรียนอ่านตาม ครูอธิบายความหมาย คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ
โดยการใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ บัตรคำ ฯลฯ

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนเรียนรู้ โดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง

ครูคอยแก้ไข จากนั้นให้นักเรียนตอบคำถามที่ครูกำหนดให้ คำถามที่ใช้เป็นประเภท ใช่ ไม่ใช่ หรือคำถามที่ต้องการข้อมูล

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยตนเอง และทำแบบฝึกหัดลงสมุด

ขั้นที่ 7 แจ้งผลการปฏิบัติ ให้คำชมเชย เมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไขเมื่อนักเรียนทำผิด อธิบายเพิ่มเติมเมื่อไม่เข้าใจหรือมีปัญหา

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยสังเกตจากการอ่านและแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน โดยการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

3.7.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา

3.7.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขแล้วไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาฯ ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง และเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากทราบข้อบกพร่องแล้วผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปสอนจริง

3.8 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษนี้ใช้ประเมินผลการเรียนของนักเรียน เมื่อจบเนื้อหาทั้ง 4 เรื่องแล้ว โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน ในด้านการตีความ แปลความ ขยายความ เรียงลำดับเหตุการณ์ และจับใจความสำคัญจากข้อความหรือเนื้อเรื่อง ที่อ่าน จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน ในด้านการใช้ภาษา สำหรับการเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาในด้านการลำดับความ ความคิด ได้ความชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์และตัวสะกดถูกต้อง รวมทั้ง ความสมบูรณ์ของการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบอัตนัยโดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจาก

ภาพที่กำหนดให้ ความยาวไม่ต่ำกว่า 10 ประโยค

การสร้างแบบทดสอบมีลำดับในการสร้าง ดังนี้

3.8.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ เทคนิคการเขียนข้อสอบ

ของชวาล แพรัตกุล (2520 : 118 - 120) เอกสารการสอน หลักสูตรและการสอน
ภาษาอังกฤษของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 107 - 122) เทคนิคการเขียนข้อสอบ
ของอัจฉรา วงศ์ไธสง (2528 : 57 - 65) Language Test at School ของ
Oller (1979 : 381 - 400) Testing Communicative Performance ของ
Carrol (1980 : 37 - 49) Writting English Language Test ของ Heaton
(1977 : 105 - 144)

3.8.2 สร้างแบบทดสอบและนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญใน

สาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.ชุติมา เจียมศิริ
และอาจารย์ขจร สุขวังสรรค์ ตรวจสอบคุณภาพ โดยพิจารณาถึงความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
ว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนนความคิดเห็น
ดังนี้

คะแนน 1 สำหรับข้อสอบที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ แล้วนำไปหา

ค่าถรชนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
การเรียนรู้โดยผู้วิจัยจะเลือกข้อสอบที่มีค่าถรชนความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5

ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าถรชนความสอดคล้องน้อยกว่า

.5 ผู้วิจัยจะคัดออก (บุญเขต ภิญโญธันตพงษ์. 2527 : 69 - 70)

3.8.3 นำแบบทดสอบที่ได้ตรวจแก้ไขแล้ว และมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2532 โรงเรียนกันทรลักษ์วิทยา อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 120 คน เพื่อหาคุณภาพ โดยให้ข้อถูก 1 คะแนน ข้อผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพโดยการวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ (ชวาล แพรัตกุล. 2518 : 295 - 323) หาค่า p และ r โดยเปิดตารางสำเร็จรูปของ จุง เต ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีระดับความยากง่ายอยู่ในช่วง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป โดยคัดเลือกข้อสอบวัดความสามารถทางการอ่านจำนวน 30 ข้อ จากข้อสอบ 70 ข้อ

3.8.4 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์ในข้อ 3.8.3 จำนวน 30 ข้อ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2532 โรงเรียนไกรภักดีวิทยา จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 168)

3.8.5 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็น การเขียนเรียงความ โดยจะวัดความสามารถทางการเขียนในด้านการใช้ภาษาสำหรับการเขียน ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาในด้านการลำดับความ ความคิดได้ความชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง รวมทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพที่กำหนดให้ ความยาวไม่น้อยกว่า 10 ประโยค

3.8.6 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอน ภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนและความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ในคำสั่ง

3.8.7 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้ มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

3.8.8 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความใช้เกณฑ์การตรวจให้ คะแนนการเขียนเรียงความของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Saowalak Rattanavich. 1987 : 54 - 55)

3.8.9 นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
กันทรลักษณ์วิทยา จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์
การพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54 - 55)
แล้วนำคะแนนมาคำนวณหาค่าความยากโดยใช้เทคนิค 25% โดยใช้สูตร Index of Difficulty
(โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สันฐะเวทย์. 2523 : 198) คำนวณหาค่าอำนาจ
จำแนกโดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์
สันฐะเวทย์. 2523 : 199) แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร Alpha Coefficient
(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 171)

ตาราง 1 เกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์ที่พิจารณา	คะแนนเต็ม
1. การลำดับความ (Writing Organizing ; Well - planned writing)	5
2. ความคิดได้ความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea ; Clear and comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา , ไวยากรณ์ , ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน (Comprehensible Writing ; The reader can understand the overall writing)	5

3.8.10 กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจข้อทดสอบการเขียนเรียงความของนักเรียน
ดังนี้

1. มีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรีสาขาการสอนภาษาอังกฤษ
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 3 ปี

3.8.11 หากค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดย
คำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ.
2531 : 70)

3.9 แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

3.9.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อวิเคราะห์ความหมาย
และขอบข่ายของมนุษยสัมพันธ์ด้านความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสาร และ
ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงาน รวมทั้งศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ จาก

- หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ของวิเชียร เกตุสิงห์
- หลักการวิจัยทางการศึกษาของล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ
- การประเมินในชั้นเรียน ของโกวิท ประวาลพดุษย์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย
- การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้นของ กิตติมา ปริติติลล
- มนุษยสัมพันธ์ ของวิจิตร อวาระกุล, พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์
- งานวิจัยด้านมนุษยสัมพันธ์ และความรับผิดชอบของ วัฒนา สิ่งสัมฤทธิ์
จุลจักร โนนันท์ , กัญฉิกา นิลวงศ์ , อุไร คลยเกษม

3.9.2 รวบรวมความหมาย ขอบข่ายและพฤติกรรมที่เกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์
ด้านความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสารและความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงาน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3.9.3 สร้างนิยามปฏิบัติการของมนุษยสัมพันธ์ด้านความใจกว้าง ความ
เห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสาร และความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงาน โดยยึดความหมาย
ขอบข่าย และพฤติกรรมที่ประมวลได้ในข้อ 3.9.2

3.9.4 สร้างเครื่องมือวัดมนุษยสัมพันธ์ ด้านความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสารและความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงาน จำนวน 40 ข้อ รวมในฉบับเดียวกัน

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ตัวเลือก คือ ทำ อาจจะทำ และไม่ทำ การให้คะแนนสำหรับข้อคำถามทางบวกจะได้ 2, 1 และ 0 ตามลำดับ ส่วนข้อคำถามทางลบจะได้คะแนน 0, 1 และ 2 ตามลำดับ

นำแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน คือ รศ.ดร.ส. วาสนา ประวาลพฤกษ์ อาจารย์ขจร สุขวังสรรค์ และ ดร.ชุติมา เจียมศิริ ตรวจสอบเพื่อดูความเหมาะสมของการใช้ภาษาและลักษณะข้อความทางบวกและลบ

3.9.5 นำแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรลักษ์วิทยา จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 120 คน เพื่อวิเคราะห์หา

จุดบกพร่องของแบบสอบถาม เช่น การใช้ภาษาในข้อคำถาม การดำเนินการสอบ

หาเวลาจำกัดในการให้นักเรียนทำแบบสอบถาม โดยใช้เวลาซึ่งจำนวน 90 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนทำเสร็จ

หาอำนาจจำแนกของข้อคำถามเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง คือมีค่า r มากกว่าหรือเท่ากับ 1.75 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 185) จำนวน 20 ข้อ ไว้ใช้ในการทดลอง

3.9.6 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์ในข้อ 3.9.5 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2532 จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้สูตร Alpha Coefficient (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 171) และหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยการเปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่มีมนุษยสัมพันธ์ต่ำกับกลุ่มที่มีมนุษยสัมพันธ์สูง โดยใช้วิธี

t - test (Known - Group Technique) (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 86) ซึ่งกลุ่มนักเรียนดังกล่าวได้รับการคัดเลือก โดยดูจากคะแนนการตอบแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดมนุษยสัมพันธ์

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ เป็นสถานการณ์ด้านความคิดเห็นหรือการปฏิบัติที่แสดงออกถึงความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสาร และความรับผิดชอบต่องานที่ทำงาน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจำนวน 40 ข้อ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วทำเครื่องหมาย ลงในกระดาษคำตอบให้ตรงกับตัวเลือก ก ข หรือ ค ที่ตรงกับลักษณะของนักเรียนมากที่สุด คำตอบของนักเรียนจะไม่มีถูกหรือผิด เพราะนักเรียนแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือการกระทำต่าง ๆ กัน คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์มากที่สุด ถ้านักเรียนตอบตรงตามความเป็นจริง

(0) เมื่อเพื่อน ๆ ในกลุ่มเกิดการขัดแย้ง กุ้งจะพูดไกล่เกลี่ยให้เพื่อนเข้าใจกันเสมอ

ถ้านักเรียนเป็นกุ้ง นักเรียนจะทำเช่นนั้นหรือไม่

ก. ทำ

ข. อาจจะทำ

ค. ไม่ทำ

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยดำเนินการตามแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 219) ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	-	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

R	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาแบบสุ่ม
ER	แทน	กลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
CR	แทน	กลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครู
X	แทน	การจัดกระทำทดลองสอนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
T_1	แทน	การสอบที่จัดทำก่อนการทดลอง
T_2	แทน	การสอบที่จัดทำหลังการทดลอง

4.2 การดำเนินการทดลอง

4.2.1 การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง มีวิธีดำเนินการดังนี้

ผู้วิจัยสุ่มจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง 60 คน โดยใช้การสุ่มอย่างง่ายจากประชากรจำนวน 3 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 110 คน ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เมื่อสุ่มมา 2 ห้องเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง แล้วจึงสุ่มอย่างง่ายอีกกลุ่มละ 30 คน

4.2.2 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน

บทบาทผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินการเรียนรู้ในการทดลองครั้งนี้

4.2.3 ทำการทดสอบก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

4.2.4 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาของการสอนเท่ากัน คือใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที แต่ละกลุ่มสอน 2 คาบต่อสัปดาห์ ใช้เวลาทดลองรวม 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู

ตาราง 3 การกำหนดตารางทดลองการสอน

วัน	เวลา	09.20 - 11.00	13.00 - 14.40
อังคาร		กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
พฤหัสบดี		กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง

4.2.5 ทำการทดสอบหลังการสอน (Post - test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test แบบ Difference Score

5.2 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยสัมพัทธ์ภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง
ของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมโดยใช้ t - test แบบ Dependent

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

6.1.1 หาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.

2528 : 56)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

6.1.2 หาค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา

สายยศ. 2528 : 62)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$N - 1$ แทน จำนวนตัวแปรอิสระ (degrees of freedom)

X แทน คะแนน

6.2 หาคณภาพของเครื่องมือ

6.2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โดยใช้สูตร (บุญเชิด วิทยานันตพงษ์. 2526 : 169)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
เนื้อหาวิชาทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาวิชา

6.2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านและ

ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.

2528 : 168)

$$r_{kk} = \frac{n}{n-1} \left| 1 - \frac{\sum pq}{S_p^2} \right|$$

เมื่อ r_{kk} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

S_p^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

p แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อ หรือ $q = 1 - p$

6.2.3 หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถ
ทางการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เตห์ ฟาน (Fan.
1952 : 5 - 32)

6.2.4 หาค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิด
อรรถนัย โดยใช้สูตร Index of Difficulty (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์
สินธุระเวชญ์. 2523 : 198)

$$\text{Index of Difficulty} = \frac{S_H - S_L - (n_T) (X_{\min})}{n_T (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ S_H	แทน	ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
S_L	แทน	ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ
$X_{\max}$	แทน	คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
$X_{\min}$	แทน	คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
n_T	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

6.2.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน
ชนิดอรรถนัย โดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์
สินธุระเวชญ์. 2523 : 199)

$$\text{Index of Discrimination} = \frac{S_H - S_L}{n_H (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ S_H	แทน	ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
S_L	แทน	ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ

X_{max} แทน คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้

X_{min} แทน คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้

n_H แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

6.2.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทางวัดความสามารถทางการเขียน

ชนิดอ้อมๆ โดยใช้สูตร α - Coefficient (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.

2531 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

S_i^2 แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

6.3 เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test Difference Score *

(Scott. 1966 : 264) จากสูตร

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}}$$

$$S_D^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณา
MD_1	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อนและ หลังการทดลองของทุกคนในกลุ่มทดลอง
MD_2	แทน คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อนและ หลังการทดลองของทุกคนในกลุ่มควบคุม
$S_{MD_1 - MD_2}$	แทน คะแนนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่าง ของค่าเฉลี่ยระหว่าง MD_1 และ MD_2

6.4 หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความโดย
คำนวณค่าจากสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2531 : 70)

$$r_{xy} = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2] [N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy}	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ΣX	แทน ผลรวมของคะแนน X ผู้ตรวจคนที่ 1
ΣY	แทน ผลรวมของคะแนน Y ผู้ตรวจคนที่ 2
ΣX^2	แทน ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง
ΣY^2	แทน ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
ΣXY	แทน ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่
N	แทน จำนวนคน (Case)

6.6 หากค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ โดยใช้สูตร Alpha
Coefficient (α) (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left| 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right|$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

n แทน จำนวนข้อสอบในแบบสอบถาม

S_i^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของข้อสอบแต่ละข้อ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของข้อสอบทั้งฉบับ

6.7 หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยวิธี Known - Group Technique

ในการเปรียบเทียบความแตกต่างค่านิยมสัมพันธ์ ของ 2 กลุ่มโดยใช้ t - test

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 86)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน การแจกแจงของ t

$\bar{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1

$\bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2

S_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1

S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 2

n_1 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน คะแนนดิบที่ได้จากการทดสอบ
ΣX	แทน ผลรวมของคะแนนดิบที่ได้จากการทดสอบ
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนน
ΣD_1	แทน ผลรวมของผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับ ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง
ΣD_2	แทน ผลรวมของผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับ ก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุม
MD_1	แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับ ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง
MD_2	แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับ ก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุม
$S_{MD_1 - MD_2}$	แทน ค่าความแปรปรวนของผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลอง กับก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ΣD^2	แทน ผลรวมของผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับ ก่อนการทดลองยกกำลังสอง
t	แทน ค่าอัตราวิกฤติ t ใน t - distribution

K	แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
r_{cc}	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

ลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนมนุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
4. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
5. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
6. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
7. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
8. การเปรียบเทียบมนุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
9. การเปรียบเทียบมนุษยสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อทราบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่าจะให้ผลแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t - test Difference Score และใช้ t - test Dependent เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปราบกฏผลดังต่อไปนี้

1. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านของกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม

ตาราง 4 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนหลังการทดลอง		
		ΣX	$\bar{X}$	S^2	ΣX	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลอง	30	339	11.77	12.77	406	13.53	11.15
กลุ่มควบคุม	30	367	12.23	11.15	394	13.13	19.98

จากตาราง 4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของทั้ง
2 กลุ่ม ใกล้เคียงกันทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ส่วนค่าความแปรปรวนนั้นทั้ง 2
กลุ่ม มีค่าใกล้เคียงกันก่อนการทดลอง แต่หลังการทดลองค่าความแปรปรวนของกลุ่มควบคุม
มากกว่า กลุ่มทดลองถึง 8 คะแนน

2. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนของกลุ่ม

ทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 5 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนหลังการทดลอง		
		ΣX	$\bar{X}$	S^2	ΣX	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลอง	30	297	9.9	15.13	394	13.13	11.09
กลุ่มควบคุม	30	249	8.3	8.49	227	7.57	13.22

จากตาราง 5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองของทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน แต่หลังการทดลองค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นประมาณ 3 คะแนน โดยที่กลุ่มควบคุมกลับลดลงเล็กน้อย ส่วนค่าความแปรปรวนนั้นก่อนการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าความแปรปรวนมากกว่ากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีค่าความแปรปรวนลดลงภายหลังการทดลองส่วนกลุ่มควบคุมมีค่าความแปรปรวนเพิ่มขึ้น

3. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนบุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 6 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนบุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนหลังการทดลอง		
		ΣX	$\bar{X}$	S^2	ΣX	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลอง	30	967	32.23	1084.53	1024	34.13	732.88
กลุ่มควบคุม	30	826	27.53	751.84	808	26.93	636.75

จากตาราง 6 ค่าเฉลี่ยของคะแนนบุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยลดลง และทั้ง 2 กลุ่ม มีค่าความแปรปรวนลดลง

4. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่ม

ตาราง 7 เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	$S_{MD_1 - MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	30	2.23	0.72	2.03*
กลุ่มควบคุม	30	0.77		

* $P < .05 = 2.00$

จากตาราง 7 แสดงว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

5. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่ม

ตาราง 8 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	$S_{MD_1 - MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	30	3.27	0.99	4.04**
กลุ่มควบคุม	30	-0.73		

$$* * P < .01 = 2.66$$

จากตาราง 8 แสดงว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

6. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภายในกลุ่ม

ตาราง 9 เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง
ภายในกลุ่มของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	D	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	30	67	349	4.66**
กลุ่มควบคุม	30	23	237	1.42

$$** P < .01 = 2.75$$

จากตาราง 9 แสดงว่ากลุ่มทดลองมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ กลุ่มทดลองมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองสูงขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภายในกลุ่ม

ตาราง 10 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง
ภายในกลุ่มของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	D	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	30	98	854	4.17**
กลุ่มควบคุม	30	-22	278	-1.34

** $P < .01 = 2.75$

จากตาราง 10 แสดงว่ากลุ่มทดลองมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ กลุ่มทดลองมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองสูงขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

8. เปรียบเทียบคุณสมบัติสัมพันธระหว่างกลุ่ม

ตาราง 11 เปรียบเทียบคุณสมบัติสัมพันธของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	$S_{MD_1 - MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	30	1.90	1.19	2.16*
กลุ่มควบคุม	30	-0.67		

* $P < .05 = 2.00$

จากตาราง 11 แสดงว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคุณสมบัติสัมพันธแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือกลุ่มทดลองมีคุณสมบัติสัมพันธสูงกว่ากลุ่มควบคุม

9. เปรียบเทียบสมมุติฐานสัมพัทธ์ภายในกลุ่ม

ตาราง 12 เปรียบเทียบสมมุติฐานสัมพัทธ์ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มของกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	D	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	30	57	291	4.15**
กลุ่มควบคุม	30	-20	1004	-10.62

** $P < .01 = 2.75$

จากตาราง 12 แสดงว่ากลุ่มทดลองมีสมมุติฐานสัมพัทธ์ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ กลุ่มทดลองมีสมมุติฐานสัมพัทธ์ภายในกลุ่มหลังการทดลองสูงขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมมีสมมุติฐานสัมพัทธ์ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มควบคุมมีสมมุติฐานสัมพัทธ์ภายในกลุ่มหลังการทดลองลดลงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านมนุษยสัมพันธ์ภายในกลุ่มของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์ภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ที่กำลังเรียนรายวิชาเสริมทักษะ 3 (อ 023) จำนวน 3 ห้อง รวม 110 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนไกรภักดีวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอน

2.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ดำเนินการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา จำนวน 8 แผน ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้ว

2.1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ดำเนินการสอนตามคู่มือครูจำนวน 8 แผน

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวัดความสามารถทางการอ่านในด้านการแปลความ ตีความ ขยายความ จับใจความสำคัญ และเรียงลำดับเหตุการณ์ จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก แต่ละข้อมีความยากง่าย (p) ระหว่าง .25 - .57 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .22 - .65 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.82 ✓

2.3 แบบสอบถามวัดความสามารถทางการเขียน เป็นแบบทดสอบการเขียน เรียงความภาษาอังกฤษ โดยให้เขียนเรียงความ 1 เรื่อง จากภาพที่กำหนดให้ แบบสอบถาม มีค่าความยากเท่ากับ 0.25 ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.37 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การตรวจของผู้ตรวจ 2 คน เท่ากับ 0.98 มีเกณฑ์การให้คะแนนโดยพิจารณาในการ

ลำดับความ: ความคิดได้ความชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ภาษาไวยากรณ์ตัวสะกดถูกต้องและความสมบูรณ์ของการเขียน

2.4 แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าชนิด

3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยวัดมนุษยสัมพันธ์ด้านความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสารและความรับผิดชอบ แต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ 20 ข้อ เท่ากับ 0.75 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (t) เท่ากับ 2.22

3. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการสอนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้คือ

3.1 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

3.2 ดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการสอนที่สร้างไว้ กลุ่มตัวอย่างละ 16 คาบ

3.3 หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว ทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ด้วยแบบทดสอบและแบบสอบถามฉบับเดียวกับก่อนการทดลอง

3.4 ดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน
2. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ $t - \text{test Difference Score}$
3. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง

และกลุ่มควบคุมโดยใช้ $t - test$ Difference Score

4. เปรียบเทียบคุณสมบัติสัมพันธระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ $t - test$ Difference Score

5. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และคุณสมบัติของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ $t - test$ Dependent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคุณสมบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีคุณสมบัติก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคุณสมบัติก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การศึกษารุ่นนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและคุณสมบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู จากผลของการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้ คือ

1. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของ

นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ โดยคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ เบรนตัน บาร์ทเลต และ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Richard Walker, Brendan Bartlette and Saowalak Rattanavich. 1984 :12) ที่พบว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถทำให้นักเรียนอ่านเรื่องได้เข้าใจความหมายของเรื่องและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษส่งผลให้ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแนวการสอนของคู่มือครู นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิดดา ขจรนที (2530 : 104) และสุธิพร ปาละติ (2531 : 87) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษรวมทั้งมีแรงจูงใจ ความคงทนในการจำและระลึกสิ่งที่อ่านได้สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู สิ่งที่ส่งผลให้ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครูนั้น อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นการสอนที่ยึดแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลักโดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบทภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละชุมชน ที่อาจแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและ

ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษาหรืออยากทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จากหลักการดังกล่าวมาแล้วเมื่อนำมาจัดเป็นกิจกรรมการสอนโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดได้ตอบกับครูในลักษณะการตอบคำถามเกี่ยวกับภาพประกอบเนื้อเรื่องที่เรียนหรือของจริงที่นำมาเป็นอุปกรณ์การสอน หรือเป็นการถามตอบเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน การแสดงท่าทางประกอบการบรรยาย หรือการสาธิต การให้ผู้เรียนได้ฝึกกระฉิกถึงสิ่งที่เรียนไปแล้วโดยการเล่าเรื่องย้อนกลับ หรือการแสดงบทบาทสมมติอาจจะเป็นการแสดงเฉพาะท่าทางหรือมีบทบาทประกอบการแสดง ตลอดจนการให้ผู้เรียนเขียนเรื่องราวในรูปของหนังสือเล่มใหญ่ ค้างล้นเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากใช้ภาษาด้วยตนเองทั้งสิ้น และเป็นการทำให้โอกาสแก่ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างสัมพันธ์และต่อเนื่องกันอย่างมีเหตุผลซึ่งเป็นธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนจะทำกิจกรรมแต่ละขั้นตอนด้วยความสนุกเพลิดเพลินเพราะได้พูดคุยกับเพื่อนในกลุ่มขณะทำงานด้วยกันและขณะเดียวกันก็ได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน การที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมทางภาษาหลาย ๆ ลักษณะ และหลายทักษะ ย่อมก่อให้เกิดผลดีแก่ผู้เรียน ซึ่ง เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2530 : 1) ได้กล่าวว่าไว้ว่า ความแม่นยำในเนื้อหาและประสบการณ์จะเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้เป็นทั้งผู้อ่านและผู้เขียนไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนั้นการที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมหลายรูปแบบตามขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้เกิดความตื่นตัวอยู่เสมอเพราะกิจกรรมไม่ซ้ำซาก และได้เคลื่อนไหวอริยาบทบ่อย ๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลให้ผู้เรียนสนใจและสนุกสนานในการเรียนการอ่าน ซึ่งแฮริส และซิเพย์ (Harris and Sipay, 1979 : 319) ได้กล่าวว่าไว้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการอ่านก็คือความสนใจ และการอ่านต้องทำให้เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน มีกิจกรรมหลาย ๆ อย่างในสัดส่วนไล่เรียงกัน อีกทั้งควรจัดกิจกรรมให้สนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนด้วย ซึ่งการที่ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนานในการอ่านทำให้อ่านบทเรียนได้เร็วก็จะเกิดความรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จในการอ่านเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการอ่าน

ก็จะส่งผลดีต่อการเขียนด้วย อุไร แฉล้ม (2521 : บทคัดย่อ) และกุสุมา มานะสุนทร (2519 : บทคัดย่อ) ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การจัดเนื้อหามุ่งเน้นบริบททางภาษา ที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคมสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ตามกาลเทศะมากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาที่ให้ผู้เรียนเรียนเพียงเพื่อเข้าใจระบบ ของเสียง คำ และไวยากรณ์เท่านั้น ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าการสอนตามคู่มือครูจะ เน้น ด้านการสอนแบบวิเคราะห์ภาษามากกว่า

1.2 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นการสอนที่ยึดหลักแนวทฤษฎี ธรรมชาติ เน้นการจัดขั้นตอนกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของภาษาก่อน ก่อนที่จะพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนหรือตัวสะกด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดแรงจูงใจตาม ธรรมชาติของการอ่าน ซึ่งผู้อ่านต้องการสื่อความหมายจากตัวเขียนได้อย่างรวดเร็ว เมื่อ ผู้เรียนได้ประสบการณ์เดิมจากการอ่านเรื่องแล้วก็นำมาประยุกต์ใช้ในการเขียน ซึ่งสอดคล้อง กับความคิดของ กูดแมน (Goodman, 1982 : 68) ที่กล่าวไว้ว่าในการสอนอ่านภาษาที่สอง การสอนอ่านต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษานั้น การสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ คือมุ่งหาความหมาย ในสิ่งที่อ่านและหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อน มุ่งเพียงกระบวนการ เพื่อให้เกิดความ เข้าใจเท่านั้น ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครูแล้ว การสอนตามคู่มือครูจะ เน้น ความหมายของตัวเขียนกับตัวอักษรไปพร้อม ๆ กัน

2. การเปรียบเทียบนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มและภายในกลุ่มของนักเรียนกลุ่มที่ ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษาของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน ตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนการเปรียบเทียบมนุษยสัมพันธ์ภายในกลุ่มของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามนุษยสัมพันธ์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมนุษยสัมพันธ์หลังการทดลองแตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สิ่งที่ส่งผลให้มนุษยสัมพันธ์ภายในกลุ่มของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองรวมทั้งสูงขึ้นกว่ามนุษยสัมพันธ์ของนักเรียน กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้คือ

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จัดให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มอย่างต่อเนื่อง และผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมาก และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันเองอยู่ตลอดเวลา กิจกรรมดังกล่าวนั้น เริ่มตั้งแต่กิจกรรมขั้นแรกของการสอนต่อเนื่องไปจนถึงกิจกรรมขั้นสุดท้าย นั่นคือ กิจกรรมการอภิปราย สนทนา ซักถาม ตอบคำถามเกี่ยวกับภาพและเนื้อหาที่เรียน การเล่าเรื่องย้อนกลับลำดับเรื่อง การแสดงบทบาทสมมติ การเขียนเรื่องร่วมกันระหว่างผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ การเล่นเกมเพื่อฝึกองค์ประกอบย่อยของภาษาซึ่งได้แก่การอ่าน การเขียนคำ และประโยค จะเห็นได้ว่าการได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าว นั้น นอกจากผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาตามความต้องการของคนในการสื่อสารกับคนอื่นแล้ว ผู้เรียนยังได้ติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นด้วย ซึ่งการติดต่อสัมพันธ์กันเป็นไปในลักษณะต่าง ๆ เช่น การพึ่งพาอาศัยกันในการทำงาน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน การรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น การรู้จักยอมรับผู้อื่นในด้านศักยภาพในการทำงาน ด้านความคิด และลักษณะนิสัย การฝึกการทำงานและการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย โดยได้ฝึกความกล้าในการแสดงออกในด้านความคิดและการกระทำในบทบาทของการเป็นผู้นำ

และผู้ตาม การรู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น ซึ่งในการทำกิจกรรมกลุ่มนี้ ฮาร์ดี้ (Hardy, 1980 : 46) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสามารถที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ และก่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง และสเปรนเจอร์ (Sprenger, 1973 : 12 - 15) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมกลุ่มในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทำให้ผลการเรียน ของนักเรียนดีขึ้นและได้ฝึกทักษะการสื่อสารจริง ผู้เรียนกล้าแสดงออก มีความตื่นตัวและรับผิดชอบ ต่องานในหน้าที่ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ จากผลการวิจัยของ สุนีย์ ชุ่มจิต (2523 : 72 - 76) และ ชูตท์ (Shoudt, 1976 : 2754 - A) ต่างก็พบว่าการใช้ บทบาทสมมติในการเรียนการสอนและในการฝึกทักษะการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ส่งผลให้ผู้เรียน มีนิสัยเอื้อเฟื้อ และมีทัศนคติด้านมนุษยสัมพันธ์สูงกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยไม่ใช้บทบาทสมมติ และจากผลการวิจัยของ ลาวันย์ มหาทุมรัตน์ (2529 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลการวิจัย กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนามนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มมีการพัฒนามนุษยสัมพันธ์สูงขึ้นกว่าเดิม เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบ การสอนตามคู่มือจะพบว่าการจัดกิจกรรมกลุ่มน้อย และเป็นกิจกรรมกลุ่มที่ใหม่ต่อเนื่องเป็น ระยะเวลานานทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันน้อย จึงทำให้การพัฒนาด้าน มนุษยสัมพันธ์ของผู้เรียนต่ำกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

สรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนมีความสามารถ ทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์สูงขึ้นกว่าการสอนตามคู่มือครู

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ในการเริ่มสอนในคาบแรก ๆ เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับขั้นตอนการสอนใหม่ ได้เร็ว ควรเลือกเนื้อหาที่สั้น ง่าย สามารถแสดงท่าทางประกอบได้มาก หรือเป็นเนื้อหา

ที่ดัดแปลงเป็นเพลงมีดนตรีประกอบด้วย ก็จะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจในขั้นตอนการสอนและ
มั่นใจในการสอนของครูได้เร็วขึ้นและมากขึ้น

1.2 จำนวนสมาชิกในกลุ่มประมาณ 4 คน จะพอดีกับการทำงานในกลุ่มและ
สะดวกในการจัดโต๊ะทำงานกลุ่มด้วย

1.3 ในขณะที่นักเรียนทำงานกลุ่ม ครูควรให้อิสระในการทำงานขณะเดียวกัน
ครูก็ควรเดินดูการทำงานของแต่ละกลุ่มด้วยเพื่อให้ความช่วยเหลือ และควรพูดให้กำลังใจและ
ส่งเสริมความสามัคคีของหมู่คณะ เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนกลุ่มอื่น ๆ

ครูควรนำเสนอผลงานของกลุ่มที่ทำงานสำเร็จแล้วเพื่อให้ผู้ทำเกิดความ
ภูมิใจและเป็นกำลังใจในการทำงานอื่นและการเรียนต่อไป

ควรได้มีการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงสมาชิกในกลุ่มเมื่อจบเนื้อหาหนึ่ง ๆ
เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนบรรยากาศในการทำงานและนักเรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน
มากขึ้น รวมทั้ง ให้ออกาสนักเรียนได้ฝึกการปรับตัวเองให้อยู่ร่วมกับคนอื่นได้ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทดลองเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียน
ภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วย Model 1 และ Model 2 ในระดับ
ชั้นที่สูงขึ้นไป

2.2 ควรมีการพัฒนาเครื่องมือในการวัดมนุษย์สัมพันธ์ให้วัดได้ละเอียด และ
มีความไวในการวัดยิ่งขึ้น เพื่อศึกษาว่านักเรียนในระดับต่าง ๆ มีมนุษย์สัมพันธ์มากหรือน้อย
ในด้านใดบ้าง

ข้อสังเกตจากการทดลอง

1. พบว่านอกจากนักเรียนจะชอบเนื้อหาที่มีภาพประกอบแล้ว ก็ยังชอบเนื้อหาที่
เป็นบทกลอนและเนื้อหาที่เป็นเพลง นักเรียนจะจดจำได้เร็วและนานด้วย

2. นักเรียนชอบการทำ Big Book และการวาดภาพตาม

3. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ร่างกายเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มวัยสาวเร็วกว่าเพื่อน จะรู้สึกอายที่จะแสดงบทบาทสมมติ และนักเรียนบางคนเริ่มมีความเป็นผู้นำมากขึ้นก็ชอบที่จะดูนักเรียนตัวเล็ก ๆ กว่าแสดง ส่วนนักเรียนที่มีความเป็นเด็กมากกว่ายังชอบการแสดงบทบาทสมมติอยู่มาก

4. ในช่วงท้ายของการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความกระตือรือร้นในการเรียนสูงขึ้น มีใจเอื้อเฟื้อ มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ဘဏ္ဍာစာရင်း

บรรณานุกรม

- ณลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- กรรณิการ์ ทองทา. การเปรียบเทียบความเข้าใจและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนด้วยวิธีการ อารี เอส เอ็ม
และวิธีการโคลส. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- กัณณิกา นิลวงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและ มนุษยสัมพันธ์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแนวคำตอบและกิจกรรม
ตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- กิตติมา ปริติติลล. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : อักษรวิทัศน์,
2532.
- กุสุมา มานะสุนทร. ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
ระดับมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2519. อัดสำเนา.
- โกวิท ประวาลพฤกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย. การประเมินขั้นเรียน. กรุงเทพฯ :
วัฒนาพานิช, 2523.
- จุลจักร โนนพันธ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์และ
มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิทยาศาสตร์ด้วยกระบวนการ
กลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้เกมกับวิธีการกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้การอภิปราย.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2529. อัดสำเนา.

จันทนา ภาคงกข. การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ระหว่างโรงเรียนสาธิตและโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรปกติ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2514.
อัคราเนนา.

ชวาล แพทย์กุล. เทคนิคการวัดผล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2527.

ชูชัย สมบัติไกร และสมชาย เดียวกุล. ผลของประสบการณ์กลุ่มฝึกมนุษยสัมพันธ์ที่มีต่อทัศนคติส่วนบุคคลต่อการรับรู้ของผู้นำทางการศึกษา. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2530.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการวิจัยสถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2530.

ทิศนา แผลงณี และคนอื่น ๆ. กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. โครงการเผยแพร่การสอนกลุ่มสัมพันธ์ ม.ป.ท., 2522.

นิตดา ขจวนที. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แร่งจุดใจและความคงทนในการจำของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแนวการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
อัคราเนนา.

นันทพร นันทศิริพงษ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัคราเนนา.

นพรัตน์ สรวายสุวรรณ. การศึกษาความสามารถในการวิจารณ์ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527. อัคราเนนา.

- แน่น้อย เพียรสุขสวัสดิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบใช้เกมและแบบธรรมดา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.
- บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ : บริษัทไอเอสพรีนติ้งเฮาส์ จำกัด, 2526.
- ประกอบ สุปรินทร์. "การอุดมศึกษาในปี 2005," ครูศาสตร์. 16(3) : 58 ; มกราคม - มีนาคม 2531.
- _____. "การศึกษาไทยกับการท้าทายของโลกยุคข้อมูล," ครูศาสตร์. 16(3) : 21; มกราคม - มีนาคม 2531.
- ประทีป รุ่งครานนท์. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.
- ประภาพันธ์ นิลอรุณ. ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ประสิทธิ์ นรสาสวัสดิ์. การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- ปาริชาติ วัฒนกุล. "บทบาทของครูผู้สอนในสถานการณ์ที่ใช้วิธีการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร" ภาษาศาสตร์ปริทัศน์. 8(10) : 57 - 61 ; ภาคต้นปีการศึกษา 2530.
- พันธ์ศรี ลิทธิชัย. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิธีสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีสอนโดยใช้เพลงประกอบและด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

พนัส หันนาสินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2524.

พรวรดิทย์ ศิริวรรณบุญ. มนุษยสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2527.

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2520.

พัทธ์ น้อยแสงศรี. ปัญหาการสอนเขียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนศึกษา, 2525.

เพ็ญสุข ภูตระกูล. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้น ม.ศ.5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อุดสาเนา.

ระวีวรรณ ศรีคร่ำครั้น. ฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2527.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2530.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพร, 2528.

ลาวัณย์ มหาทุมะรัตน์. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนามนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อุดสาเนา.

วาววาว โรงสะอาด. "ทักษะการอ่านและวิธีการโคลงตามทัศนะของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา," ภาษาศาสตร์ปริทัศน์. 8(1) : 76 - 81; ภาคค้นปีการศึกษา 2530.

วัฒนา สิงห์สัมพันธ์. การสร้างแบบทดสอบวัดจรรยาบรรณด้านความรับผิดชอบส่วนตัวนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

- วิจิตร (ธีระกุล) วุฒิบางกูร. การบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อภิชัยการพิมพ์ และโฆษณา, 2521.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : กองการวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2523.
- วิทยา เทพยา. มนุษยสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ : สำนักแพร่พิทยา, 2527.
- วิไล อังสันหัดสุข. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SSR และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- วิไลวรรณ ภูมิฐานันท์. ภาษาและภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.
- ไวรัช เจียมบรรจง. จิตวิทยาสังคม เล่ม 2. คณะวิทยาศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด, 2523.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น. พุทธศักราช 2521 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จงเจริญการพิมพ์, 2520.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง กองวางแผนการศึกษา. รายงานการประชุมทางวิชาการ เรื่อง ปัญหาการสอนอ่านภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย. ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ กรุงเทพฯ : กองวางแผนการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป.
- ศรีกัลยา รัชกาลย์. ปัญหามนุษยสัมพันธ์ในหน่วยงานของนิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ : ศึกษาเฉพาะกรณีนิสิต (จิตวิทยา 473) ประจำปีการศึกษา 2522 - 2524. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

- ศรีมาลา พิมพ์นิตย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ และ
แรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้กิจกรรม
ผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการสอนเขียนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก, 2522.
- ศรีสกุล คำนุทธศิลป์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพ
การอ่านเร็วและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยการอ่าน 3 วิธี ไคลซ SQ3R และตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- สงวนศรี วิรัชชัย. จิตวิทยาสังคมเพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพร, 2527.
- สมบูรณ์ ชิตพงษ์. การเขียนข้อสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม. วารสารการวัดผล
การศึกษา. กรุงเทพฯ 1(3) 26 - 35, มกราคม - เมษายน 2523.
- สมภพ สิริวรรณ. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ที่เรียนสังคมศึกษาโดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนปกติ. ปริญญาโท
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- สามัญศึกษา, กรม หน่วยศึกษานิเทศก์. คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. ลำดับที่ 22/2522
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2522.
- สำราญ คุรุครุฑ. ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บำรุงสาสน์,
2526.
- สุวิพร ปาละติ. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการะลึกสิ่ง
ที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

- สุภัทรา อักษรนุเคราะห์. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- สุภาพ บุตรลัด. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านด้วยการใช้ TLS , SQ3R และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อุดสาเนา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2531.
- _____. โครงการวิจัยนำร่องการพัฒนาการอ่านของประเทศไทย : การสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่มีปัญหาทางภาษาในจังหวัดสุรินทร์. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่านคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- _____. เอกสารคำสอน หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์, 2531.
- สุไพบร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์, 2526.
- โสมลัดด์ บุญยง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการสอนแบบการเล่นของไทยและการสอนปกติ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อุดสาเนา.
- อังคณา วงศ์สนิท. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยคำและประโยค และวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตจังหวัดนนทบุรีที่เรียนวิชา อ 011 อ 013 อ 014 อ 015 อ 016. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อุดสาเนา.

- อัจฉรา วงศ์ไธธร, อุษา กาญจนสถิตย์, และนิภา สะอาดจิต. การสำรวจความต้องการทางสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : งานวิจัยของโครงการพัฒนาสังคมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สักนังงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2524.
- อุทัย ภิรมย์วัน และเพ็ญศรี รังสิยากุล. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- อุษา น้อยทิม. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่และกิจกรรมปกติ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- อุไร แฉล้ม. ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.
- อุไร คลยเกษม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแผนภูมิกิจกรรมกับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- Aboderin, Yemi. "Integrating Reading and Writing," English Teaching Forum. 1 : 38 - 70, January, 1986.
- Allen, V.L. "Children as Teachers," Theory and Research on Tutoring. New York : Academic Press Inc., 1976.
- Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," TESOL Quarterly. 1 : 33 - 39 June, 1967.
- Barnes, Douglas. Language in the Classroom. Bletchley, England : Open University Press, 1973.

- Bastidas, J.A. "The Cloze Procedure as a Teaching Technique to Improve Reading Comprehension," English Teaching Forum. 22 : 20 - 24; April, 1984.
- Birkley, Marilyn. "Effecting Reading Improvement in Classroom through Teacher Self - Improvement Program," Journal of Reading. 14 : 3 - 9, November, 1974.
- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. Reading Difficulties : Their Diagnosis and Correction. New York : Appleton Century Crofts, 1957.
- Brown George I, Thomas Leomens and Liles Grizzard. The Live Classroom : Innovation through confluent Education and Gestalt. New York : Virking Press, 1875.
- Brumfit, C.J. "Teaching The General student in Johnson K and Morrow K, (eds)," Communication in the classroom. London : Longman, 1981.
- Byrne. Donn. Techniques for classroom Interaction. London : Longman, n.d.
- Carrol, Brendan J. Testing Communicative Performance. Pergamon Press, 1980.
- Calhoun, James L. "The Effect of Analysis of Essays in College Compositing Classes on Reading and Writing Skills," Dissertation Abstracts International. 32 (October, 1971) 1971 A - 1972 A.
- Clark, Mark A. and Sandra Silberstein. "Toward a Realization of Psycholinguistic Principles in the E.S.L. Reading Class," Reading a Second Language, Hypothesis, Organization and Practice, 1979. New York : Harper and Row, 1979.
- Cody, James. "Psycholinguishtic Model of ESL Reader," in Reading in a Second Language. p. 5 - 8 : Rowley Massachusetts : Newbery House, 1979.
- Cruichshank, Donald R. A First Book of Games and Simulations. Belmont, California : Wadsworth Publishing Company, Inc., 1977.

- Davis, Keith. Human Relations at Work. New York : McGraw - Hill, 1962.
- Dechant, Emerald V. Improve the Teaching of Reading. New Jersey : Prentic - Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1970.
- Deighton, Lee C. Reading and vocabulary. New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1979.
- _____. Vocabulary development. New York : Mcmillan. 1961.
- Dobson, Julia. "Making the most of Reading," English Teaching Forum. XI : 3 - 9, March - May, 1973.
- Dubin, Fraida. "What Every EFL Teacher Should Know about Reading," English Teaching Forum. 20 : 14 - 16, July, 1982.
- Fan, Chung Ten. Item Analysis Table. New Jersey : Educational Testing Service Princeton, 1952.
- Finocchiaro, Mary, and Bamomo, Micheal. The Foreign Language Learner : A Guide for Teachers. New York : Regents Publishing Company, 1973.
- Glaess, Herman Lewis. "Developing Interpersonal Relations In A College Girls' Dormitory," Dissertation Abstracts. 27(1) : 113 - A - 114 - A, July, 1966.
- Glatthorn, Allen A. "The Small Group Instruction," Encyclopedia of Education. edited by Lee C. Deighton, VIII, 1971.
- Goodman, Kenneth S., and Neils, Olive S. eds. Reading : Process and Progress. Illinois : National Council of Teachers of English, 1970.
- Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. How to Teach Reading. New York : Longman Inc., 1979.
- Harris, Davis P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw - Hill, 1969.
- Heaton, J.B. Writing English Language Test. London : Longman Group Ltd., 1977.

- Heys, Frank. "The theme - a - week assumption : A report of an Experiment," English Journal. 51(5) : 320 - 322 ; 1962.
- Jacob, George. "Making Small Group Discussions Even Better." English Teaching Forum. 24(2) : April, 1986.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. The Natural Approach : Language Acquisition in The Classroom. Oxford, New York : Toronto, Pergamon Press, 1983.
- Krashen, Stephen D. Writing : Research, Theory and Applications 1st.ed., California : Pergamon Press, 1984.
- Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach. New York : McGraw - Hill Book Company, 1961.
- Long, Micheal H. and Patricia A. Porter. TESOL Quarterly. 19(2) : 1985.
- McCrimon, P.M. James M. Writing with a Purpose Shorted. Boston : Houghton Mifflin Company, 1978.
- Miller, Bonnie L. "Reading and Writing : Is there a Connection ?" Education Resources Information Centre. 44 : CS 207262 : June, 1982.
- Oleva, Peter F. The Teaching of Foreign Language. New Jersey : Practice Hall, 1969.
- Oller, John W. Language Tests at School. London : Longman Group Ltd, 1974.
- Patricia, Johnson. "Acquisition of Schema for Comprehension and Communication : A Study of the Reading - Writing Relationship in ESL," RELJ Journal. 17(1) : 1 - 13, June, 1986.
- Patty, Walter T., Dorothy C. Petty, and Marjorie F. Becking. Experiences in Language : Tools and Techniques for Language Arts Methods. 4th. ed., and Bacon Inc., 1985.
- Richards, J.C. and Ted Rodgers. "Method : Approach, Design, and Procedure," TESOL Quarterly. 16(2) : 153 - 158; 1982.

- Rivers, Wilga M. and Temperly, Harry S. A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York : Oxford University Press, 1978.
- /Ryan, Dantial L. Modern graphic Communication : A CAD approach. Singapore : Prentic - Hall, 1986.
- Savignon, S. Communication Competence : Theory and Classroom Practice. Reading, Mass : Addison - Wesley, 1983.
- Schmuck, Richard A, and Patricia A Schmuck. Group Process in the Classroom. Iowa : W.M.C. Brown Co., 1971.
- Shaw, Phillip B. Effective Reading and Learning. New York : Thomas Y. Crowell Company, 1955.
- Shoudt, John Thomas. "The Effect of Varying Level of Role - Taking Skills on The Efficacy of Role Playing Training with Kindergarten Children," Dissertation Abstracts International. 37 : 2754 - A, November, 1976.
- Smith. Frank. Understanding Reading A Psycholinguistic Analysis of Reading and Learning to Read. New York : Halt, Rinehart & Winston, 1971.
- _____. Reading. Cambridge. Cambridge University Press, 1978.
- Sturtridge, Gile. "Role - play and Simulation in K. Johnson and K. Morrow (eds)," Communicative in the classroom. London : Longman Group Limited, 1981.
- Taylor, Wilson L. "Close Procedure : A New Tool for Measuring Readability," Journalism Quarterly. 30 : 411 - 433 ; 1953.
- Thomas, Freddy Lavel. "The Extent of the Relationship between Reading Achievement and Writing Achievement among College Freshmen." Dissertation Abstracts International. 37(10) : 6320 A, April, 1977.
- Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1977.

Walker, Richard F. The English Used by Entering Children at Trager Park School. Canberra : Australia Curriculum Development Centre Occasional Paper., 1981.

Walker, Richard F. B.J. Bartlett and S. Rattanavich. Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching. October, 1984.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แผนการสอนรายวิชา อ 023
- ภาพประกอบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

Lesson Plan For Experimental Group

period 1 - 2

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.

2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.

2. interpreting the passages in their own words or sentences.

3. sequencing the stories.

4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.

5. summarizing the stories.

6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Birds that cannot fly"

Teaching activities :

The teacher orients students about the objectives, the evaluation and the processes of their studies.

1. The teacher shows pictures of birds and asks students

questions :

What are these birds doing?

What are the names of these birds?

Where do they live?

Can all of these birds fly? Why not? etc.

2. The teacher reads the text to students and explains difficult words or sentences by gestures or pictures.

3. Let the students read the text after the teacher.

4. Let the students retell the story they have read and discuss it.

5. Let the students have role playing in big or small groups.

6. The teacher and students write out the text together in pieces of paper. And let some students draw pictures in the paper. The rest read the text aloud while their friends are drawing the pictures.

7. The teacher divides students into 6-7 groups. Each group has 5-6 students. And let the students work in groups to copy the text from the paper into their pieces of paper. Then let the students make their own big books. The students may change some words in their big books.

8. The teacher walks around the room to see students work and to help them solve problems.

9. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

10. The teacher checks the students' big books.

Teaching aids :

pieces of paper (size 2 × 3 ft.), coloured pencils, pencils, rubbers, scissors, pictures of birds, worksheets

Exercise :

The experimental and control groups do the same exercises.

Lesson Plan For Control Group

period 1-2

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.

2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Birds that cannot fly"

Vocabulary items :

a penguin	a body	to use as
a kiwi	the balance	to dive
an ostrich	the ground	to fight

a turkey	the skin	to keep.....balance
a chicken	over	to kick
a wing	swiftly	(to be) like
a flipper	well	(to be) covered
a paddle		(to be) weak
a tail		(to be) sharp
a claw		(to be) tough
an enemy		(to be) heavy

Structure :

1. Subj. / v. / adv.
2. Subj. / v.to be / adj. / n.
3. Subj. / can / v./ with / n.

It can run very fast with its strong legs.

4. Subj. / can / v. / as / adv. / as/ n.

It can run as fast as a horse.

5. Subj. / use / n. /as /n. / when / subj. / v.

The bird uses its wing as paddles when it dives and when it swims under water.

Teaching activities :

The teacher orientates the students about the objectives, the evaluation and the processes of their studies.

1. The teacher shows the pictures of birds and asks students

about the pictures.

2. The teacher reviews the usage of "can ,adj. and adv." and some vocabulary items that the students studied.

3. The teacher gives the text to students and explains structures and vocabulary items by using word-cards ,pictures or actions gestures.

4. The teacher reads the text aloud once and let the students repeat after the teacher in big or small groups.

5. Let the students read the text silently by themselves.

6. The teacher and the students discuss the text.

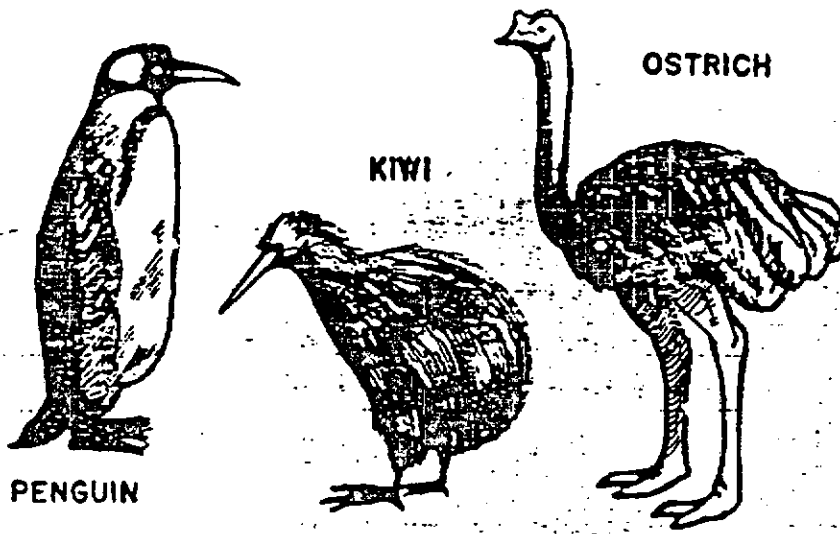
Then let the students do exercises in worksheets by themselves.

7. Let the students copy vocabulary items,including the examples in their notebooks.

Teaching aids :

worksheets , word-cards , pictures of birds

The story " Birds that cannot fly "

Most birds can fly but there are some that cannot fly at all. The penguin, kiwi, and ostrich, for example, cannot fly. The penguin's wings are more like flippers. They are covered with tough skin. The bird uses its wings as paddles when it dives and when it swims under water.

The kiwi has no wings and no tail. It has strong legs and sharp claws. It can run very fast with its strong legs, and it fights its enemies with its claws.

The ostrich has weak wings and a heavy body. It cannot fly, but its wings help it to keep its balance when it runs swiftly over the ground. The ostrich can run as fast as a horse. Its strong legs also help it to fight enemies. The ostrich can kick too.

Some birds, such as the chicken and turkey, can fly, but, not very well.

Exercise :

1. Telling the main ideas. Choose one of these sentences to complete the sentences below.

- The ostrich can run swiftly over the ground.
- The kiwi has sharp claws.
- The kiwi can run very fast.
- The ostrich's legs are very strong.
- The kiwi has no wings and no tail.
- The penguin's wings are like flippers and they are covered with tough skin.
- There are some birds that cannot fly.
- The ostrich has no wings and a heavy body.
- The penguin can dive and swim under water.

1. The main idea of the whole passage is.....
2. The main idea of the first paragraph is.....
3. The main idea of the second paragraph is.....
4. The main idea of the third paragraph is.....

II. Answer the following questions.

1. Most birds can fly but there are some that cannot fly at all.

the word "some" means

2. They are covered with tough skin. The word "they" refers to.....

3. It has strong legs and sharp claws.

The word "It" refers to.....

4. It has no wings and no tail.

The word "It" refers to.....

5. How do the kiwi and the ostrich fight enemies ?

The kiwi fights enemies with

The ostrich fights enemies with.....

6. How useful are the penguin's and the ostrich's wings ?

The penguin uses its wings as.....

The ostrich's wings can help it.....

7. If the ostrich has strong wings and a light body ,it can.....

8. If the penguin's body is covered with feathers, it can.....

9. How fast does the ostrich run ?

10. Which parts of the body do birds use as their hands ?

11. Why the penguin , the kiwi and the ostrich cannot fly ?

III. Choose the appropriate word to complete the sentence below
by underlining it.

1. The skin of the penguin's wings is (sift ,tough).
2. Ducks use feet as (paddles ,claws) when they swim in water.
3. Horses can run very fast (by , with) their strong legs.
4. The kiwi fights its (enemy ,friend) with claws.
5. The ostrich has (weak , strong) wings.
6. The elephant has a (light ,heavy) body.
7. Chicken and turkey can fly but not (well ,badly).
8. The ostrich can run (more ,as) fast as a horse.

Lesson Plan For Experimental Group

period 3-4

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly:

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story " Birds that cannot fly"

Teaching activities :

1. Let the students write dictation on "Birds that cannot fly".
2. The teacher shows students big books and demonstrates how to play games with the big books and word-cards. Then let the students

play cloze game, tick tack toe game and guessing game.

3. The teacher and students discuss the exercises together.
The teacher gives the students answer sheets and let them work in pairs to check their exercises.

4. Let the students do exercises.

5. Let the students copy vocabulary items, including examples in their notebooks.

Teaching aids : worksheets, word-cards, big books, answer sheets

Exercise : The experimental and control groups do the same exercises

Lesson Plan For Control Group

period 3 - 4

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.

2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly:

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and detail of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story " Birds that cannot fly"

Teaching activities :

1. Let the students write dictation on "Birds that cannot fly"
2. The teacher shows pictures of birds and asks questions about the story they have read. Then the teacher and students discuss

the exercises together . And let the students work in pairs to check exercises by using the answer sheets.

3. Let the students play building up words or sentence games and guessing games .

4. The teacher evaluates students' reading and writing abilities from their workbooks ,worksheets or by observing while they are doing activities.

5. Let the students do more exercises in worksheets.

Teaching aids: worksheets, word-cards, pictures of birds, answer sheets

IV. Complete the passages below with the words given and answer the questions.

A. claws strong tail It slowly

It has no wings and no..... . It has strong legs and sharp..... . It fights enemies with its claws. can run very fast with its.....legs.

What is it? (Please draw its picture and write its name too.)

Where do most of them live?

B. heavy also over keep can fast under

It has weak wings and a.....body. Its wings help it

to.....its balance when it runs swiftly.....the ground. It
can run as.....as a horse. Its strong legs.....help it
to fight enemies. It.....kick too.

What is it? (Please draw its picture and write its name too.)

C. it kicks its dives They uses

Its wings are more like flippers. are covered with
tough skin. It.....its wings as paddles when it.....
and when it swims under water.

What is it? (please draw its picture and write its name too.)

Where do most of them live?

V. Match the word which has opposite meaning.

light, friend, slow, weak, under, soft, dull, least, tough,
fast, over, enemy, sharp, heavy, strong, most

VI. Complete the following passage by the words given.

A Special Trip

Today we went to the zoo. We have gone there ...1.....
But we were surprised....2.....! We had come at....3..... time.
A woman came....4.....carrying a big pail. 5..... threw food
to the....6..... The food was gone....7..... a minute or two.
....8..... a little while, the 9..... went into their cages.

...10..... looked up. The sun...11.....gone. The moon had...12.....
out. It was time to go.

before, today, animals, We, come, was, in, In, She, out, feeding

VII. Draw picture about "A Special Trip".

Lesson Plan For Experimental Group

period 5 - 6

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Nursery Rhymes"

Teaching activities :

1. The teacher shows pictures about the nursery rhymes and asks students questions about them.

What are the children doing?

Who is teaching them?

What songs are they singing?

Do you want to hear the songs?

2. Let the students listen to the tape about the rhymes then discuss what they have heard.

3. The teacher reads the text to students and explains difficult words or sentences by gestures or pictures.

4. Let the students read the text after the teacher.

5. Let the students retell the story they have read and discuss it. The teacher asks questions to help students understand the text clearly. The teacher gives students a chance to express his or her opinions.

6. Let the students have role playing in big or small groups.

7. The teacher and students write out the text together in pieces of paper. And let some students draw pictures in the paper. The rest read the text aloud while their friends are drawing pictures.

8. The teacher divides students into 6-7 groups. Each group has 5-6 students. And let the students work in groups to copy the text from the paper into their pieces of paper. Then let the students make their own big books. The students may change some words in their big books.

9. The teacher walks around the room to see the students work and to help them solve problems.

10. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

11. The teacher checks the students' big books.

Teaching aids :

Worksheets, pictures of sheep and lamb, a tape cassette, pieces of paper (size 2 + 3 ft.), coloured pencils, rubbers, scissors

Exercise :

The experimental and control groups do the same exercises.

Lesson Plan For Control Group

period 5 - 6

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Nursery Rhymes"

Vocabulary items :

sheep	to follow	to be sure to go
the wool	the parents	the rule
the dame	to be special	to be against

the master	to be popular	the fleece
k to be full	own	
<u>Present form</u>	<u>Past form</u>	
have (has)	had	
make	made	
go	went	
follow	followed	
be (is, am, are)	was, were	

Structure :

1. Present simple tenses :

Have you any wool?

2. Past simple tense :

Mary had a little lamb.

3. Comparison; positive degree

Its fleece was white as snow.

Teaching activities :

1. The teacher shows pictures about the nursery rhymes and asks students questions about them.

2. Let the students listen to the tape about the rhymes then discuss what they have heard.

3. The teacher reviews how to use "Do?" and "as....as" and some words the students have read.

4. The teacher gives the text to students and explains structures and vocabulary items by using word-cards, pictures or gestures.

5. The teacher reads the text aloud once and let the students repeat after the teacher in big or small groups.

6. Let the students read the text silently by themselves.

7. The teacher and students discuss the text together.

Then let the students do exercises in worksheets by themselves.

8. Let the students copy vocabulary items, including the examples in their notebooks.

Teaching aids :

worksheets, word-cards, pictures of sheep and lamb, a tape cassette

The story "Nursery Rhymes"

People who speak English know many songs and rhymes. Children learn them from their parents when they are very young. When these children grow up, they teach the songs and rhymes to their own children. And these children teach them to their children. These songs and rhymes are called "nursery rhymes".

Many nursery rhymes are hundred of years old. We do not know who wrote them. But they are still popular with children. Long ago these nursery rhymes had special meanings, but now we do not think about the meaning. We sing them or say them for fun. They are easy to learn and remember.

One very popular nursery rhyme is "Baa, Baa Black Sheep."

Here is the way it goes :

Baa, baa black sheep

Have you any wool?

Yes, sir, Yes, sir,

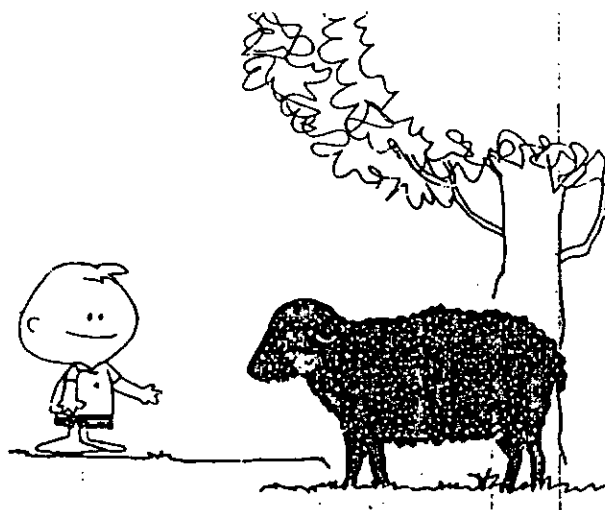
Three bags full.

One for the master

And one for the dame,

And one for the little boy

Who lives in the lane.

Another nursery rhyme about a sheep is "Mary Had a little Lamb."

Mary had a little lamb, little lamb, little lamb.

Mary had a little lamb, its fleece was white as snow.

Everywhere that Mary went, Mary went, Mary went,

Everywhere that Mary went, the lamb was sure to go.

It followed her to school one day, school one day, school
one day,

It followed her to school one day which was against the rule.

It made the children laugh and play, laugh and play, laugh
and play,

It made the children laugh and play to see a lamb at school.

There are many more nursery rhymes in English. Would you like to learn some more of them?

Exercise :

I. Answer these questions.

A. 1. People who speak English know many songs and rhymes.

Children learn them from their parents when they are very young.

The word "them" refers to.....

The word "they" refers to.....

2. How do the children know the songs and rhymes?

3. Why don't we know who wrote the songs and rhymes?

4. Do people think of the special meaning of the songs and rhymes now?

5. Can you give the names of Thai nursery rhymes? What are they?

B. "Baa, baa Black sheep"

6. What is inside the bags?
7. Who wants the wool?
8. What colour is the wool?
9. Who lives in the lane?
10. Which words are rhymed?
11. In which season do people wear clothes made from wool?
12. What is the main idea of this rhyme?

C. "Mary had a little lamb"

13. What was Mary's pet?
14. What was the rule of the school?
15. Why was Mary against the rule?
16. Did children like the lamb? Why did they like it?
17. What colour was the fleece?
18. Which words are rhymed?
19. What is the main idea of this rhyme?
20. What is the main idea of the whole passages?

Lesson Plan For Experimental Group

period 7 - 8

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Nursery Rhymes"

Teaching activities :

1. The teacher shows students big books and let them play cloze game, tick tack toe game, and jig saw game.
2. Let the students write dictation on "Nursery Rhymes".

3. The teacher and students discuss the exercises.

The teacher gives the answer sheets to students and let them work in pairs to check their exercises.

4. Let the students do exercises in worksheets by themselves in their notebooks.

Teaching aids :

worksheets, word - cards, big books, answer sheets, strips of jig saw

Exercise :

The experimental and control groups do the same exercises.

Lesson Plan For Control Group

period 7 - 8

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.

2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.

2. interpreting the passages in their own words or sentences.

3. sequencing the stories.

4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.

5. summarizing the stories.

6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Nursery Rhymes"

Teaching activities :

1. Let the students listen to the tape about the rhymes and talk about them. The teacher and students discuss the exercises.

2. Let the students write dictation on "Nursery Rhymes".
3. Let the students work in pairs to check their exercises by using the answer sheets.
4. Let the students play building up words and sentences games, and jig saw games.
5. The teacher evaluates students' reading and writing abilities from their workbooks, worksheets or by observing while they are doing their activities.
6. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

Teaching aids :

picture of sheep and lamb, word - cards, worksheets, answer sheets, a tape cassette of rhymes, strips of jig saw

II. Read the following rhymes and answer the questions below.

I'm Billy the bicycle,
Not moving fast.
There's traffic in front
That I cannot pass!
So I'll just be safe
And enjoy the ride,
As I go down the road,
Keeping close to the side.

1. What is Billy?
2. Why do "I" go down th road and keep close to the side?
3. Which words are rhymed?
4. What do you think about riding bicycle?
5. Can you ride a bicycle? Is it fun to ride a bicycle?
6. Which is safer, a bicycle or a motorcycle?
7. What is the main idea of this rhyme?

Lesson Plan For Experimental Group

period 9 - 10

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Oscar Plays The Game"

Teaching activities :

1. The teacher shows pictures about Oscar and asks students questions about them.
2. The teacher reads the text to students and explains

difficult words or sentences by gestures on pictures or real things.

3. Let the students read the text after the teacher.

4. Let the students retell the story they have read and discuss it. The teacher asks questions to help students understand the story clearly. The teacher gives students a chance to express his or her opinions.

5. Let the students have role playing in big or small groups.

6. The teacher and students write out the text together in pieces of paper. And let some students draw pictures in the chart. The rest read the text aloud while their friends are drawing pictures.

7. The teacher divides students into 6 - 7 groups. Each group has 5 - 6 students. And let the students work in groups to copy the text from the paper into their pieces of their paper. Then let the students make their own big books. The students may change some words in their big books.

8. The teacher walks around the room to see students work and to help them solve problems.

9. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

10. The teacher checks the students' big books.

Teaching aids :

worksheets, pictures about Oscar, sports, games, toys, pieces of paper, coloured pencils, scissors, rubbers

Exercise :

The experimental and control groups do the same exercises.

Lesson Plan For Control Group

period 9 - 10

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.

2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Oscar Plays The Game"

Vocabulary items :

the Joke Shop	to laugh at
the Sports Shop	to wave to
the football match	the referee

a game	to get cross
a toy	a whistle
the window of the shop	to be real
a mouse (mice)	to try boxing

Present FormPast Form

find

found

blow

blew

try

tried

laugh

laughed

play

played

come

came

Structure :

1. Would you like to - v.
2. I wish I could - v.
I wish I were - n.
3. Subj. - v. to be - too.....to v.
4. Past tense
5. Present simple tense, Present perfect tense
6. Future tense

Teaching activities :

1. The teacher shows picture of Oscar and asks students questions.
2. The teacher reviews the usage of "Past tense, Present tense and some words the students studied.

3. The teacher gives the text to students and explains structures and vocabulary items by using word-cards, pictures or gestures.

4. The teacher reads the text aloud once and let the students repeat after the teacher in big and small groups.

5. Let the students read the text silently by themselves.

6. The teacher and students discuss the text. Then let the students do exercises in worksheets by themselves.

7. Let the students copy vocabulary items, including the examples in their notebooks.

Teaching aids :

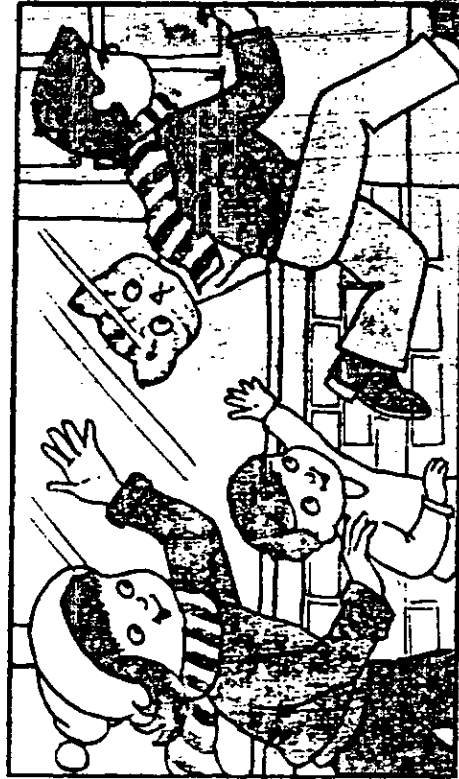
word - cards, pictures about Oscar, worksheets, toys, games,
pictures of sports

**Oscar
plays the game**

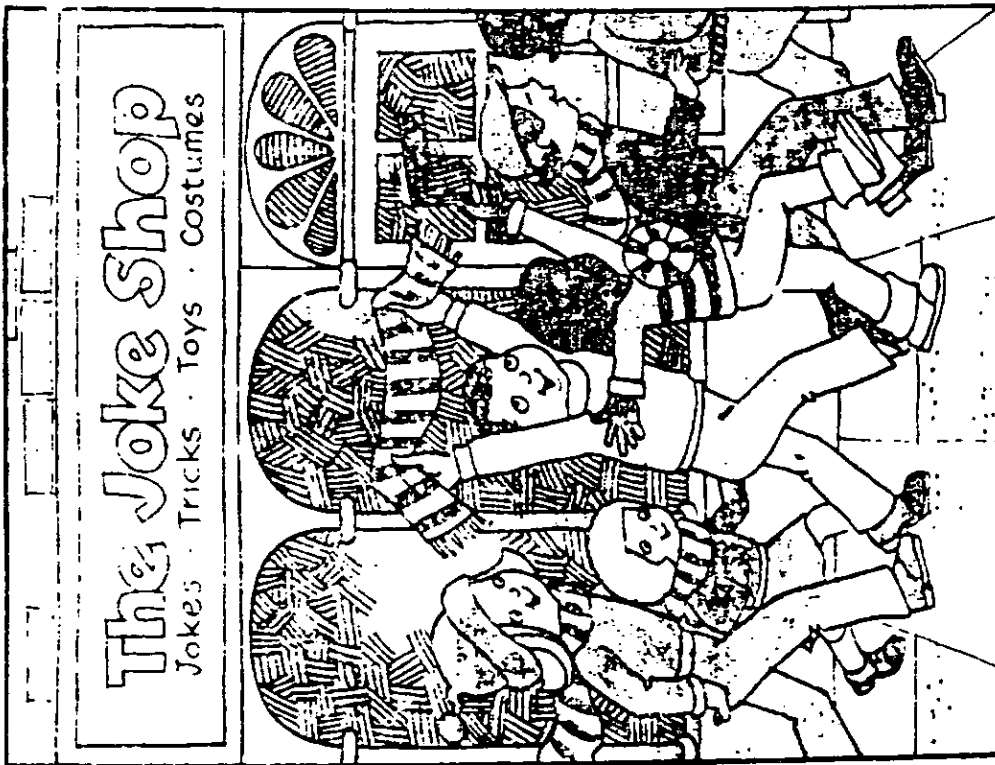

They all wave to Oscar.
He is in the window of the shop.

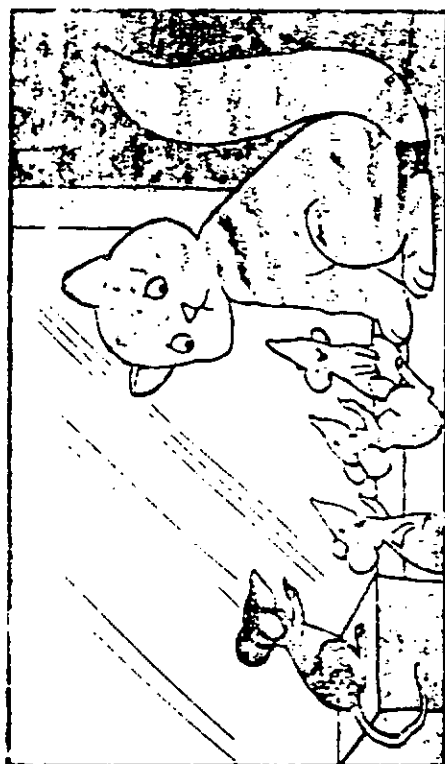
"I wish I could go to a football
match," said Oscar, one Saturday.

31

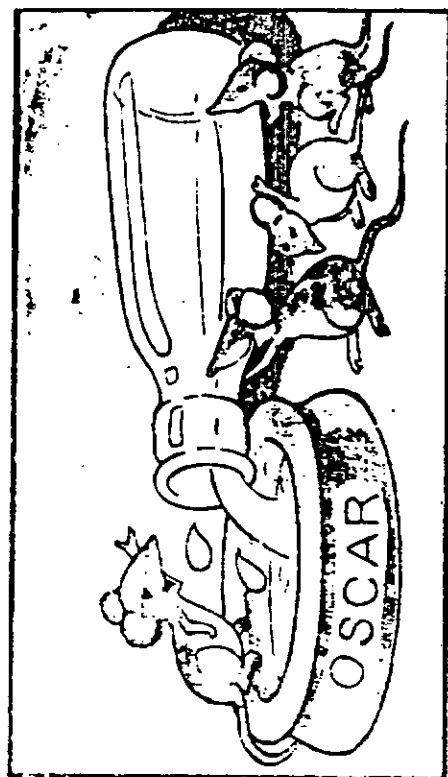

On Saturdays lots of people go by
the Joke Shop.
They are going to the football match.

30

The mice laughed at him.
"Cats don't go to football matches."

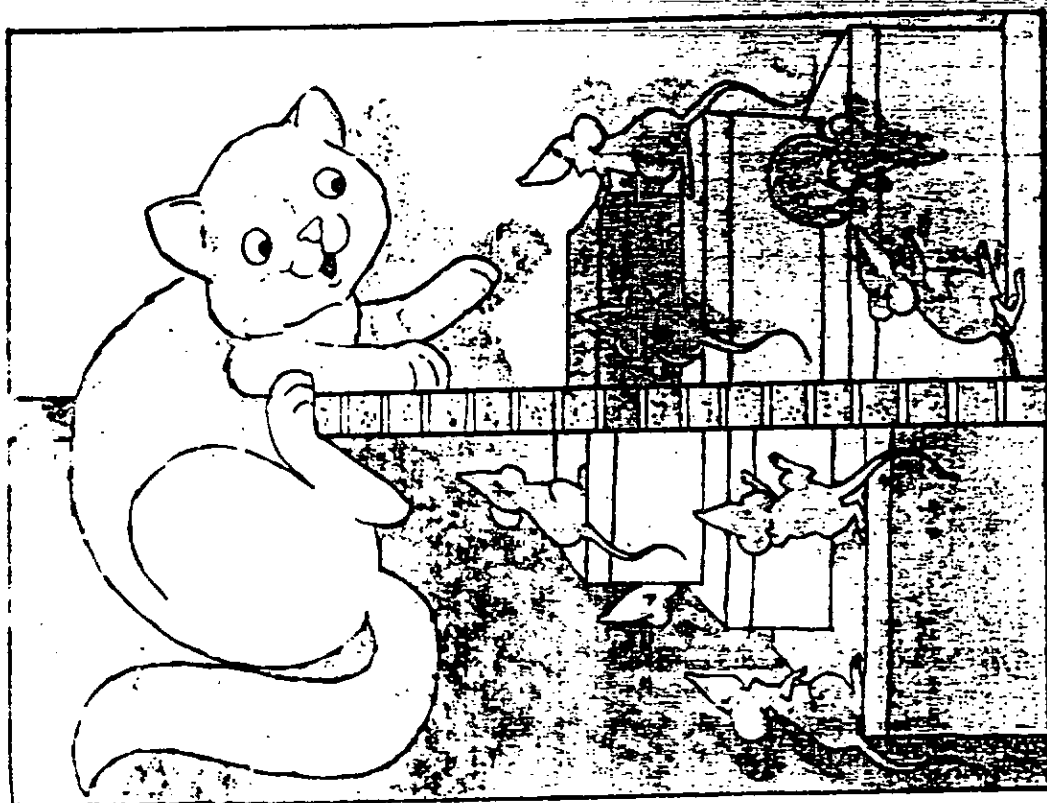
The mice gave Oscar some milk.

This made Oscar very cross.

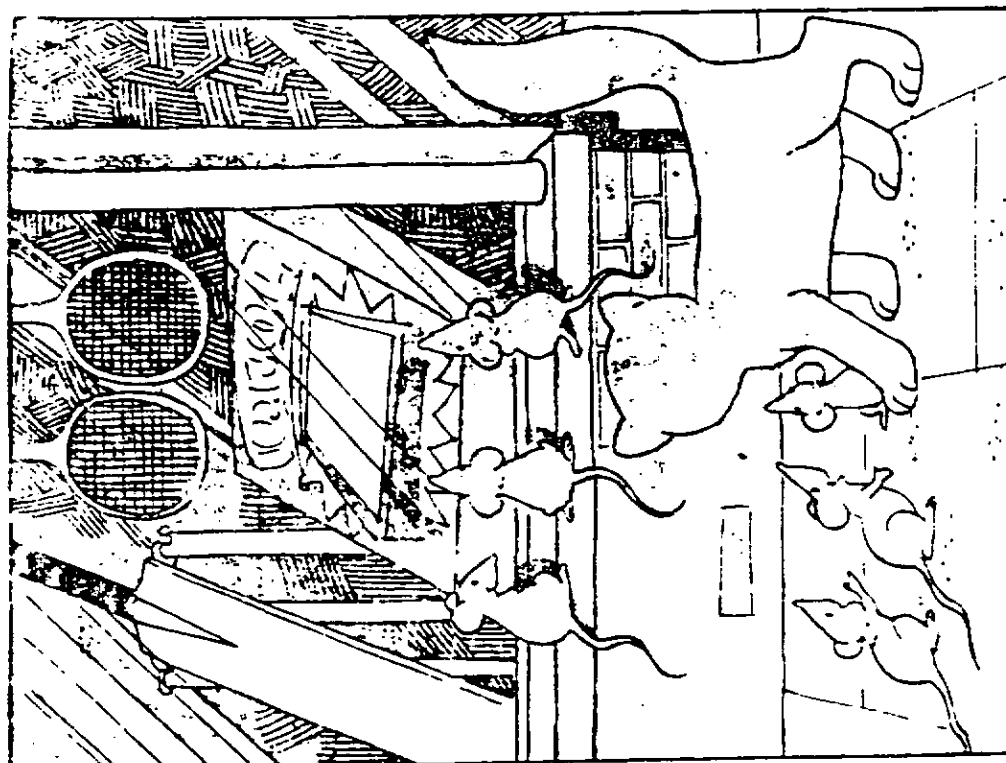

Then they had a good idea to make
Oscar happy.

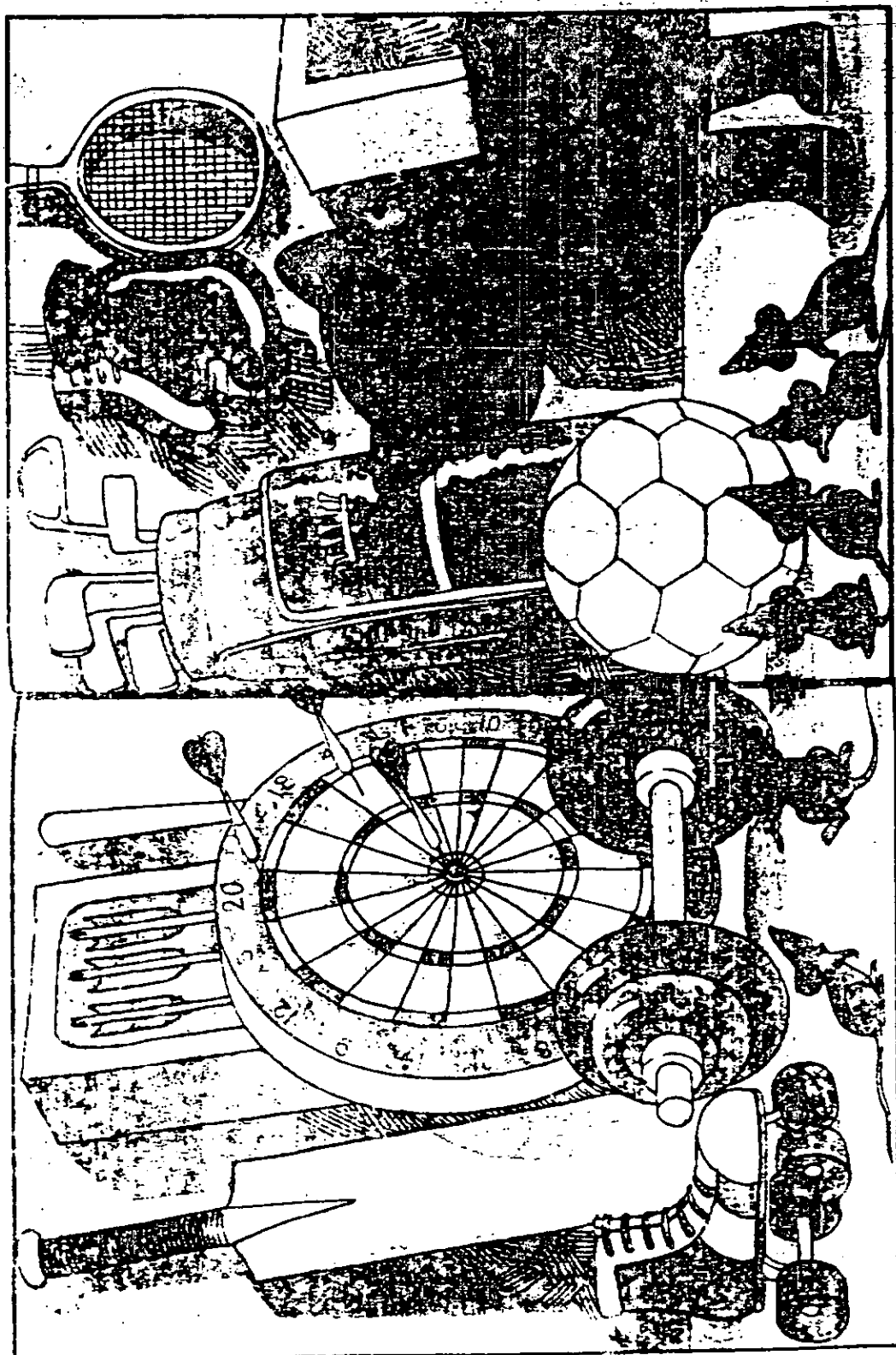
That night they went into the Sports Shop.

35

Next door to the Joke Shop was a Sports Shop. "We will go and play in there," they said.

36

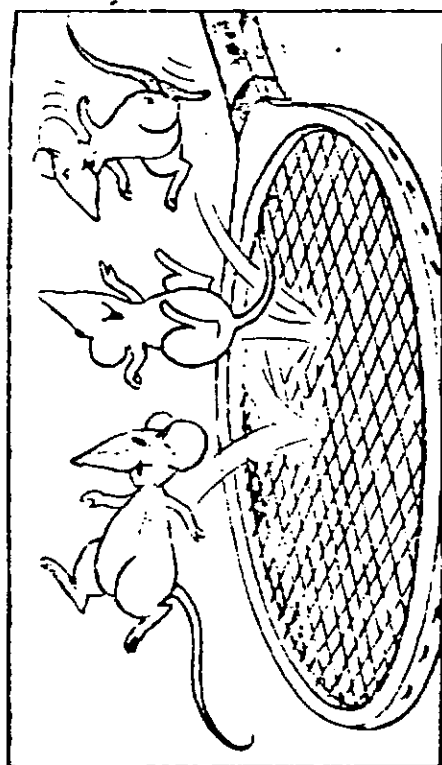
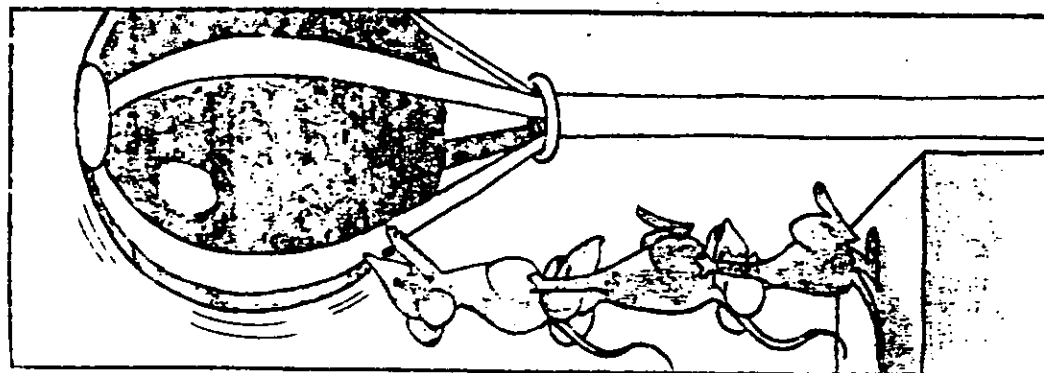

This shop was full of games
and toys.

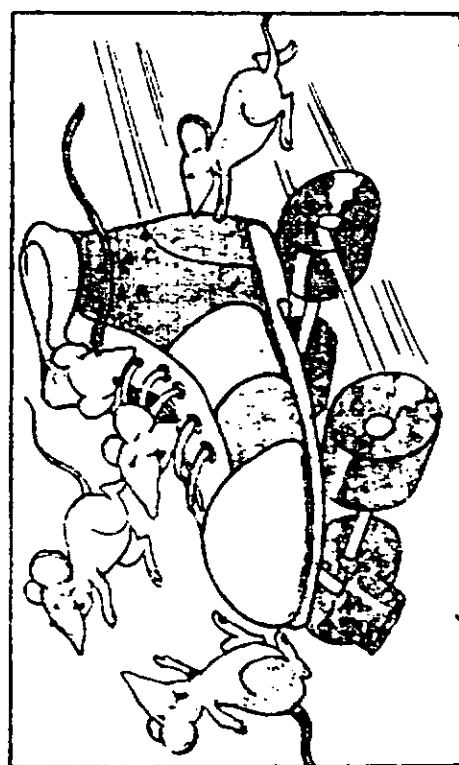
"Let's have some fun," said the
mice, and they did.

Next they tried boxing and golf.

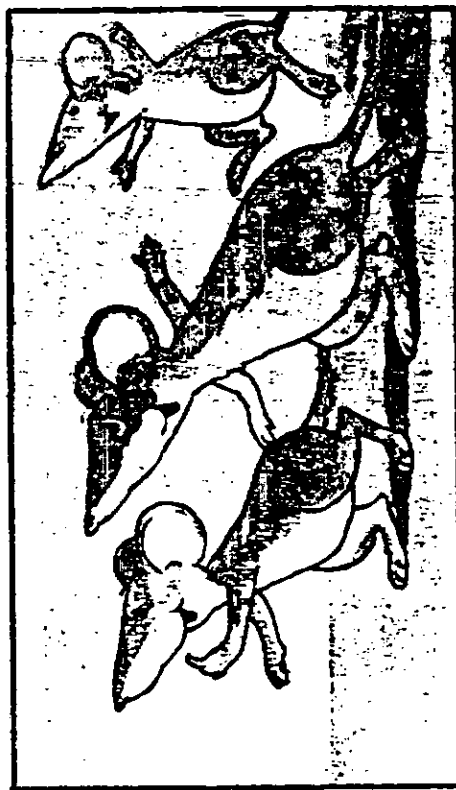
The mice played tennis.

Then they played with a roller skate.

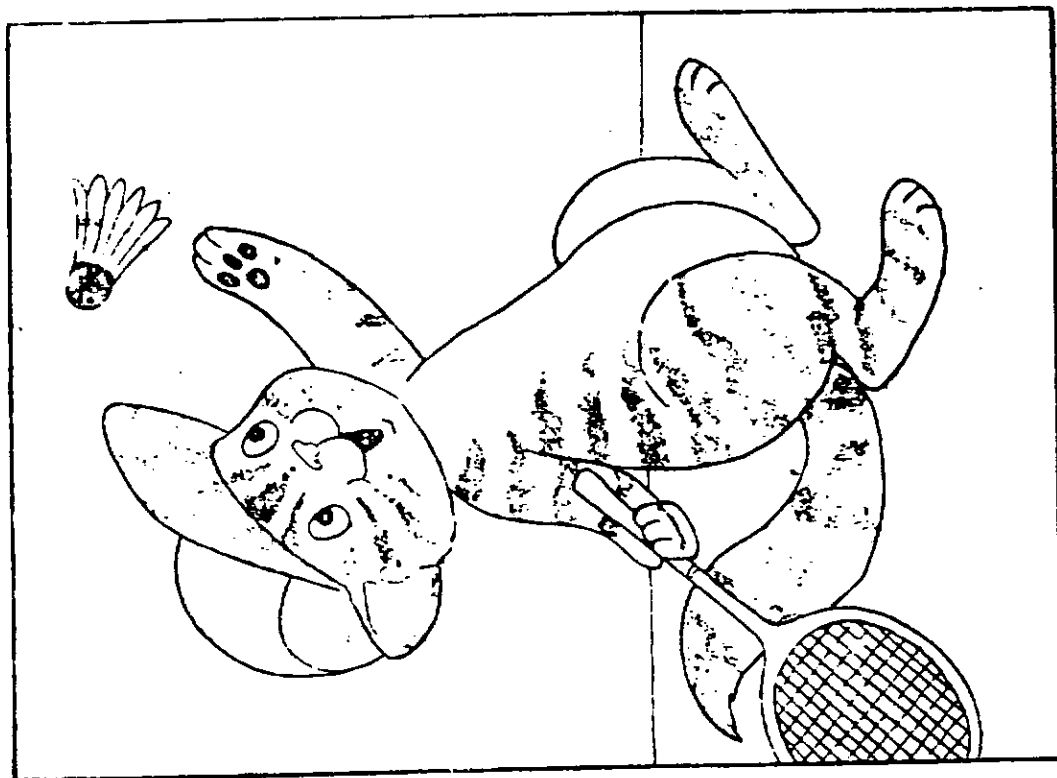

He played snooker.

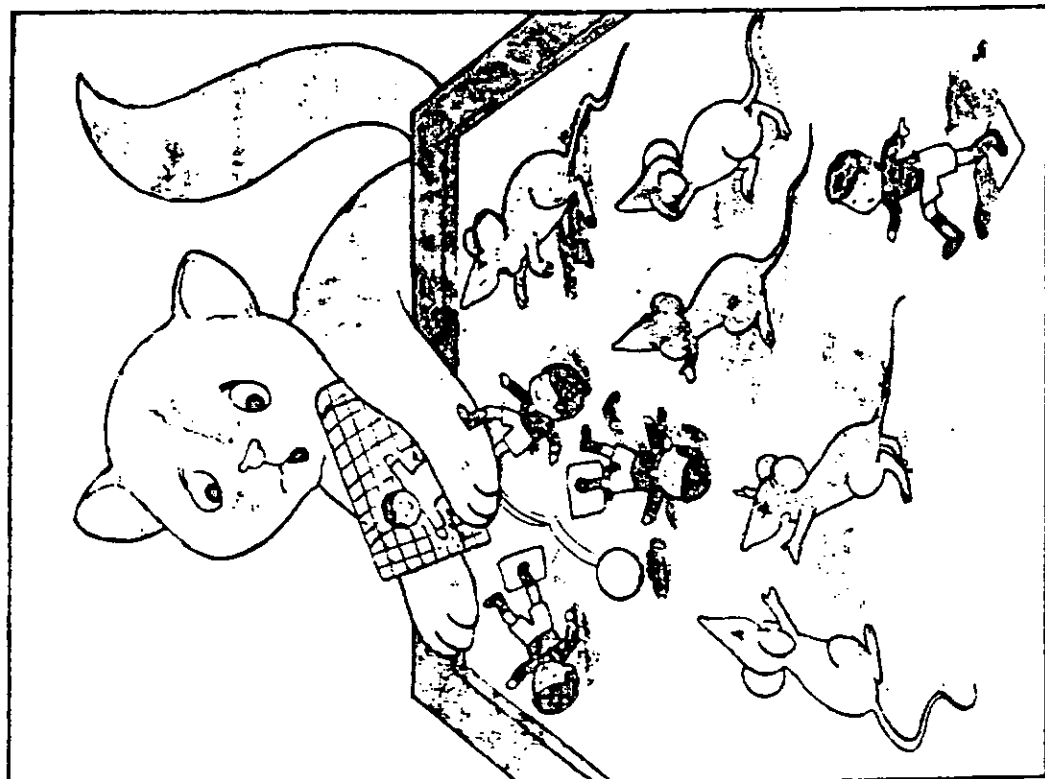
Then the mice said, "Come and see what we've found."

41

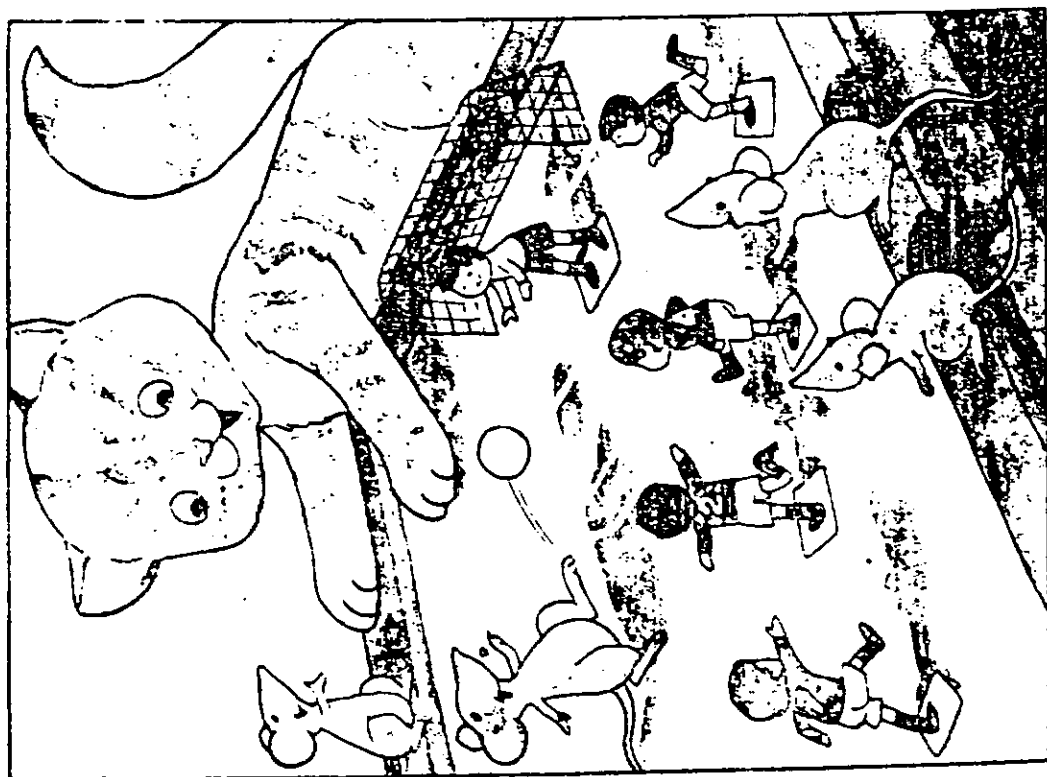

Soon Oscar was happy again.
He played with lots of games.

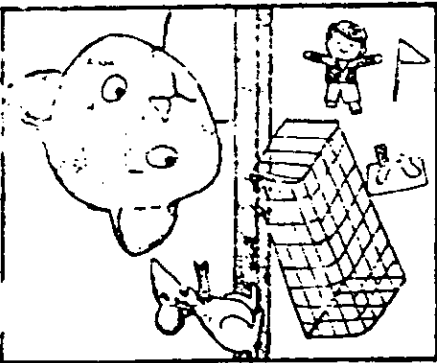
40

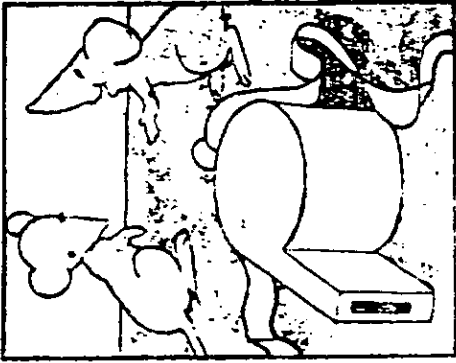
Oscar tried to play . . .
but he was *too big!*

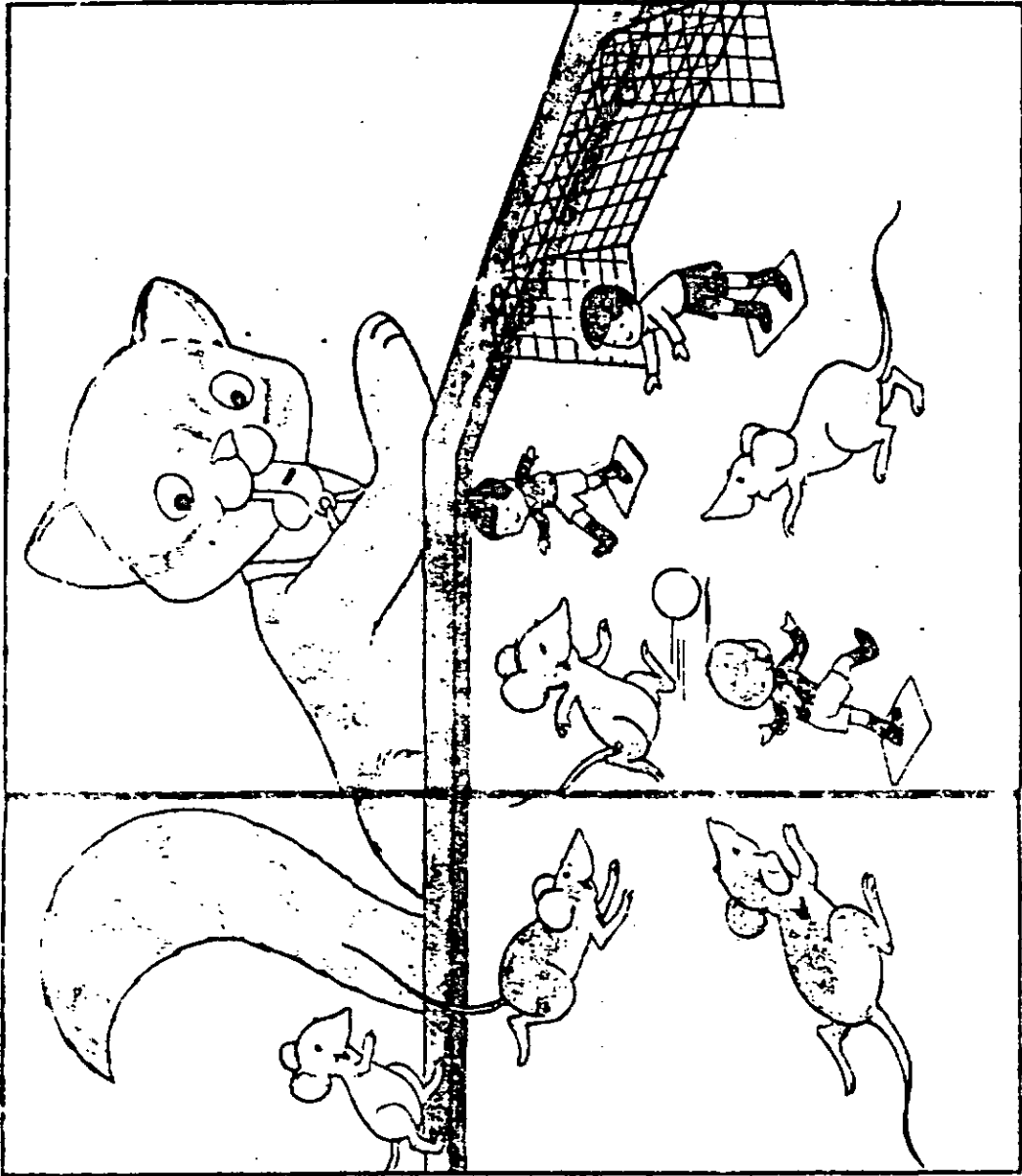
It was a football game.
Now Oscar could play football.

Oscar was unhappy again.

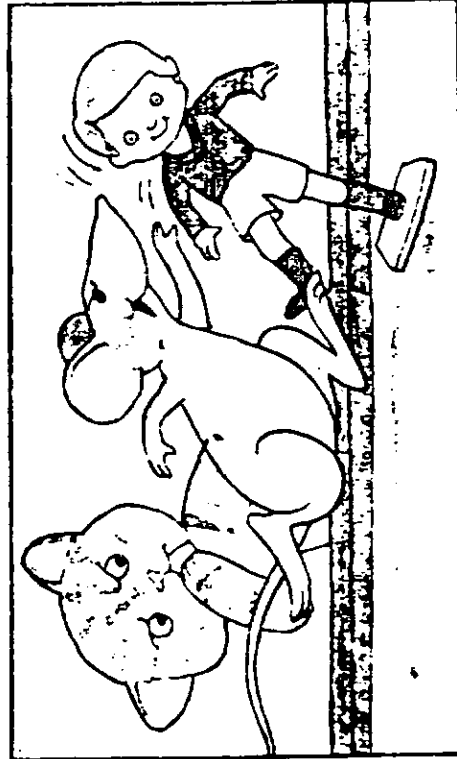
"Look at this!" said a mouse. It was a whistle.

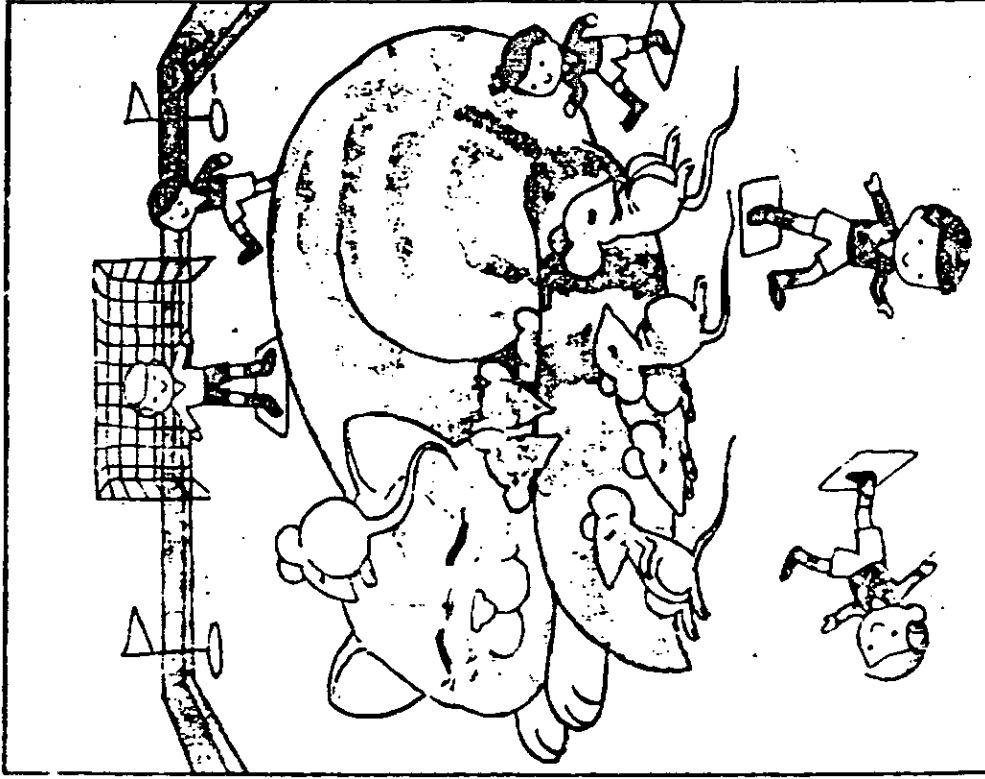
So now Oscar could be the referee.

Oscar blew his whistle.

He blew his whistle lots of times.
He got cross with the mice.

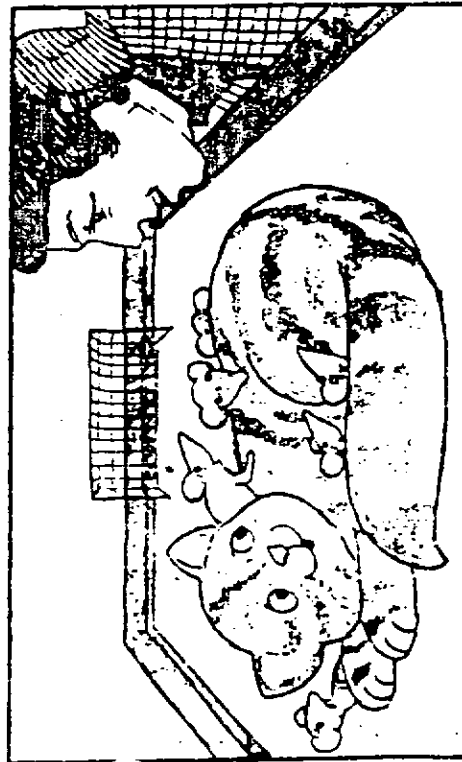
They played football all night.
Then they went to sleep, in the
Sports Shop.

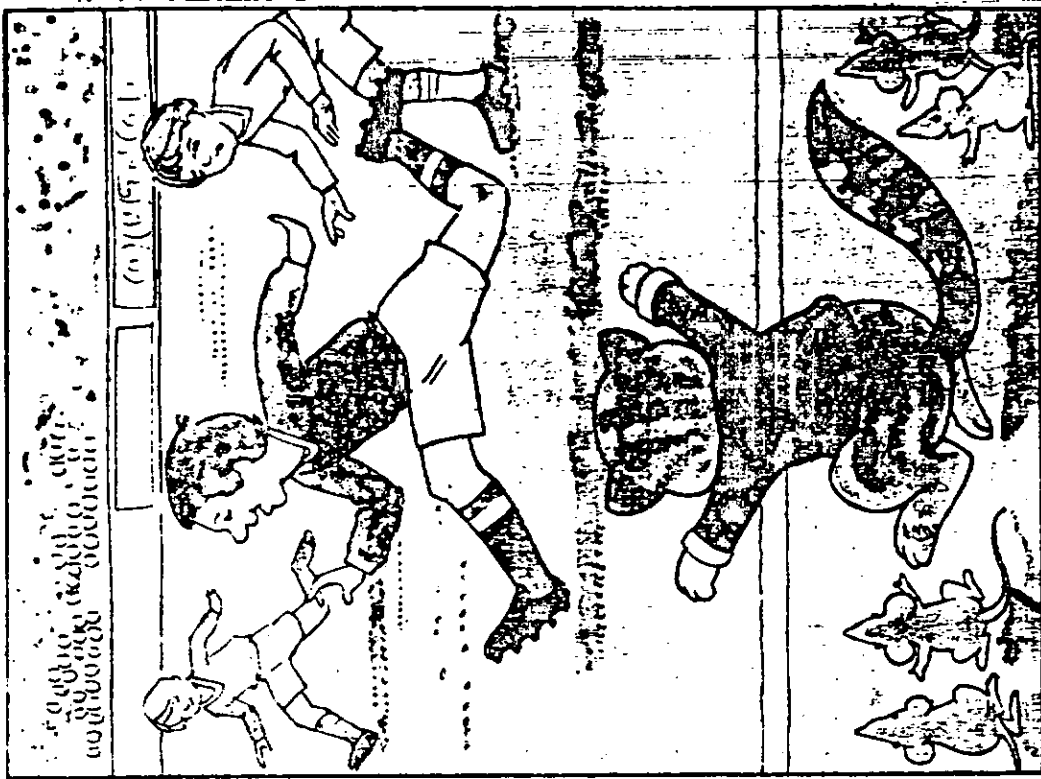
He laughed. "Would you like to come to a *real* football match?" he said.

Next day a man came into the shop.

He was a footballer.
He found Oscar and the mice.

Now Oscar and the mice go to a football match every Saturday.

51

Oscar said, "Yes."
He was very happy.

50

I. 1. Arrange these events in the correct order.

1. Oscar wanted to go to a football match.
2. The mice tried to make him happy.
3. They go to a real football match every Saturday.
4. Oscar and the mice played lots of game in the Sports Shop.
5. A footballer found them slept in the Sports Shop.
6. The mice made Oscar very cross.

2. What is the first event?
3. What is the third event?
4. What is the last event?

II. Answer these questions.

1. On Saturday lots of people go by the Joke Shop.

They are going to the football match. They all wave to Oscar.

He is in the window of the shop.

The word "They" refers to.....

The word "He" refers to.....

2. The mice laughed at him. "Cats don't go to football matches." This made Oscar very cross.

The word "him" refers to.....

The word "this" means.....

3. Next door to the Joke Shop was a Sports Shop. "We will go and play in there refers to.....

The word "there" refers to.....

4. He was a footballer. He found Oscar and the mice.

He laughed.

"Would you like to come to a real football match?"

he said.

"Oscar said," Yes." He was very happy.

The word "You" refers to.....

The word "He" refers to.....

5. "Let's have some fun," said the mice, and they did.

The words "they did" mean.....

Lesson Plan For Experimental Group

period 11 - 12

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Oscar Plays The Game"

Teaching activities :

1. Let the students write .. dictation on "Oscar".
2. The teacher shows students big books and let them play reading game, cloze game, and tick tack toe game.

3. The teacher and students discuss the exercises. Then let the students work in pairs to check their exercises by using the answer sheets.

4. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

5. Let the students copy vocabulary items, including the examples in their notebooks.

Teaching aids :

big books, strips of paper, coloured thread, photographs, beautiful pictures, pictures of flowers or animals, sharp pencils, word - cards, strips of jig saw

Exercise : The experimental and control groups do the same exercises.

Lesson Plan For Control Group

period 11 - 12

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "Oscar Plays The Game"

Teaching activities :

1. The teacher shows pictures about Oscar to students and asks them questions. Then the teacher and students discuss exercises.

2. Let the students write dictation on "Oscar".
3. Let the students work in pairs to check their exercises by using the answer sheets.
4. Let the students play jig saw game, reading game and guessing game.
5. The teacher evaluates students' reading and writing abilities from their worksheets, workbooks and by observing while they are doing their activities.
6. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

Teaching aids :

pictures about Oscar, sports, games or toys, real things about sports, whistle, word - cards, worksheets, strips of jig saw

Exercises :

III. Complete the following sentences by drawing lines to match Column A and Column B.

Column A

Column B

1. Let's have	A. lots of game.
2. They played	B. boxing and snooker.
3. He played with	C. full of games and toys.
4. That shop was	D. with a roller skate.
5. They tried	E. some fun.
6. He blew	E. cross with the mice.
7. He got	G. to play games in a Sports Shop.

Column AColumn B

8. They went	H. his whistle lots of times.
9. A footballer found	I. like to go to the basketball match?
10. Would you	J. Oscar and the mice slept in the shop.

IV. Complete the following sentences by underlining the appropriate word in the parentheses.

1. Lots of people go (beside, by) the Barber Shop.
2. Sujit said, "I (wish, want) I could go to Chiangmai."
3. I saw a big doll (at, in) the window of a shop.
4. Miss Thailand waved (to, at) us.
5. She got cross because her friends laughed (at, to) her.
6. They (were, had) a good idea to (give, make) her happy.
7. Next (door, house) to the Gift Shop was Jim Shop.
8. That night they went (to, into) the Sports Shop to play games.

V. Read the following poster and postcard then change the underlined words as you like. Rewrite your poster and postcard again.

<u>Football Match</u>		
<u>Red</u>	VS	<u>Yellow</u>
Fri.	<u>10 June</u>	1990
<u>3.00</u> - <u>4.00</u> P.M.		
Kraipakdeewittayakhom School		

20 June 1990

Dear Top,

Poo and I went to a volleyball match at the
indoor stadium last week. We got lots of fun. We
hope you will be able to join us next Saturday.

Your friend,

Tuk

Lesson Plan For Experimental Group

period 13 - 14

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.

2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.

2. interpreting the passages in their own words or sentences.

3. sequencing the stories.

4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.

5. summarizing the stories.

6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "A Bookmark For Your Teacher"

Teaching activities :

1. The teacher shows students some bookmarks and talks about them.

2. The teacher gives names of materials students need to

make a bookmark and let students repeat the names after the teacher.

3. The teacher demonstrates how to make the bookmark step by step and also explains how to make it.

4. Let the students give the names of materials to make the bookmark.

5. Let the students repeat after the teacher how to make the bookmark step by step.

6. Let the students discuss and sequence steps of making the bookmark.

7. Divide the students into 6-7 groups. Each group has 5-6 students.

8. Let the students work in groups to make their own bookmarks.

9. The teacher and students write out together how to make bookmark in pieces of paper.

10. Let each group copies the text from the paper in to his pieces of paper and make his own big book.

11. The teacher walks around the room to see students work and to help them solve problems.

12. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

13. The teacher checks the students' big books.

Teaching aids :

pieces of paper, strips of paper, pictures of flowers or animals, photographs, coloured pencils, word - cards, pencils,

scissors, rubbers, glue, worksheets.

Exercise :

The experimental and control groups do the same exercises.

Lesson Plan For Control Group

period 13 - 14

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items. .
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "A Bookmark For Your Teacher"

Vocabulary items :

the strip of paper	to glue
a hole	to sign name
a photograph	below

the rim	beneath
the thread	to complete
the end	to be favorite
to poke	inch
to tie	

Structure :

command sentence :

v. - n.

Glue your photograph to the paper.

Teaching activities :

1. The teacher shows students some of bookmarks and asks students questions about them.
2. The teacher reviews about command sentences.
3. The teacher shows pictures or real things to explain the meaning of vocabulary items and sentences in the text.
4. The teacher reads the text aloud once and let the students repeat after the teacher in big and small groups.
5. Let the students read the text silently by themselves.
6. The teacher and students discuss the text. Then let the students do exercises in worksheets by themselves.
7. Let the students copy vocabulary items, including the examples in their notebooks.

Teaching aids

real things : glue, strips of paper, thread, bookmarks,
word - cards

The story "A Bookmark for Your Teacher"

You will need :

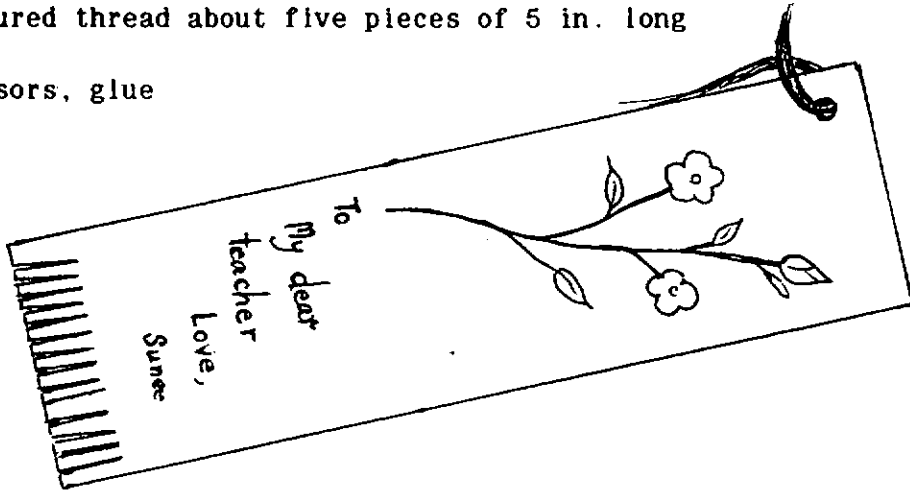
a strip of coloured paper 8 in. - 3 in.

a small photograph of yourself or a beautiful picture

coloured pencils or felt - tipped pens

coloured thread about five pieces of 5 in. long

scissors, glue

1. Cut several 3 in. slits in one end of the paper strip.

2. Poke a hole about 1/2 in. below the rim of the other end of the paper strip with a sharp pencil.

3. Glue your photograph or a beautiful picture to the paper strip in the opposite end of the hole or draw your favourite flowers or animals instead of the photograph.

4. Tie the coloured thread to the hole.

5. Write "To my dear teacher" beneath the photograph then sign your name and the teacher's bookmark complete.

Exercises :

I. A. Complete the following sentences by filling the appropriate word in the blank in front of the sentence

1. a beautiful picture to the paper strip. Tie
2. the thread to the hole. Sign
3. 5 slits in one end of the paper. Glue
4."Happy Birthday to "Ping" Poke
5. Your name. Cut
6. a hole below the rim of the other end. Colour Write

B. Rearrange the directions in A. into the correct order.

C. Which step should be the last one?

D. Which step should be the third one?

II. Complete the following sentences by underlining the correct word in the parentheses.

1. Poke a hole (with, by) a nail.
2. Cut several slits (in, at) one end of the strip of paper.
3. Glue a beautiful picture (on, to) the paper.
4. You can draw your (favourite, like) animals instead

(on, of) your photograph.

5. Tie the coloured ribbon (in, to) the hole.
6. Poke a hole about 1/2 in. (on, below) the rim of the strip.
7. Write "I love you." about 1/2 in. (inside, beneath) the

picture.

III. Read the given greeting cards then change the underlined words as you like.

Wishing you a Merry X-mas and a Happy New Year 1990.

Took

Very Happy Birthday to "Mam"

Took

Lesson Plan For Experimental Group

period 15 - 16

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.
2. interpreting the passages in their own words or sentences.
3. sequencing the stories.
4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.
5. summarizing the stories.
6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "A Bookmark For Your Teacher"

Teaching activities :

1. The teacher shows students the big book and let them play cloze games, jig saw games, and giving commanding games.
2. Let the students write dictation on "A Bookmark For Your Teacher."

3. The teacher and students discuss the exercises. Then let the students work in pairs to check their exercises by using the answer sheets.

4. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

5. Let the students copy vocabulary items, including the examples in their notebooks.

Teaching aids :

big books, strips of paper, coloured thread, photographs, beautiful pictures, pictures of flowers or animals, sharp pencils, word - cards, strips of jig saw

Exercise : The experimental and control groups do the same exercises.

Lesson Plan For Control Group

period 15 - 16

General objectives :

1. Students are able to comprehend what they have read and able to tell the main idea and details correctly.

2. Students are able to read and write about interesting things in daily lives.

Terminal objectives :

Students are able to demonstrate their reading and writing abilities by correctly :

1. telling and writing the meaning of vocabulary items.

2. interpreting the passages in their own words or sentences.

3. sequencing the stories.

4. telling or writing the main idea and details of the stories they have read.

5. summarizing the stories.

6. discussing and stating their own points of view about the stories they have read.

Content :

The story "A Bookmark For Your Teacher"

Teaching activities :

1. The teacher show students some bookmarks and asks them how to make the bookmarks or names of the materials to be used.

The teacher and students discuss the exercises.

2. Let the students write dictation on "A Bookmark".

Then let them work in pairs to check their exercises by using the answer sheets.

3. Let the students play building words or sentence games, giving commanding games

4. The teacher evaluates students' reading and writing abilities from their workbooks, worksheets, and their activities.

5. Let the students do exercises in worksheets by themselves.

Teaching aids :

worksheets, word - cards, strips of paper, pictures of flower or animals, photographs, coloured thread, sharp pencils

Exercise :

The experimental and control groups do the same exercises.

- IV. Complete the following sentences with the given words then rearrange the sentences in the correct order.

Envelope Shapes

You will need : large envelope, felt - tipped pens or coloured pens.

1. a car or animal on the envelope with the top against one end.
2. on the other side then open the bottom out to stand up your toy.
3. your toy with felt - tipped pens.
4. around the outline except at the toy.

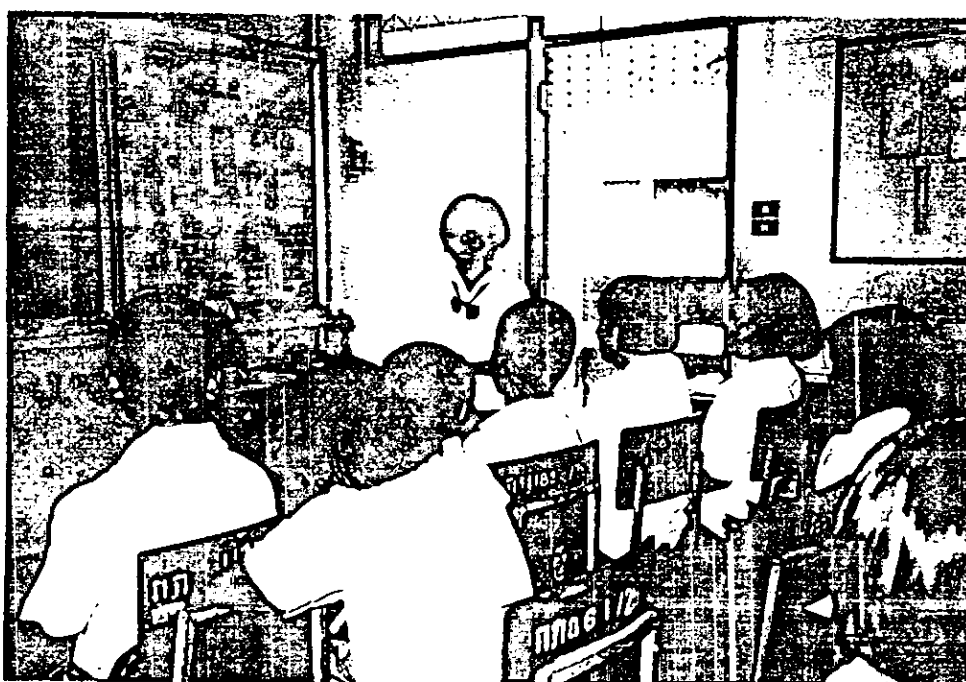
Colour	Cut	Draw
--------	-----	------

5. Which step should be the first one?
6. Which step should be the second one?
7. Which step should be the last?
8. Write ten names of your favourite animals.

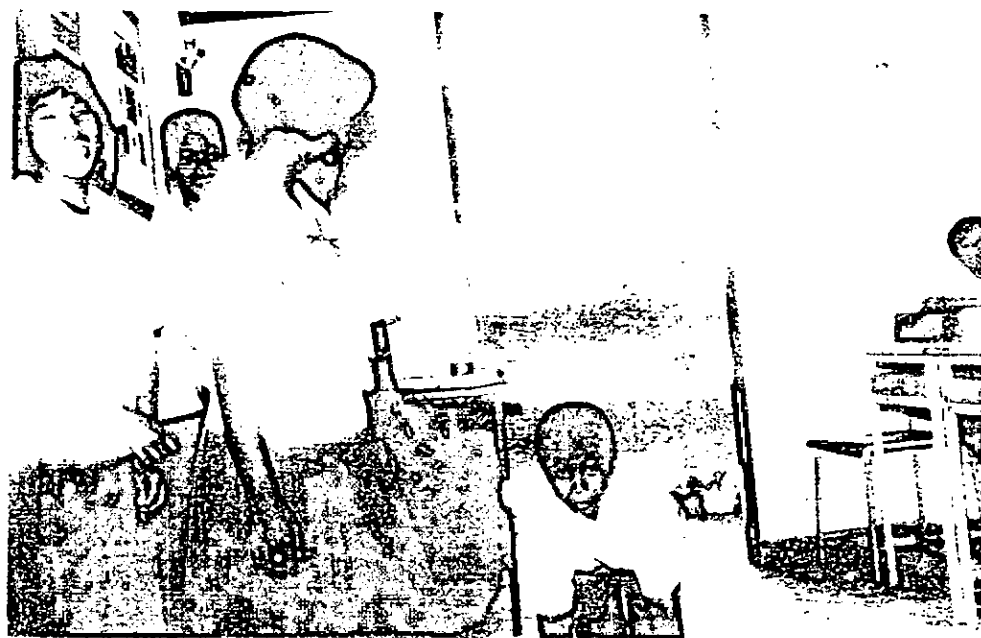
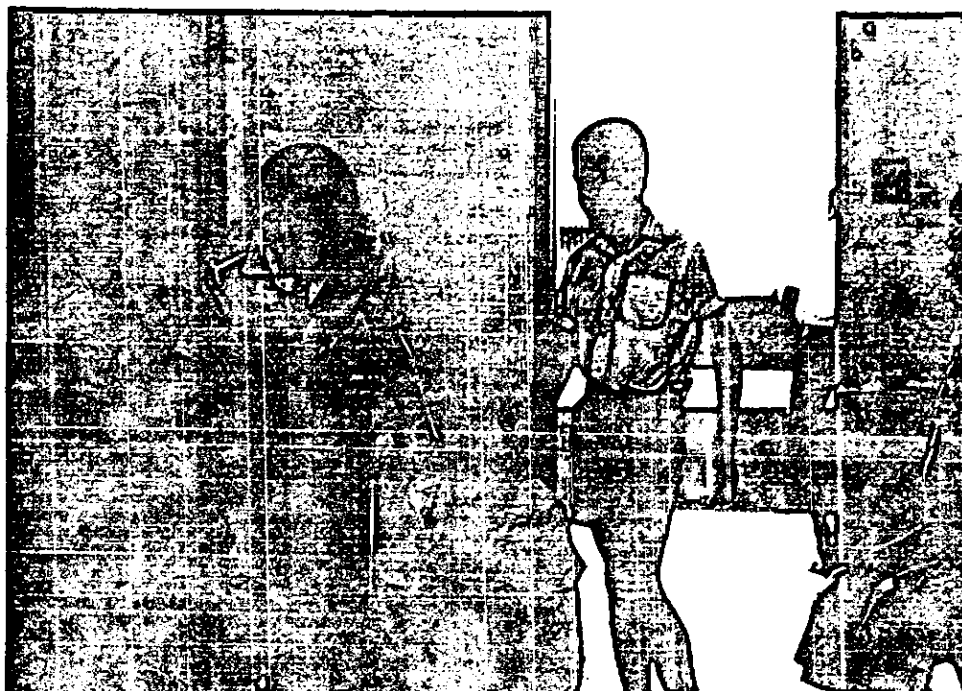
การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับ เรื่องประเภทนิทาน นิยาย บทกลอน และสารคดี

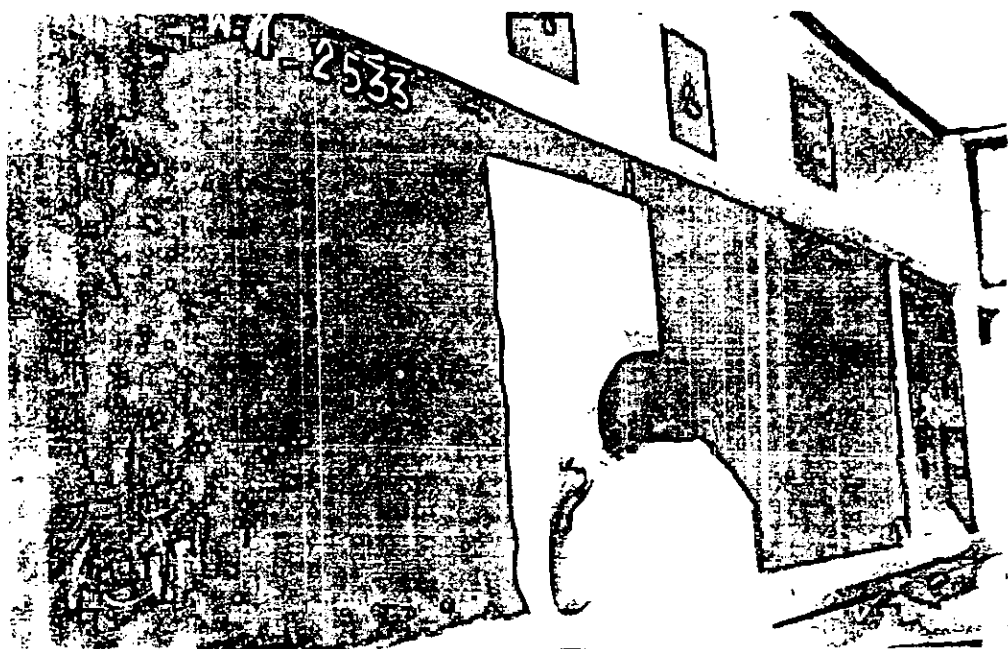
ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังเพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง

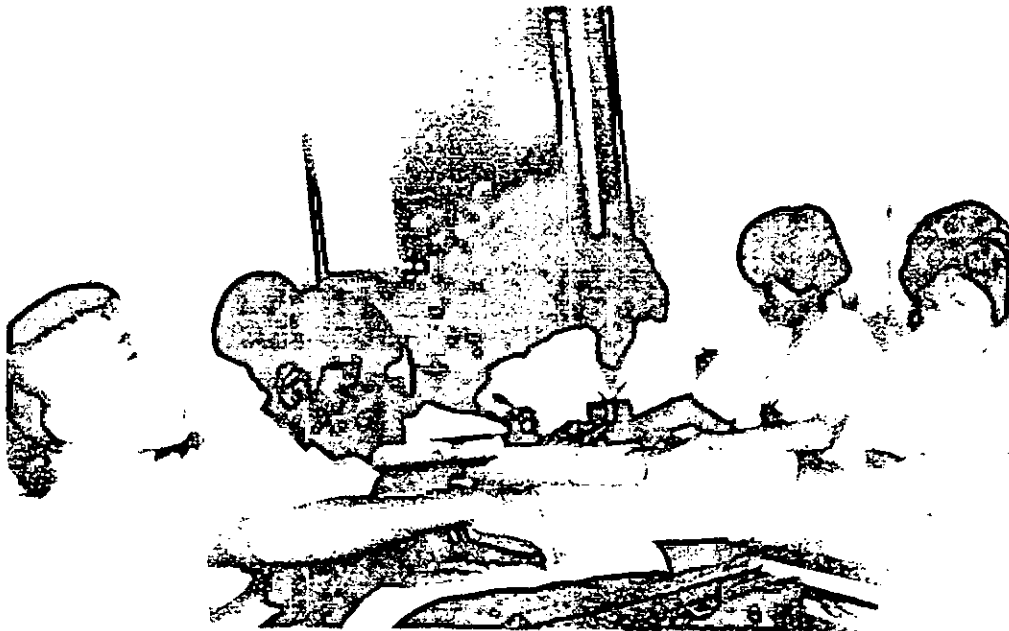
ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่องกลับ ลำดับเรื่อง สันทนหาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง

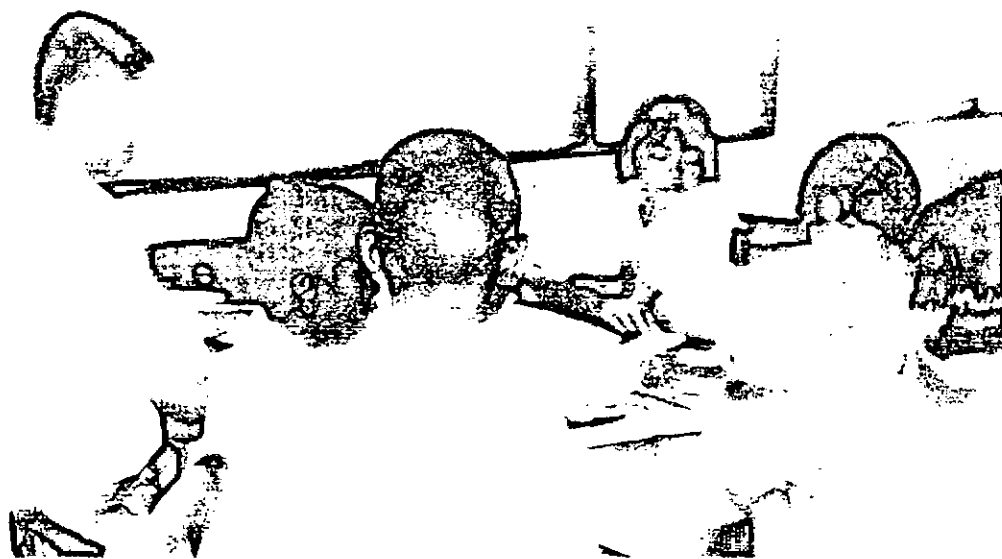
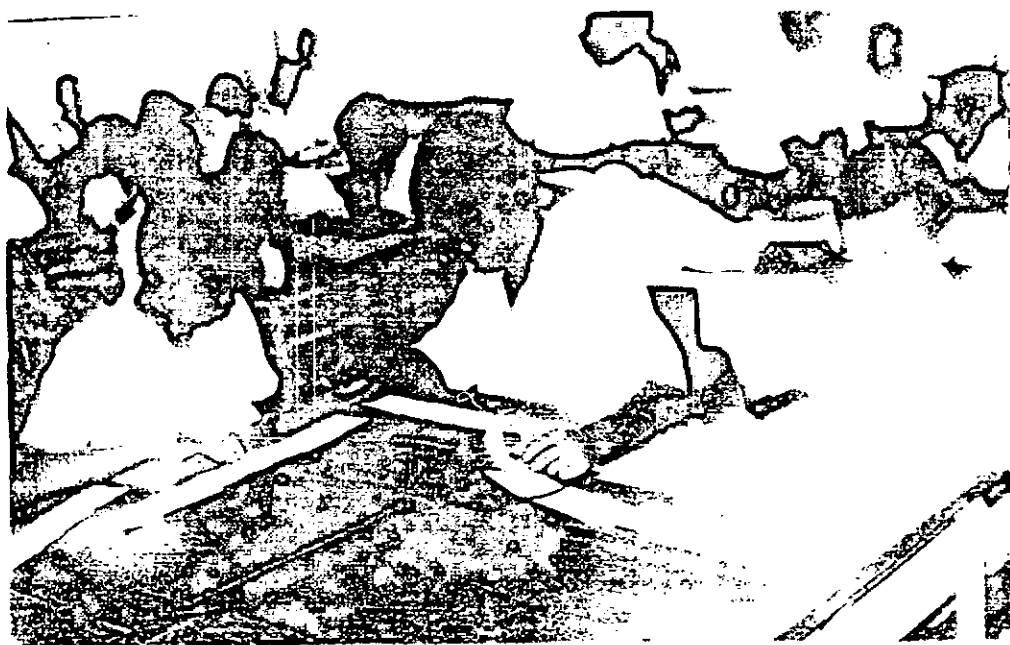
ชั้นที่ 2 (ต่อ) อ่านออกเสียงและแสดงบทบาทสมมติเพื่อฝึกวลีสิ่งที่อ่านได้และเพื่อให้นักเรียน
เข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่อง

ชั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนเพื่อฝึกการระลึกสิ่งที่อ่านได้ ฝึกผลการเขียนตัวอักษร คำศัพท์และประโยค และเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการสื่อความหมายของภาษาเขียน พร้อมทั้งได้แสดงความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการในการสื่อความหมาย

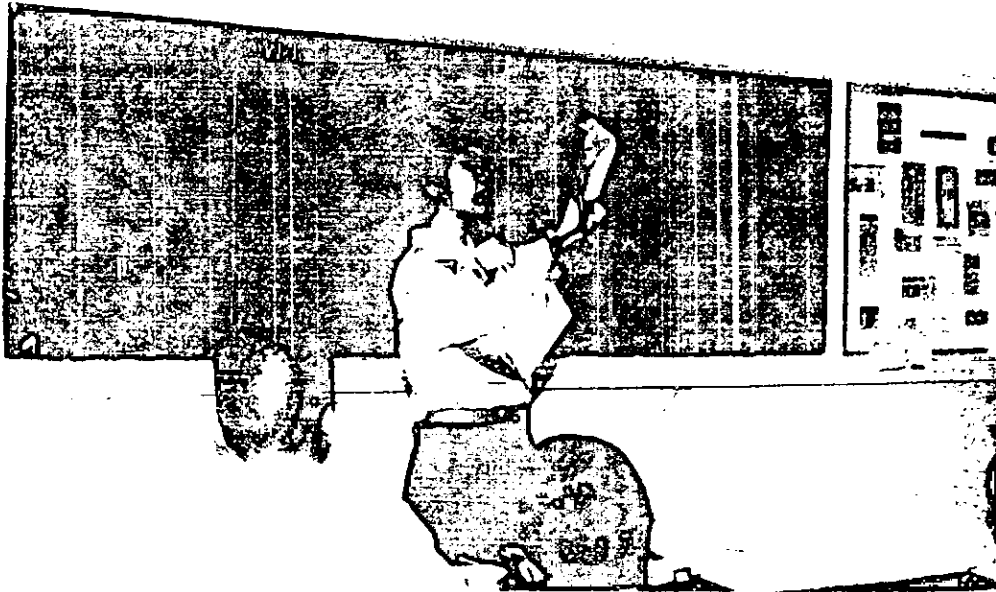

ชั้นที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงและการแสดงออก
ถึงความเข้าใจความหมายของคำและประโยคในเรื่องที่อ่าน

ชั้นที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อเสริมภาษาให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษา จนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่าน เรียบเรียงคำให้เป็นประโยค สะกดคำ และเขียนประโยคได้ รวมทั้งเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่เราเรียนมาแล้ว

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาตามเรื่องประเภทวิธีการ

- ขั้นที่ 1 กระดาษนำวัสดุต่าง ๆ ที่จะใช้ในเรื่องและสาธิตวิธีการทำที่ละขั้นตอนอย่างช้า ๆ และชัดเจน
- ขั้นที่ 2 โฉนดเขียนเล่าถึงวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ ที่ครูสอนไปตามลำดับขั้นตอน พยายามทำ
ถึงขั้นตอนในการทำ ทดลองปฏิบัติ
- ขั้นที่ 3, 4, 5 คำแนะนำการสอนต่อไปเหมือนเรื่องประเภทนิทาน นิยาย บทกลอนหรือสารคดี

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์
- ตารางแสดงคุณภาพเครื่องมือทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์
- ตารางค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายมาตรฐานของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตารางค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์
- ตารางคะแนนความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
- ตารางคะแนนมนุษยสัมพันธ์

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

50 คะแนน

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน (1 ชั่วโมง)

จุดประสงค์

เมื่อกำหนดสถานการณ์ ข้อความหรือบทความให้ นักเรียนสามารถแปลความ ตีความ
ขยายความ เรียงลำดับเหตุการณ์หรือจับใจความสำคัญได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
คำสั่ง จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดในกระดาษคำตอบ (ห้ามขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใด ๆ
ในกระดาษคำถาม)

A nest of ants had been busy all summer and fall. They were
finding food for the winter. 1.....put the food in the wonderful
rooms 2.....had built under the ground. So when 3..... came, they
had plenty to eat.

One 4.....day a grasshopper was very cold and 5..... .
He came to the anthill to ask for a little food. He didn't have
any food to eat in winter because he spent all his time in summer
singing and dancing.

1. a. He	b. They	c. She	d. It
2. a. I	b. he	c. it	d. they
3. a. winter	b. summer	c. hot season	d. fall
4. a. bright	b. snowy	c. hot	d. shiny
5. a. hungry	b. happy	c. sad	d. thirsty

It is Friday morning. Mary is sitting at her desk and
talking to a man. He is giving her a book, and she is stamping the
date on it.

6. Where are they?

- a. In a restaurant.
- b. In a bank.
- c. At a station.
- d. In a library.

There are cafes too. If the weather is fine, people sit at tables outside and have a drink or something to eat.

7. What can't you buy at the cafes?

- a. Milk.
- b. Coffee.
- c. Medicine.
- d. Sandwiches.

Some of the most colourful parts of the city are pedestrian areas, where no traffic is allowed.

8. You won't see any of.....around the pedestrian areas.

- a. animals
- b. children
- c. old man
- d. cars

9. What can't people do in the pedestrian areas?

- a. Drive cars.
- b. Look at people walking.
- c. Talk to other people.
- d. Read newspapers.

Jim knows lots of people on his round. He often stops for a chat with the shopkeepers when he delivers their letters.

10. The word "deliver" means.....

- a. to write
- b. to send
- c. to borrow
- d. to keep

11. What is Jim doing? He is a

- a. policeman
- b. doctor
- c. postman
- d. soldier

12. What do you think about Jim?

- a. He likes his work.
- b. He is not friendly.
- c. No one likes him.
- d. He is lazy.

The silly crow was very proud at being asked to sing. So he opened his mouth. The cheese fell out. The fox picked it up.

13. Before the cheese fell out, it was.....

a. on the ground	b. on a branch of a tree
c. in the crow's beaks	d. in the crow's feet

When the Indians killed a buffalo, they said, "I'm sorry. I killed you, friend, but thank you. Now I can have food and clothing."

14. The word "you" refers to.....

a. any animals	b. a buffalo
c. an old Indian	d. a tiger

15. What are the Indians' clothes made of?

a. Cotton.	b. Leaves of trees.
c. Barks of trees.	d. Parts of animals.

In parks, some water birds are tame enough to be fed. Others are shy. So you must hide and wait quietly to see them.

16. What is this passage about?

a. Men.	b. Feeding birds.
c. Water birds.	d. Tame birds.

We can use the wood from bamboo to build every part of a house, for example, we can make the posts, the walls, the floor, and the roof with it.

17. What is this passage about? with bamboo.

a. To build the floor	b. To build the posts
c. To build houses	d. To build the walls

18. The word "it" refers to.....

- a. the wood from bamboo b. the post of a house
- c. the roof of a house d. the floor of the house

Most guitars have six strings, all the same length.

However, they are of different thicknesses, the thickest at the bottom, the thinnest at the top.

19. What is the passage about?

- a. How to play the guitar. b. The length of the guitar.
- c. How to clean the guitar. d. The strings of the guitar.

Buck Westwood is a famous movie star. One of his movie, however, is different. In this movie he is Leonardo da Vinci-a great artist and a man of many talents. It is not a great movie, but it is an important one for Buck because Leonardo da Vinci is Buck's hero.

20. What is this passage about?

- a. An artist. b. A movie.
- c. A hero. d. A movie star.

21. "....he is Leonardo da Vinci-a great artist....."

The word "great" means a very.....artist.

- a. fat b. famous c. young d. poor

Once I saw a little bird

Come hop, hop, hop,

And I cried, little bird,

Will you stop, stop, stop?

I was going to the window
 To say, How do you do?
 But he shook his little tail
 And away he flew.

22. "Come hop, hop, hop," The word "hop" means.....

a. to speak with	b. to look at
c. to jump	d. to sing songs

23. Which of these sentences is the 3rd event?

a. I saw a bird hop.	b. I went to say "How do you do?"
c. The bird shook its tail and flew away.	
d. I asked the bird to stop.	

I'm Horace the hovercraf,
 Floating on air.
 If you want to cross water
 Then I'll take you there.

I go very fast
 Until I reach land,
 Then I come off the water
 Straight onto the sand.

24. What is this poem about? A machine that can.....

a. float on air and sand	b. move under the sea
c. float on air, water and sand	d. move on roads and water

In spring a female crab carries eggs under her abdomen. She is called a "berried" crab. Several months later the larvae hatch

and she brushes them off into the water with her back legs. They live in the plankton where, by moulting, then change through three stages to become true crabs.

25. Order the events according to the passage.

- a. Eggs—>hatch—>crabs—>change stages
- b. Crabs—>eggs—>change stages—>eggs
- c. Change stages—>hatch—>eggs—>crabs
- d. Eggs—>hatch—>change stages—>crabs

Garden in a pot

You will need; a plastic bottle, sharp pencil or nail, 2-ft. of single electric cord, scissors, a packet of flower seeds.

1. Poke the ends of the cord through the hole and wind the ends securly back round the wire.
 2. With the sharp pencil or nail, poke a hole in each side of the pot about 1/2 inch below the rim.
 3. Fill the pot with soil and flower seeds from a packet.
 4. Cut the plastic bottle in half. You will need the bottom part to make a pot.
 5. Clean a plastic bottle.
26. Arrange these sentences in the correct order.

a. 5-4-1-2-3	b. 4-5-1-2-3
c. 3-1-4-5-2	d. 5-4-2-1-3

1. A policeman took him to a hospital.
2. Unlucky the car hit a tree.
3. So he drove with one hand.
4. It cost him 200 baht.
5. One day, Luck hurt his finger of one hand.

27. Arrange these sentences in the correct order.

a. 1-4-3-2-5	b. 5-2-1-4-3
c. 5-3-4-1-2	d. 5-3-2-1-4

Our beautiful Snow White lives in the forest with seven dwarfs. Her evil stepmother watches Snow White in a magic mirror. She hates Snow White because Snow White is beautiful. The stepmother has a basket full of poisonous apples. She hurries into the forest. She gives Snow White an apple. Snow White takes the apple. She bites into it. And she falls into a deep sleep.

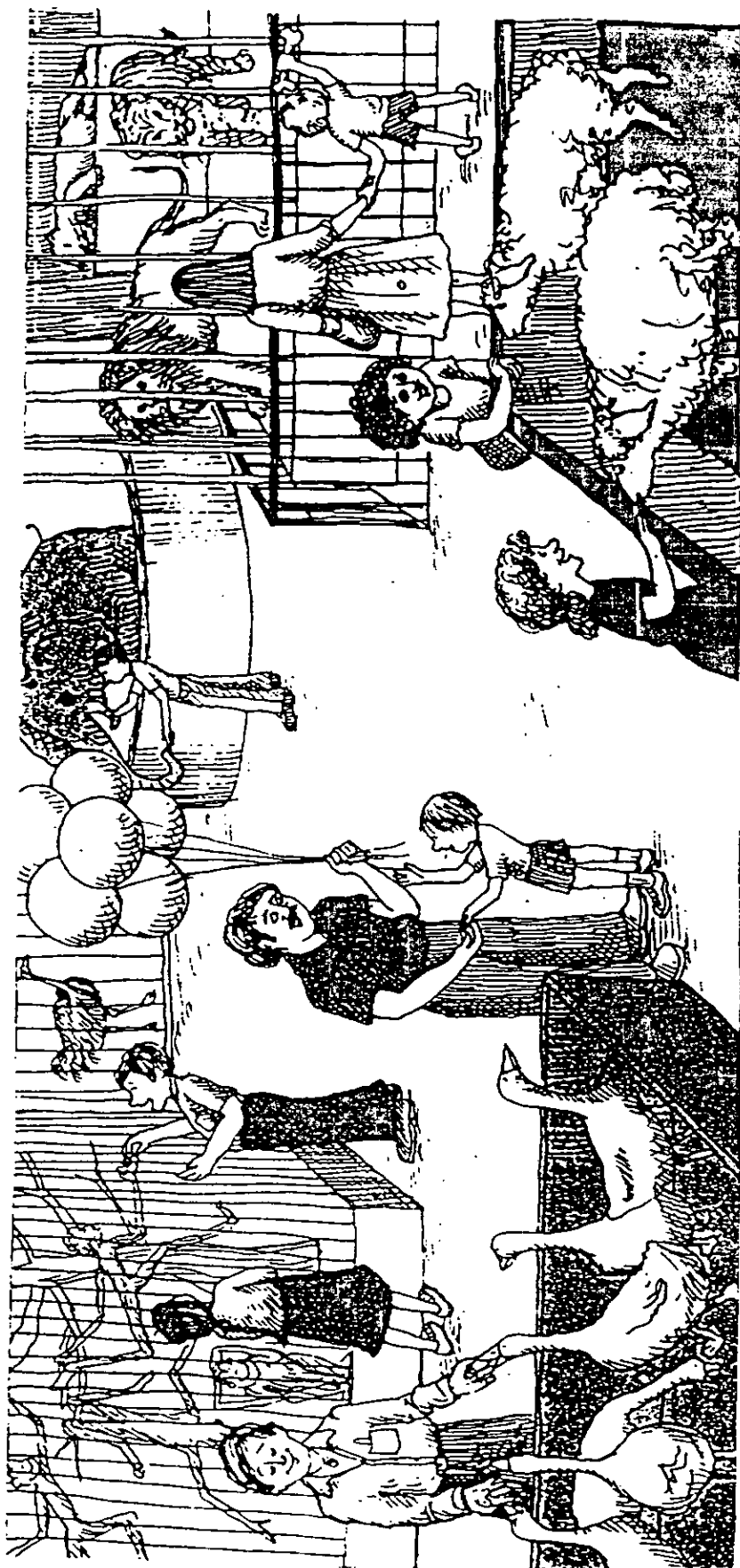
A prince on a white horse passes by. He sees Snow White sleeping. He stops. He falls in love! The prince kisses Snow White. But she doesn't wake up! Why not? Suddenly a magic fairy appears. "Try Supperwhite Snow White," she cries. The prince brushes his teeth with Supperwhite Snow White. He kisses Snow White again. The toothpaste works! Snow White wakes up. She falls in love! She marries the prince. They live happily ever later.

28. "The toothpaste works!" The word "works" means.....
- a. The toothpaste makes the stepmother's mouth bad smell.
 - b. The toothpaste makes the prince's mouth good smell.
 - c. The toothpaste jumps out of Snow White's mouth.
 - d. The toothpaste makes Snow White's mouth good smell.
29. If there is not Supperwhite Snow White toothpaste, Snow White won't.....
- a. sleep
 - b. go to the forest
 - c. wake up
 - d. eat the apple
30. Why doesn't Snow White wake up at the first time?
Because.....
- a. Snow White's mouth is not clean
 - b. the fairy flies away
 - c. the prince's mouth is not clean
 - d. the prince doesn't kiss her

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน (30 นาที)

จุดประสงค์ เมื่อกำหนดสถานการณ์หรือรูปภาพให้ นักเขียนสามารถเขียนเรียงความได้ โดยสามารถเขียนลำดับเรื่องราวได้ดี สื่อความหมายจากความคิดให้เป็นที่เข้าใจได้อย่างชัดเจน ใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดได้ถูกต้องและมีความสมบูรณ์ของการเขียน

คำสั่ง จงเขียนเรียงความ 1 เรื่องจากภาพชุดที่กำหนดให้ มีความยาวไม่น้อยกว่า 10 ประโยค

คุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

1. คุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับ

ตาราง 13 แสดงคุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

แบบทดสอบ	N	K	$\bar{X}$	S^2	r_{tt}
ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ	100	30	12.35	8.93	0.82
มนุษยสัมพันธ์	100	30	29.78	32.51	0.75

2. คุณภาพของเครื่องมือเป็นรายข้อของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

ตาราง 14 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากมาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านรายวิชา อ 023 จำนวน 30 ข้อ

ข้อ	p	r	Δ	ข้อ	p	r	Δ
1	.56	.38	12.40	16	.56	.38	12.40
2	.38	.29	14.20	17	.44	.24	13.60
3	.25	.28	15.60	18	.46	.27	13.40
4	.57	.27	12.30	19	.44	.24	13.60
5	.52	.37	12.80	20	.35	.36	14.60
6	.42	.42	13.80	21	.44	.23	18.60
7	.36	.32	14.40	22	.52	.22	12.80
8	.25	.28	15.60	23	.48	.30	13.20
9	.29	.26	15.20	24	.42	.49	13.80
10	.29	.26	15.20	25	.35	.36	14.50
11	.48	.58	13.20	26	.29	.26	15.20
12	.48	.52	13.20	27	.27	.32	15.40
13	.33	.25	14.80	28	.46	.34	13.40
14	.25	.38	15.70	29	.48	.22	13.20
15	.47	.65	13.30	30	.26	.41	15.60

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ จำนวน 20 ข้อ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	$\bar{X}$	S^2_H	$\bar{X}$	S^2_L	
1	1.88	.19	1.52	.43	2.25
2	1.88	.19	1.56	.42	2.00
3	1.75	.27	1.16	.64	3.10
4	1.96	.04	1.60	.42	2.66
5	1.56	.51	1.24	.36	1.75
6	1.96	.04	1.28	.71	4.00
7	1.64	.32	1.04	.12	4.61
8	1.96	.04	1.64	.27	2.90
9	1.96	.04	1.52	.34	3.66
10	1.92	.16	1.44	.67	2.66
11	1.76	.19	1.40	.50	2.11
12	2.00	0	1.40	.50	4.28
13	2.00	0	1.68	.48	2.28
14	1.88	.11	1.24	.69	3.55
15	1.88	.19	1.44	.51	2.58
16	1.84	.31	1.20	.67	3.20
17	1.56	.67	0.84	.72	3.00
18	1.96	.04	1.60	.33	3.00
19	1.96	.04	1.20	.67	4.22
20	1.96	.04	1.40	.50	3.73

ตาราง 16 แสดงคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	9	12	3	16	15	18	3
2	10	16	6	17	15	17	2
3	12	10	-2	18	13	15	2
4	15	17	2	19	9	10	1
5	12	14	2	20	9	12	3
6	10	16	6	21	9	10	1
7	9	10	1	22	7	10	3
8	14	17	3	23	10	13	3
9	7	13	6	24	16	19	3
10	16	18	2	25	17	17	0
11	7	13	6	26	12	15	3
12	9	6	-3	27	14	17	3
13	13	10	-3	28	14	13	-1
14	10	9	-1	29	7	10	3
15	8	16	8	30	11	13	2

$$\Sigma D = 67$$

$$MD = 2.23$$

ตาราง 17 แสดงคะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	9	9	0	16	9	6	-3
2	12	16	4	17	11	12	1
3	12	8	-4	18	10	6	-4
4	13	16	3	19	16	18	2
5	16	20	4	20	14	11	-3
6	12	16	4	21	15	14	-1
7	9	9	0	22	20	21	1
8	17	17	0	23	10	6	-4
9	10	13	3	24	12	17	5
10	7	9	-2	25	14	14	0
11	9	9	0	26	7	9	2
12	8	10	2	27	10	12	2
13	10	17	7	28	15	18	3
14	12	15	3	29	18	21	3
15	15	11	-4	30	15	14	-1

$$\Sigma D = 23$$

$$MD = 0.77$$

ตาราง 18 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	4	12	8	16	16	15	-1
2	7	15	8	17	13	12	-1
3	9	12	3	18	4	15	11
4	12	17	5	19	11	4	-7
5	11	15	4	20	12	5	-7
6	10	15	5	21	8	11	3
7	5	12	7	22	7	12	5
8	12	16	4	23	4	10	6
9	13	13	0	24	9	15	6
10	17	16	-1	25	9	12	3
11	14	13	-1	26	10	15	5
12	6	11	5	27	18	18	0
13	5	11	6	28	9	16	7
14	9	17	8	29	8	8	0
15	16	16	0	30	9	16	7

$\Sigma D = 98$

$MD = 3.27$

ตาราง 19 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบระหว่าง

การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	14	8	-6	16	6	4	-2
2	10	7	-3	17	8	11	3
3	8	6	-2	18	4	4	0
4	7	7	0	19	11	7	-4
5	16	17	1	20	7	5	-2
6	7	4	-3	21	9	12	3
7	4	4	0	22	9	9	0
8	7	12	5	23	8	8	0
9	8	4	-4	24	9	7	-2
10	4	4	0	25	8	12	4
11	4	6	2	26	7	4	-3
12	10	6	-4	27	10	6	-4
13	4	4	0	28	12	7	-5
14	12	13	1	29	10	15	5
15	8	4	-4	30	8	10	2

$$\Sigma D = 22$$

$$MD = 0.73$$

ตาราง 20 แสดงคะแนนกลุ่มสัมพันธ์ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนการทดลอง
และหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	30	34	4	16	35	32	-3
2	27	27	0	17	37	35	-2
3	36	36	0	18	30	35	5
4	34	35	1	19	35	34	-1
5	34	31	-3	20	37	36	-1
6	22	30	8	21	32	37	5
7	33	38	5	22	33	33	0
8	35	40	5	23	30	33	3
9	30	27	-3	24	33	37	4
10	36	38	2	25	35	38	3
11	36	36	0	26	28	30	2
12	27	32	5	27	32	38	6
13	29	32	3	28	33	35	2
14	30	30	0	29	34	38	4
15	31	32	1	30	33	35	2

$$\Sigma D = 57$$

$$MD = 1.9$$

ตาราง 21 แสดงคะแนนบุคลิกสัมพันธ์ เปรียบเทียบระหว่างการสอบก่อนการทดลอง
และหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	20	27	7	16	30	25	-5
2	20	29	9	17	28	27	-1
3	24	34	10	18	29	26	-3
4	19	23	4	19	31	29	-2
5	22	23	2	20	34	30	-4
6	22	22	0	21	34	35	1
7	21	21	0	22	37	30	-7
8	18	22	4	23	20	15	-5
9	18	30	12	24	35	30	-5
10	20	19	-1	25	35	30	-5
11	25	24	-1	26	32	21	-11
12	31	27	-4	27	33	32	-1
13	32	23	-9	28	33	36	3
14	27	34	7	29	37	36	-1
15	30	19	-11	30	29	25	-4

$$\Sigma D = 20$$

$$MD = -0.67$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวกรรณิการ์	ชื่อสกุล ชาคิมนตรี
เกิดวันที่	12 เดือนมิถุนายน พุทธศักราช 2496
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 1299 ถนนรอบเมืองเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ 33000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนไกรนาควิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2512	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสตรีสิริเกศ
พ.ศ. 2516	ปกศ.สูง จากวิทยาลัยครูอุบลราชธานี
พ.ศ. 2519	กศ.บ. จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
พ.ศ. 2533	กศ.ม. จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและภษขสัณห์
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสพภษณภาษา
 กับการสอนตามคั้งมือครู

บทคัดย่อ
 ของ
 กรรณการ ชาตมณตรี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
 ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
 กันยายน 2533

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน ภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษากับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนไกรภักดีวิทยา อําเภอมือง จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 60 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละ 30 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการเรียนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาในการทดลองเดียวกัน

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลองด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ $t - test$ Difference Score เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และใช้ $t - test$ Dependent เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านมนุษยสัมพันธ์ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการทดลองพบว่า

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนแตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนก่อนและหลัง

การทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่การสอนตามคู่มือครูทำให้
มนุษย์สัมพันธ์ของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA II STUDENTS' ENGLISH READING,
WRITING ABILITY AND HUMAN RELATIONS THROUGH
THE INSTRUCTION BASED ON CONCENTRATED
LANGUAGE ENCOUNTERS (CLE) AND
THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

KANNIGAR CHATMONTRI

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

September 1990

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa II Students' English reading, writing ability and human relations through the instruction based on Concentrated Language Encounters (CLE) and the Teacher's Manual.

Sixty Mathayom Suksa II students of Kraipakdeewittayakhom School, Muang District, Srisaket Province, during the first semester of the 1990 academic year were randomly selected into the experimental and control groups with 30 students in each. The randomized control group pretest - posttest design was used in the experiment. The experimental group was taught through the instruction based on Concentrated Language Encounters (CLE) ; whereas the control group was taught through the instruction based on the Teacher's Manual. Each group taught with the same content for sixteen 50 minutes' periods.

The instruments used were the English reading and writing ability test and the human relations test administered by the researcher. The score of English reading, writing ability and human relations between group comparison analyzed by the t - test Difference Score and within group comparison by the t - test Dependent.

The findings revealed that :

1. The English reading ability between the experimental and control groups was significantly different at the .05 level.
2. The English writing ability between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.

3. The human relations between the experimental and control groups was significantly different at the .05 level.

4. The human relations of the experimental group between the pretest and the posttest was significantly different at the .01 level, but that of the control group was not significantly different.